

4th November 1957]

(c) Conciliation was held by the Assistant Commissioner of Labour. But, no settlement could be brought about.

(d) No, Sir. After examining the conciliation report of the Assistant Commissioner of Labour, the Government have already issued orders that there was no case for referring the dispute for adjudication.

SRI N. K. PALANISAMI : இப்பொழுது சமீபத்தில் மத்திய சர்க்காரில் இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட்டைப் பற்றி ஒரு திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக ஏற்கெனவே தொழிலாளர்களுக்கு இருந்த பாதுகாப்பு இல்லாமல் போகிறது. உதாரணமாக முன்பு ஒரு தகராறு ஏற்பட்டால் அதன் பிரகாரம் தொழிலாளியை நீக்க வேண்டுமென்றால் முதலாளிதான் கோர்ட்டுக்கு போகவேண்டும். அந்த டிஸ்பியூட் முடியும் வரையில் அந்தத் தொழிலாளியை வேலையிலிருந்து நீக்க முடியாது. இப்பொழுது இந்தத் திருத்தத்தின் காரணமாக தொழிலாளிகள் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இம்மாதிரி ஒரு காம்ப் ரெஹன்ஸிவ் லெஜிஸ்லேஷன் கொண்டு வருவதற்கு சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : “காம்ப்ரஹென்ஸிவ் லெஜிஸ்லேஷன்” கொண்டுவருவது என்பது, எழு வருஷ காலமாக மத்திய பார்லிமென்ட்டில் விவாதம் செய்து முடியாமல் போய்விட்டது. தொழில் சங்க பிரதிநிதிகளுக்கும், முதலாளிகள் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையே எந்தவிதமான மன ஒற்றுமையும் ஏற்படவில்லை. இதனால் “காம்ப் ரெஹன்ஸிவ் லெஜிஸ்லேஷன்” கொண்டுவர இயலாமல் போய்விட்டது.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கம்பெனியார் தொழில் சங்கத்தை அங்கீகாரம் செய்திருக்கிறார்களா? அப்படியானால் எந்தத் தொழிற் சங்கத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கம்பெனியா? அது பற்றி என்னிடமில்லை.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT MOTION.

WHITE PAPER ON THE REFORM OF LOCAL ADMINISTRATION IN THE
MADRAS STATE INCLUDING THE MADRAS CITY CORPORATION.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

‘That the White Paper on the Reform of Local Administration in Madras State including the Madras City Corporation be taken into consideration’.

The White Paper, as Hon. Members will no doubt have observed, comprises six different documents. The first of these six documents is my own report to the Legislature on the subject. It describes the stage at present reached in the examination by Government of the problems of Local Administration and the conclusions which they have reached. These conclusions are provisional. They are open to reconsideration and modification in the

[Srimathi Lourdhammal Simon] [4th November 1957]

light of the discussions which I am now initiating. I shall describe presently what these provisional conclusions are. Before doing so, I shall say a few words in explanation of the five other documents which are presented in the White Paper respectively as Appendices I and I-A, and Appendices II, III and IV. Broadly speaking, all these documents are intended to place before the Legislature a record of previous examination of this subject and an explanation as to how Government were led to the conclusions which are now presented to the Legislature. Appendix I relates to the Panchayats; Appendix I-A to Panchayat Unions, the new type of local authority, which the Government propose should take the place of District Boards.* Appendices II, III and IV relate respectively to District Boards, Municipalities and the Madras City Corporation.

The memorandum on the village panchayats begins with a brief review of the history of Panchayats in the State with statistical information showing how the organization of Panchayats has grown during the last twenty years. An important stage in its growth was reached in the year 1950 when the present Village Panchayats Act was passed. At about the same time the Constitution was framed and Article 40 of the Constitution enjoined that the State shall take steps to organize village panchayats and endow them with such powers and authority as may be necessary to enable them to function as units of self-Government. The 1950 Act was indeed devised to give effect to this Directive Principle of State Policy. When, however, the experience of five or six years was reviewed by Government, it became clear that there was no material difference between the Panchayats formed after 1950 and those which had been formed before. The further development of the vitality of panchayats was seen to be bound up with the future of the District Boards. It was also observed that so long as a panchayat was limited as a local authority to the boundaries of a village, it could not afford the services of trained personnel—administrative or technical and the scope of the functions which it could perform was correspondingly limited. The attempt to find a way-out of these difficulties and to fulfil the intention of Article 40 of the Constitution led to the formulation of the idea of Panchayat Union. The germ of this idea was, in fact, already contained in Section 39 of the Village Panchayats Act, 1950. This section authorized the Constitution of Statutory Joint Committees of Panchayats of contiguous villages. The Panchayat Union was initially conceived as a Statutory Joint Committee of contiguous panchayats in a relatively small group of villages. A full record of all the relevant discussions of this idea is contained in Appendix I.

Appendix I-A took the matter to a further stage. After the General elections when the subject was examined by the present Government, it came to the conclusion that the basic idea was sound, but that the area for which panchayats should be brought together in a Panchayat Union should be co-terminous with a development block delimited under the National Extension Service

4th November 1957] [Srimathi Lourdhammal Simon]

Scheme. Government, at this stage, also reached the conclusion that the future of District Boards should not be left in a state of uncertainty and that the Panchayat Union formed at Block level should, in fact, be the successor to the District Board which should be abolished after the entire district was covered by Panchayat Unions. In order to determine the practical implications of this conception, one Development Block was selected in Madurai taluk of Madurai district. The manner in which a Panchayat Union could be constituted was discussed by the local officials with the representatives of the local people and a scheme was drawn up which is contained in Appendix I-A. Steps were taken actually to constitute a Panchayat Union in accordance with the scheme and the North Madurai Panchayat Union has been recently brought into existence. I would invite the attention of hon. Members who will discuss the merits of the Government's proposals regarding the Panchayat Union to the detailed provisions contained in Appendix I-A. They give a clear picture of the new local authority which Government are proposing in place of the District Board.

Appendices II, III and IV as I have said, refer to District Boards, Municipalities and the Madras City Corporation, respectively. In these cases *ad hoc* committees had been set up at different dates in order to make recommendations regarding the changes considered to be necessary. These changes were examined by Government and the attitude of Government in relation to various recommendations was formulated. The results are shown in these documents.

With this background of prolonged prior examination of the various issues involved, I now turn to the actual proposals which Government have now placed before the Legislature. The general summary of provisional conclusions is set out in paragraph 6 of the First Section in my report to the Legislature. In view of their importance, I would like to read out this summary for the consideration of the House.

General summary of provisional conclusions are :

(i) *Village Panchayats* : A planned programme of reform and development of village panchayats should be commenced in 1958-59 and completed in 1960-61. When the programme is completed, there should be a panchayat for every village without exception.

A panchayat union should be constituted for every Development Block, and the constitution of the panchayat union should be so devised that it will represent a co-operative association of the panchayats of all villages situated in that block, and provide effective individual representation on it for every panchayat in the block. The panchayat union should be provided with funds and executive staff, technical aid, and administrative guidance. Village Panchayat Organization (as thus reformed and developed) should be enabled satisfactorily to perform all the functions specified in the Madras Village Panchayats Act, 1950, including those (example, elementary education, maternity and child welfare) which are at present performed (almost exclusively) by district boards.

[Srimathi Lourdhammal Simon] [4th November 1957]

The general standard of efficiency of panchayat administration should be raised so as to be at least on a par with the general standard of efficiency of municipal administration.

(ii) *District Boards*: The functions of district boards should be vested in Special Officers forthwith. All their functions (with the exception of maintenance of major district roads) should be developed on panchayat unions (constituted at block level) according to a systematic programme during the next three years. Major district roads should be taken over by the Government. The management of District Board High Schools should be vested in panchayat unions, subject to special safeguards including the setting up of statutory managing committees, each consisting of the Chairman of the Panchayat Union Council, the Panchayat Union Commissioner and the Headmaster of the High School concerned.

(iii) *District Development Councils*: Development districts should be delimited. A District Development Council should be formed for each such district, as the permanent machinery for establishing advisory association of elected representatives of the local people with departmental agencies of the State Government.

(iv) *Municipalities*: Existing arrangements are generally satisfactory. Certain improvements are proposed to be made. They are designed to ensure that municipal councils and their Chairmen are vested with powers necessary for securing effective execution of measures, decided upon by councils.

(v) *Madras City Corporation*: The changes contemplated fall under three broad heads, namely—

(a) reform of the composition of the Council and the Council Constituencies;

(b) reorganization of the Standing Committees and Resettlement of their functions; and

(c) reform of the system of appointment to key-posts in the service of the Corporation.

I shall not, at this stage, trouble the House with details. Hon. Members have, no doubt, gone through the various sections in which the details are described. Speaking broadly, it will be seen that the Government take the view that so far as district municipalities are concerned, the present organization is working well and rendering satisfactory service to the people. They have only a few changes to suggest and these are of a minor nature. The changes proposed in respect of the Madras City Corporation are somewhat more important. They reflect the inherent differences between the Madras City and the smaller municipalities. On the one hand, the City of Madras has witnessed an extremely rapid growth of population in recent years; on the other hand, the representative system and the administrative set-up have undergone the least changes over a long series of years.

The most important of the proposals made by Government are those which relate to District Board, Panchayats and Panchayat

4th November 1957] [Srimathi Lourdhammal Simon]

Unions. There are also the proposals which will affect the vast majority of the people of the State. The broad questions which arise on a consideration of these proposals are as follows :—

Firstly, why is it that the District Boards are proposed to be abolished?

Secondly, if District Boards are to be abolished, why is it necessary that any other new organization should take its place? Are not panchayats by themselves sufficient?

Thirdly, in what respects exactly does the Panchayat Union differ constitutionally from District Boards and why are they to be preferred?

A few days ago, speaking on the Bill to amend the District Boards Act, I made it quite clear that the proposal to abolish district boards does not entail a condemnation of the record of work of District Boards in this State. I wish to re-emphasise this fact in order that no room is left for misunderstanding on this question. We propose the abolition of District Boards primarily because we feel satisfied that owing to the growth in the volume of work even in one single instance like elementary schools, the district has become far too large and unwieldy an area for management by a local authority. It is of the essence of local administration that it should reflect the personal interest taken by the representatives of the people—it should not be an impersonal bureaucracy—no less the territorial jurisdiction was substantially reduced, the distinctive characteristics of a representative body cannot be there any longer. This is the main consideration, but it is not the only one. I have already stated that Government's basic approach to the problem has been from the point of view of making village panchayats vital and effective in the fullest sense as visualised by the framers of the Constitution. Government reached the conclusion that this was impossible of achievement unless contiguous village panchayats were brought together in a co-operative association so as to form a union which would be jointly representative of all of them. It was clear, therefore, that there was need for a successor to the district board which would be different not only because it had a smaller area to administer, but also because it would be differently constituted. The new local authority should not be a rival to the panchayats; but it should not be an organization in which each panchayat would be individually represented and which every panchayat would recognise as its own organization.

I have already explained that experience has shown the inherent limitations of a panchayat whose jurisdiction is limited to a village. From this experience, Government are satisfied that if we did not create any new organization at all and yet abolish the district boards, the result will be unsatisfactory. Practically all the functions which are at present being performed by district boards, will have to be performed by the different departments of Government concerned. The idea of developing village panchayats and making it possible for them to render increasingly useful

[Srimathi Lourdhammal Simon] [4th November 1957]

service to the people in the spirit of Article 40 of the Constitution will have to be given up. That, the Government were not prepared to do.

Given the conclusion that there was need for a new local authority which would have a smaller area to administer and be closer to the village, it still remains a matter of some importance to determine the most suitable basis for delimiting the area for which such a body should be constituted. After careful consideration of possible alternatives, Government came to the conclusion that the Development Block under the National Extension Service Scheme was the most suitable. There were two main reasons underlying this conclusion. Firstly, the N.E.S. scheme has come to stay. Block Development Officers, Village Level Works and different categories of Extension Officers have been recruited and trained and put to work and have acquired experience on the basis of an organization designed for the Block. If the Panchayat Union was constituted at Block level, the services of these ready-made staff can be made available, free of charge, to the new organization in order to render service to it. This cannot be done equally conveniently if the area was either smaller or larger. This is one reason why the Block was accepted as the suitable unit. There was another reason which indicated that any area substantially larger than a Block would be unsuitable. The fact that the Panchayat Union should be so constituted as to include a representative from each panchayat, imposed a definite limitation on the area for which a panchayat union has to be constituted. If this area was to be as large as a taluk, or even larger, the number of panchayat representatives which will have to be brought together will be so large that any workable organization would be impossible.

During the last few weeks Government received a somewhat striking testimony to the correctness of the lines on which they had been thinking. Hon. Members may be aware that the Committee on Plan Projects appointed by the Planning Commission sent round a "Study Team" to visit all States, find out how the National Extension Service Scheme and other development schemes are working and suggest improvements. That Study Team has submitted a report on which it consulted all the State Governments in advance. It has recommended the abolition of District Boards and the Constitution of a new body based on Panchayats at Block level.

Before concluding, I must invite your attention to one other important proposal in the White Paper. This is the proposed constitution of the District Development Councils. We visualise this council as a statutory body charged with the duty of advising the Government and the different departmental agencies of the Government functioning in the district on all matters which fall within the field of the local authorities as well as the various departments of Government rendering service in the economic and cultural fields. It will take the place of the District Planning Board as

4th November 1957] [Srimathi Lourdhammal Simon]

well as a large number of other advisory bodies functioning at the district level at present. By its composition, it is designed to be such as to bring together in a common forum periodically the Chairmen of the Panchayat Unions and the Chairmen of the Municipal Councils with the representatives of the people in the Legislature and Parliament as well as the district officers in charge of the different departments of Government. During the next two or three years when Panchayat Unions will be in process of creation, the Members of the District Boards who were in office until 31st October last will, as a transitional arrangement, fill the places, which will be ultimately filled by the Chairmen of the Panchayat Unions. In view of the fact that the districts in the State are so much larger than the average district in India as a whole and as, in consequence, the District Development Councils constituted in this manner will be far too large and unwieldy; Government have proposed that nine districts in the district should be bifurcated, each into two development districts and that the District Development Council should be constituted for each development district as thus delimited. In order further to facilitate the work of these Development Councils, it has been suggested that provision should be made for the setting up of Standing Committees.

With these remarks, I commend the Provisional Conclusions of Government on the Reform of Local Administration including the Madras City Corporation for the consideration of the House.

MR. SPEAKER: Three and a half hours are available for discussion to-day and three and a half hours are available for discussion to-morrow. I presume the Hon. Minister will take one hour to reply. The Hon. Leader of the House may intervene for half an hour to-morrow. I propose to allot twenty minutes to the Leader of the Opposition and to the Leaders of the other parties who want to take part in the discussion, and ten minutes for each of the other Members. I have already with me a list of nineteen Members. If more Members express their desire to speak, I will have to reduce the time allowed to each Member from ten to five minutes.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: I suggest that a copy of the statement of the Hon. Minister be circulated to the Members.

MR. SPEAKER: Whether the Hon. Minister will be able to circulate a copy of her statement before this evening is what one hon. Member wants to know.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Yes.

MR. SPEAKER: The Government will try their best to circulate it before this evening.

ஒவ்வொரு கனம் அங்கத்தினரும் பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேல் பேசக் கூடாது என்று நான் சொல்கிறேன். சாதாரணமாக ஒரு தீர்மானத்தைப் பிரேரேபினை செய்யவர் 15 முதல் 20 நிமிஷங்கள் வரை பேசலாம். ஆனால் இதில் பிரேரேபினை எதுவும் இல்லாததால், கனம் அங்கத்தினர்

[Mr. Speaker]

[4th November 1957]

ஸ்ரீ கோதண்டராமன் அவர்கள், முதலில் பேசினாலும், மற்ற கனம் அங்கத் தினர்களுக்குரிய பத்து நிமிஷ நேரம்தான் அவருக்கும் அளிக்கப்படும். ஆகவே, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கோதண்டராமன் அவர்கள் பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேல் பேச வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, ஸ்தல ஸ்தாபன நிர்வாக சீர்திருத்த விஷயமாக நமக்கு முன்னால் வைக்கப் பட்டுள்ள வெள்ளை அறிக்கையை வரவேற்கும் நேரத்தில், அதில் இருக்கும் குறைபாடுகளையும் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், “கிலான் மஸ்தூர் ராஜ் சாவியே” என்று சொன்னார். அதாவது விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் கொண்ட ஆட்சி வேண்டும் என்று அவர் 40 ஆண்டு களுக்கு முன்னால் சொன்னார். இன்றையதினம் கிராமங்களிலே பஞ்சாயத்து ராஜ்யங்கள் வரக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு முறை வருகிறதை நான் வரவேற்கிறேன். அந்த அளவுக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கக்கூடிய தன்மையிலே அமைந்திருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கும்போது அதுதான் இல்லை என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

1950-வது ஆண்டுக்கு முன்னால், வோட்டர்களால் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய மெம்பர்களால் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு இதுவரை நேரடியாக வோட்டர்களால் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தது, இப்பொழுது மீண்டும் வோட்டர்களே அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த அங்கத்தினர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரையோ அல்லது மெம்பர் அல்லாத ஒருவரையோ தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்ற அளவுக்கு ஒரு நிலைமை இருக்கிறதைப் பார்க்கிறபோது, இது மிகப் பயங்கரமான நிலைமையில் இருக்கிறதென்பதை நாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஐந்தாறு பேர்களைக் கொண்ட பஞ்சாயத்துக்களில் 100 பேர்களுக்கு ஒரு மெம்பர் என்றும், அப்படி 500 பேர்களுக்கு மேல் ஜனத்தொகை இருந்தால் 200 பேர்களுக்கு ஒரு மெம்பர் என்றும், அதுவும் 5-க்கு மேல் 10-க்கு உள்ளாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பார்க்கும் போது, அநேகமாக 5 முதல் 9 அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட பஞ்சாயத்துக்கள்தான் இருக்க முடியும். ஆகவே, இதுபோன்ற நிலைமையிலே கிராமங்களிலே இப்போதே நாம் அதைப் பார்த்து வருகிறோம். நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் தவறு செய்தாலுங்கூட, அந்தத் தவறுகள் செய்யும் தலைவர்களை நாம் அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து அகற்றக்கூடிய அளவுக்கு அதிகாரம் இல்லாததால் பல இடங்களிலே ஊழல் ஏற்பட்டு வருகிறது என்பதைப் பார்க்கின்றோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மெம்பர்களால் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய ஒரு முறை வரப்போகிறதென்றால், அது மேலும் ஊழலுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்குப் போகும். பணம் படைத்தவர்கள் தான், தனக்கு வேண்டிய மெம்பர்கள் போக, மற்றவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து; தலைவராக வரவேண்டும் என்ற அளவுக்கு ஒரு நிலைமையைச் சிருஷ்டிக்கக்கூடிய ஒரு போக்கு இருக்கிறதென்று சொன்னால், இது ரொம்ப அபாயகரமான நிலைமையிலே கொண்டிருக்கிறோம். மகாத்மா காந்திஜி எதைச் சொன்னாரோ, அதற்கு நேர் விரோதமாக இருக்கக்கூடாது. இதுவரை தொழிலாளர்களும், விவசாயிகளும், பாமர தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் தேர்தலிலே பங்கெடுத்து ஜெயித்து வரக்கூடிய அளவுக்கு இன்றைக்கு ஜனநாயகம் வளர்ந்து வருகின்ற இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அதை மீண்டும் நாம் அந்த அளவுக்கு விடாமல், இப்படி மறைமுகமாக வசதி படைத்தவர்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால் அது ஜனநாயகத்திற்கு நேர்விரோதமான போக்கு என்பதைத்தான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

4th November 1957] [Sri V. K. Kothandaraman]

அது மட்டுமல்ல. பகிரங்கமாக கையை உயர்த்தி, “ஓபன் வோட்டிங்” என்ற முறையிலே தேர்தலை நடத்தக்கூடிய நிலைமையைப் பல கிராமங்களிலே நாம் பார்க்கிறோம். இந்தப் பகிரங்க தேர்தல் முறையினால் கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் உயர்ந்த ஜாதி மக்களுக்கும் பல தகராறுகள் வரக்கூடிய ஒரு நிலைமையிலே இருந்து கொண்டு வருகிறது என்பதையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகவே, இதுபோன்ற நிலைமையிலே மேலும் அதை வளரக்கூடிய அளவுக்கு ஒருவேளை நாம் சந்தர்ப்பம் செய்து கொடுக்கப் போகிறோமா என்ற ஒரு பயங்கரமும் அதில் இருக்கிறது என்பதைத்தான் நாம் பார்த்தாக வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

நாம் விகிதாசார அடிப்படையிலே மெம்பர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிறோம், தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெறுவதற்கு, என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. அந்த விகிதாசாரங்கள் கூட இன்றைக்கு மைனரிடிகளா என்றால், எந்த மைனரிடிக், எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள், அல்லது கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களா என்பதைப் பற்றியும் மிகத் தெளிவாகக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எல்லோருமே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு உதவி செய்வது போவாகும்.

நம் தேர்தல் முறை இப்பொழுதிருக்கக்கூடிய ஒரு முறையிலே இருக்குமானாலும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், அதாவது கிராம அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றுவதற்கு, அது அந்த அளவுக்கு உதவிகரமாக இருக்குமா என்பதைப்பற்றித் தான் சந்தேகப்படவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக, இப்போதே தலைவர்கள் பல இடங்களில் பல தவறான பாதைகளிலே போகக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் பேரில் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அதையும் பஞ்சாயத்து போர்டுகளிலே நம்பிக்கையிலல்லாத தீர்மானம் கொண்டு வந்திருந்தாலும், அல்லது அவர்கள் பேரிலேயே பணத்தைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள், என்று அவர்பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற அளவுக்கு சர்க்காருக்கு எழுதியிருந்த போதிலும் நடவடிக்கை எடுக்காத அளவுக்கு இன்றைக்கு நிலைமை இருந்து வருகிறது என்பதையும் பார்க்கிறோம்.

உதாரணமாக, விளாத்திக்குளம் பஞ்சாயத்து கலைக்கப்பட்டு ஒரு வருஷ ஷத்திற்குமேல் இருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அங்கே பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர் ரூபாய் 1,500 வரை கையாண்டு விட்டார் என்ற காரணத்தைக் காட்டி, அந்தப் பஞ்சாயத்து போர்டிலே இருக்கும் மெம்பர்களும், அங்கே இருக்கும் மக்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், இது வரை எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அதனால் அங்கே இருக்கக்கூடிய நான்கு அங்கத்தினர்கள் ராஜினாமா செய்து வெளியேறியிருக்கிறார்கள். மேற்கொண்டு இரண்டு அங்கத்தினர்கள்தான் எஞ்சியிருக்கக்கூடியவர். மக்களுடைய ஆதரவு இல்லாவிட்டால் இன்றைக்கு நாம் எந்தத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அதைப் பரிபூரணமாக நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு நிலைமை ஏற்படும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, இதுவரை எப்படி வோட்டர்களால் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுவந்தார்களோ அதே போன்று நிலைமை நீடித்தால்தான் தலைவர்கள் நிபாயமாக, ஜனநாயக அடிப்படையிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாவார்கள், மக்களுக்கு உரிமையைக் கொடுத்தது போலாகும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆகவே இந்த அடிப்படையில் இதுவரையில் எந்த முறையிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்ததோ அதே போன்று தேர்ந்தெடுக்கப்படாத வேண்டும். கையை தூக்கி வோட்டுப் போடக்கூடிய முறையிருந்தால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வசதி படைத்தவர்களுக்கு வோட்டு போடாவிட்டால் அவர்கள் ஒரு பெரிய ஆத்திரத்தை உண்டாக்கி விடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் அவர்களுக்கு எதிராக தாழ்த்தப்பட்டவர்களோ அல்லது ஏழை மக்களோ வோட்டு போட்டார்கள் என்றால் அவர்கள் விவசாயம் செய்பவர்

[Sri V. K. Kothandaraman]

[4th November 1957]

களாக இருந்தால் அவர்கள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப் படுவார்கள், அல்லது பலவிதமாக பொய் கம்பென்ஸ்டீட் எழுதி அவர்களை தொந்தரவு படுத்தக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகவே மறைமுக வோட்டுகளின் மூலமாக தெரிந்தெடுக்கக்கூடிய முறையை கையாள் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே போன்று தலைவர்கள் தவறு செய்கிறார்கள் என்றால் அவர்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கவேண்டும், அல்லது தலைமை ஸ்தானத்திலிருந்து விலக்குவதற்கோ அதிகாரம் இருக்கவேண்டும். அதற்கு அங்குள்ள மக்களில் 60 சதமானம் பேர்கள் கையெழுத்து போட்டு சர்க்காருக்கு எழுதினார்கள் என்றால் அதை பரிசீலனை செய்து மறுபடியும் வேறு ஒரு தலைவரை தேர்ந்தெடுக்க ஒரு சட்டத்தை கொண்டுவரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதுதான் நியாயமாகவும் ஜனநாயகமாகவும் இருக்க முடியும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இது தவிர முதல் தர (First Class) பஞ்சாயத்து அல்லது மேஜர் பஞ்சாயத்து இவைகளுக்கு 15 அங்கத்தினர்களுக்கு உட்பட்டது என்று இருப்பது சரியாக இருக்க முடியாது. ஏன் இதை குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் முதல் தர பஞ்சாயத்துக்கள், முனிசிபாலிட்டிகள், இவைகள் எல்லாம் பெரிய நகரங்களாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இவைகள் 15 அங்கத்தினர்களுக்கு உட்பட்டு இருக்க முடியாது. ஆகவே மேஜர் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் முதல்தர பஞ்சாயத்துகளுக்கும் 15 அங்கத்தினர்களுக்கு மேற்பட்ட அங்கத்தினர்களை தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடிய ஒரு முறையை கொண்டுவந்தாக வேண்டும். அதுதான் நியாயமாக இருக்கும். அதே போன்றுதான் நிதி நிலைமையையும் அவர்கள் கையில் ஒப்படைத்து விடவேண்டும். குறிப்பாக அவர்களுக்கு எந்தெந்த முறையில் பண வசதி செய்கிறோம் எந்தெந்த முறையில் ஒதுக்கி இருக்கிறோம் என்பதை திட்டவாட்டமாக சொல்லவேண்டும். ஆனால் சர்க்கார் இன்றைக்கு விரும்பக்கூடிய எந்த பஞ்சாயத்துக்கும் தேவைப்படுகிறபணத்தை அதற்கு ஒதுக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் இல்லாமல் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துக்கும் இவ்வளவு என்று ஒதுக்க வேண்டும். அங்கே இருக்கக்கூடிய பணத்தில் எவ்வளவு செலவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று ஒரு திட்டம் இருக்கவேண்டும். இது தவிர ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துக்கும் தக்க அதிகாரங்கள் கொடுக்கக்கூடிய அளவில் திருத்தம் கொண்டு வரவேண்டும். ஸாஸ்பில், சினிமா, டிஷாப் இவைகளுக்கு லைஸன்ஸ் கொடுக்கக்கூடிய முறைகளுக்கான அதிகாரம் பஞ்சாயத்துக்கு இருந்தால் நல்லது. வார சந்தைகள் நடக்கின்ற இடத்தில் வார சந்தைகளை அந்த பஞ்சாயத்துக்கு விட்டுவிட வேண்டும். அதற்கான வரிவசூல் செய்வதையும் அந்தந்த பஞ்சாயத்துக்கு விட்டுவிடுவதுதான் நல்லது. இவ்விதம் அவர்களுக்கும் ஓரளவு அதிகாரம் கொடுப்பதின் மூலமாகத்தான் அவர்கள் ஊக்கமும் கவனமும் செலுத்தக்கூடிய அளவிற்கு முன்னுக்கு வருவார்கள் என்பதைதான் நாம் பார்க்கவேண்டும். இந்த மாதிரியான அதிகாரங்களை அவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும். இது மட்டுமல்ல. 100 ரூபாய்க்கு குறைந்த கடன் வசதி செய்து கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை யிருக்கிறது. அதை யெல்லாம் கூட பஞ்சாயத்துகளுக்கு விட்டுவிடுவது நல்லது. அப்போதுதான் எரு போன்ற வேறு எருக்கள் வாங்குவதற்கும் இந்த மாதிரியான கடன் கொடுக்கக்கூடிய அதிகாரத்தை பஞ்சாயத்துக்கு விட்டுக் கொடுப்பதுதான் நல்லது என்பதை சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் இந்த பஞ்சாயத்துகள் ஆர். டி. ஒக்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருப்பது அவ்வளவு உசிதமில்லை என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இப்போது இருக்கக்கூடிய அவலிஸ்டண்ட் பெப்பூடி ஆபீஸர்களை அதிகப்படுத்தலாம். இவ்விதம் அவர்களின் அதிகாரத்திற்குள் இந்த பஞ்சாயத்து இருக்க வேண்டும்.

The bell was rung and the hon. Member resumed his seat.

10-15 **SRI K. R. VISWANATHAN :** தலைவர் அவர்களே, இந்த ஊர்
8.30. உள் ஆட்சி முறை சீரமைப்பு பற்றிய வெள்ளையறிக்கையின்மேல் சில
வார்த்தைகள், சில கருத்துக்கள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக
ஊராண்மை கழக சீரமைப்பு பற்றி பேச விரும்புகிறேன். ஊராட்சி

4th November 1957]

[Sri K. R. Viswanathan]

கழகங்களை மாநிலத்தில் எல்லா கிராமங்களிலும் மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் நிறுவப்படவேண்டுமென்று சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கிறது. இதை நானும் வரவேற்கிறேன். ஏனென்றால் முக்கியமாக சமுதாய முன்னேற்ற பகுதிகளில் இதற்கு முன்னடியாகவே இம்மாதிரி முறை முன்னமேயே நிறுவ வேண்டும் என்று கொண்டுவந்த திட்டத்தை அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றாமல் இருக்கின்றார்கள். அதனால் சமுதாய நல அபிவிருத்தி திட்டத்தின் கீழ் செய்யப்படவேண்டிய வேலைகள் துரிதமாக செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அங்கு இருக்கின்ற திட்ட அதிகாரிகள் பஞ்சாயத்து போர்டு அலுவல்களில் கலந்துகொள்ளாத காரணத்தால் அங்கு முன்னேற்ற வேலைகள் ஒன்றும் இல்லாத முறையில் இப்போது இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்தப் பகுதிகளில் பஞ்சாயத்துக் கழகங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக தலைவர் தேர்தல் முறையைப்பற்றி நண்பர் கோதண்டராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது தலைவரை தேர்ந்தெடுப்பது மெம்பர்கள் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்று திருத்தத்தை கொண்டுவருகிறார்கள். அது அவசியமில்லை என்றதான் நானும் கருதுகிறேன். இன்றைக்கு பொதுமக்களுக்கு ஏதாவது தவறு இழைத்தால் அவர்களை நீக்குவதற்கு அதிகாரம் இல்லை. இப்போது பொதுமக்கள் மூலம் இல்லாமல் மெம்பர்கள் மூலம் அவர்களை நீக்குவதற்கு இந்த திருத்தம் கொண்டுவரப்படுகிறது என்று நம்புகிறேன். இப்போது பெருவாரியாக ஜனநாயக குடியாட்சி யானது நடைமுறையில் பரீட்சார்த்தமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த ஜனநாயகத்தில் தேர்தல் நடந்து முடிந்ததும் அதன் பின்னால் மக்களுக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லை என்கின்ற முறைதான் இப்போது இருந்துகொண்டிருக்கிறது. தோதல் நடந்த பிறகு அடுத்த ஐந்து ஆண்டு களுக்கு பின்னால்தான் தங்களுடைய உரிமையை எடுத்துச்சொல்ல மக்களுக்கு உரிமையிருக்கிறது, அதற்கிடையில் ஒன்றுமேயில்லை என்கிற குற்றசாட்டு இப்போது இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த மாதிரி பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஏதாவது தவறுகள் செய்தால், அல்லது அவர்களிடம் ஏதாவது குற்றம் கூறப்படுமானால் அவர்களை திருப்பி அழைப்பதற்கு அல்லது நீக்குவதற்கு இந்த பொதுமக்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கவேண்டும், அல்லது சர்க்காருக்கு இவ்விதம் குற்றம் இழைத்தவரை நீக்கி உடனடியாக தேர்தல் நடத்தி வேறு ஒருவரை தேர்ந்தெடுக்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக ஊராண்மை கழகத்தின் காலம் மூன்று ஆண்டு என்றிருப்பதை ஐந்து ஆண்டு காலம் என்று திருத்துவதை நான் வரவேற்கிறேன். அப்படியிருந்தால்தான் அந்தந்த ஊராண்மை கழக உறுப்பினர்கள் அந்தந்த பகுதிக்கு என்னென்ன நன்மைகள் செய்யவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு தமது காலத்திலேயே அதை நிறைவேற்றிக் வைக்கக்கூடிய அவகாசம் கிடைக்கமுடியும். இவ்விதம் இல்லையானால் யார் திட்டமிட்டார்கள், யார் நிறைவேற்றி வைத்தார்கள் என்கின்ற உண்மையை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலைமை இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக ஆனால் நிர்வாக நிலைமையில் ஐந்து ஆண்டுகள் நீடிக்க தற்கால நிர்வாக நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்று பார்ப்போமானால் பஞ்சாயத்துகளுக்கு உதவி செய்வதற்கு என்று மூன்று முதல் ஏழு பஞ்சாயத்துகளுக்கு சேர்த்து ஒரு குமாஸ்தாவை நியமிக்கிறார்கள். அங்கு ஒரு பஞ்சாயத்திற்கும் இன்னொரு பஞ்சாயத்திற்கும் 10 மைல் தூரம் கூட இருக்கும். இவ்விதம் இருப்பதால் அந்த ஒரு குமாஸ்தா அந்த ஏழு பஞ்சாயத்துகளிலுள்ள ரிக்கார்டுகளையோ நிர்வாகத்தையோ வரி விதிப்பதையோ சரியாக கவனிக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரி எல்லா வேலைகளையும் ஒரு குமாஸ்தாவால் செய்யவே முடியாது. ஒரு கிராமத்திற்கு வந்துவிட்டு இன்னொரு தடவை அந்த கிராமத்திற்கு வர வேண்டுமென்றால் ஒரு வாரத்திற்கு மேல் ஆகிவிடும். இதனால் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட வேலைகளை அவரால் சமாளிக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. ஆகையினால் ஒரு குமாஸ்தாவிற்கு இரண்டு கிராமங்களுக்கு

[Sri K. R. Viswanathan]

[4th November 1957]

மேல் பொறுப்பு கொடுப்பது சரியல்ல. அல்லது குமாஸ்தாவை அமைத்துக்கொள்ளும் இந்த அதிகாரத்தையும் அந்த பஞ்சாயத்தினிடம் ஒப்படைத்துவிடுதல் வேண்டும்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக இப்போது உதவி பஞ்சாயத் அதிகாரிகளுடைய பொறுப்பிலே, 50 முதல் 70 வரை பஞ்சாயத்துகள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள், ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து கழகங்களுக்கும் சென்று கணக்குகளை சரிபார்க்கவும், நிகார்களுக்கான சரியாக வைத்து இருக்கிறார்களா என்று பார்க்கவும், சரியான நடவடிக்கைகள் எடுத்துவருகிறார்களா என்று பார்க்கவும், புது பஞ்சாயத்துக்களை அமைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வளவு வேலைகளையும் அவர்கள் செய்யவேண்டியிருப்பதால் அவற்றில் தங்கள் முழு கவனத்தையும் செலுத்தமுடியாத ஒரு பெரும் குறை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தந்த பஞ்சாயத்துகளிலே இருக்கக்கூடிய கணக்குகளை சரியாக பார்க்கமுடிவதில்லை. இதனால் பணம் கையாடல் போன்ற பெரும் குறைகள் அங்கு ஏற்படுவதற்கு காரணம் இருக்கிறது. ஆதலால் ஒவ்வொரு உதவி பஞ்சாயத் ஆபீசின்கீழ் அதிகபட்சம் 25 பஞ்சாயத்துகளை இருக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக மாவட்ட பஞ்சாயத்து அதிகாரி ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் அந்த மாவட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளை மேற்பார்வையிட்டு ஆங்காங்கு வரும் புகார்களை கவனிக்கவேண்டும். புதிதாக பஞ்சாயத்துகளை அமைக்கும் இத்தருணத்திலே இவருடைய வேலை அதிகமாகி அந்த மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றிவரவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஆனால் இவர் ஒரு கெஜட் பதிலில்லாத உத்தியோகஸ்தராகத்தான் இருக்கிறார். நிலைமை இப்படியிருக்க, பஞ்சாயத்துகளை எவ்விதம் நல்ல முறையில் நடத்தமுடியும் என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த அதிகாரி மாவட்டம் பூராவும் சுற்றிப்பார்த்து நம்முடைய குடியாட்சியிலே இந்த பஞ்சாயத்துக் கழகங்களின் நிர்வாகம் சரியாக நடைபெறவேண்டுமானால் அவருக்கு தகுந்த வாகன வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ஜில்லா போர்டுகளை நீக்கிவிட்டு அவைகளுக்குப் பதிலாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களை அமைக்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் யோசனை கூறுகிறார்கள். ஜில்லா போர்டுகள் வேண்டியதில்லை என்று நானும் கூறுகிறேன். ஜில்லா போர்டுகள், ஆரம்பப் பள்ளி மேற்பார்வை, ரோடு வசதி முதலியவைகளைக்கூட தற்போது செய்யமுடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய எல்லை மிகவும் அதிகமாயிருப்பதே.

இப்போதிருக்கும் சமுதாயநல திட்டப்பகுதியிலேயே இந்த பஞ்சாயத் யூனியன்களை ஏற்படுத்த திட்டமிடப்பட்டு, அங்குள்ள மக்களின் பிரதிநிதிகள் அப்பஞ்சாயத்து யூனியன்களை நிர்வகிப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அங்குள்ள சமுதாய நல அதிகாரிகளும் மக்கள் பிரதிநிதிகளுடன் ஒத்துழைத்து பஞ்சாயத்து யூனியன் நல்ல முறையிலே நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுவதை நான் வரவேற்கிறேன்.

இந்த பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகம் சம்மந்தமான சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது ஏற்படும் மாறுதலால் பஞ்சாயத் நிர்வாகத்தில் திறமைக்குறைவு ஏற்பட்டால் அதனால் கால தாமதம் மும் ஏற்படும். இது ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். பஞ்சாயத்துக்களுக்கு, சர்க்கார் கொடுக்கக்கூடிய Special Grants, Block Grants போன்ற எல்லா மானியங்களையும் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நியதியை சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த யோசனையை ஏற்க நான் மறுக்கிறேன். இந்த மானியங்களை பஞ்சாயத்துக்களுக்கு நேரடியாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. NESAMONY : Mr. Speaker, Sir, this white paper that has been presented to us for discussion is to implement the directive of the State Government contained in Article 40 of the Constitution. I believe that in the preparation of this white paper, there

4th November 1957] [Sri A. Nesamony]

seems to be a lot of misunderstanding over the significance of the words panchayat and village. The Government probably think that by the retention of the two words, 'villages and panchayats' they are fulfilling the avowed policy as enunciated in that Article, forgetting at the same time that they have to be units of self-Government. The emphasis there is on 'units of self-government'. But what is now attempted is to perpetuate the system as it is, and impose over it two other tiers of administration, namely, a panchayat as it was with a population of 500 odd, over that another administration called the panchayat circle, and over that another administration called the panchayat union. This has now resulted in not imparting the spirit of autonomy and self-government in local units but has subjected it to several grades of officialdom so that this small element of local self-government that was in the area has now been extinguished. On page 37 of the white paper, it is stated in paragraph 10 as follows:—

"More than six years have elapsed after the inception of the Madras Village Panchayats Act, 1950, and the record of achievements and performances of panchayats during this period has been disappointing. Though the Act contains impressive lists of functions—mandatory as well as discretionary—fit to make panchayats play the role of 'spearheads of change and reconstruction' in rural parts, very few of them have actually performed such functions."

In the next paragraph it is stated as follows:—

'A scheme was drawn up for the formation of groups of small panchayats to enable them to perform functions which they were unable to perform satisfactorily in their individual capacity'.

So by a misuse of the word Co-operation or misapplication of the word Co-operation by the formation of circles and unions, a new life is sought to be put into the inactive and inefficient panchayats. To me it appears that this present panchayat system must go. There is no magic about the use of the word 'village' or 'panchayat', for even in the Act, as it is, a place is declared to be a village, and a panchayat for it is constituted under the Act. So the village as declared in the panchayat Act is not co-terminous with the existing village nor is the panchayat village co-terminous with a group of villages, but a body constituted under the Act. If the definition of the village is given up, and if only the definition of panchayat remains, then it will be a body constituted under this Act. In this connection I wish to bring to the notice of hon. Members the definition that obtains in the Travancore-Cochin Act. We have got no Village Panchayats Act but only a Panchayat Act. The word 'village' is significantly omitted, because the village there is co-terminous with a revenue village.

So Panchayat area is the area in which the Panchayat is situated and the Panchayat constituted under the Act. It is by a statutory enactment that we create a village, that we create a Panchayat, so

[Sri A. Nesamony] [4th November 1957]

that if this definition of village is taken away and instead of the word 'village' we substitute the word 'Panchayat' as the area to be declared by the statute, then it becomes a larger area.

Now, Sir, it is contemplated that there will be three tiers of administration. From the little experience that I have of the working of the panchayats, I can say, it is time that we scrap panchayats as they are at the present moment, these small inefficient units and do away with the two other tiers also, namely, the circle panchayats and the union panchayats and make the panchayat co-terminous with the National Extension Service block area because the functions of a National Extension Service block development committee are also the same as the panchayats as they are constituted, such as, health services, sanitation, supply of drinking water, provisions of roads, irrigation facilities and such other amenities. We have given the panchayats the additional functions of taxation and finance. These could very well be vested with the block development committees which shall be constituted as a panchayat. That and that alone would be a working proposition and act as the unit of local self-government instead of a panchayat consisting of only 500 people.

In this connection I wish to point out the ineffectiveness of the panchayats in various places. Absolutely young people with little or no experience of administration and probably no knowledge of law and rules are made panchayat officers. They are at the beck and call of the District Panchayat officers. These District Panchayat officers seem to think they are very big officers. Naturally these local Panchayat officers think that their only business is to garland the District Panchayat Officers whenever they make up their minds to present themselves before the Panchayat officers. These local Panchayat officers owe more allegiance to their superior officers than to the Panchayat council. They do not care for the development of the local areas. They care only to maintain their positions as officers. So the relationship between the local panchayat officers and the panchayat is estranged. There are many panchayats, many municipalities in my district whose budgets have not yet been sanctioned.

Sir, if any autonomy is to be granted, if they are to function as units of local self-government, it must be done at the block level. It must be autonomous. It must not be subject to official oppression. It must be an institution parallel to the Municipalities, with its own budget which should be subject only to scrutiny and not sanction by any superior body and that too should stop at the district level. As it is in this vast ocean of official set up nobody knows what their functions are and how urgent it is that certain matters are to be attended to. Then Sir, two important subjects must not be entrusted to the Panchayats. One is education and the other is law and order. It shall not be the policy of the Government that education and law and order should be entrusted to these panchayats.

Thank you, Sir.

4th November 1957]

SRI K. R. NALLASIVAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் சபையின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்தல-ஸ்தாபன நிர்வாக அறிக்கை சம்பந்தமாக சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் கருத்துக்களை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

10-3
a.m.

இதுவரையில் கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் இருந்தன. அந்த போர்டுகளுக்கு எந்த அளவிற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப் பட்டதோ அந்த அளவிற்கு வருமானம் கிடையாது. காந்திஜி இருந்த வரையில் கிராம ராஜ்யத்தை வற்புறுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற் குப்பிறகு காங்கிரஸ் ராஜ்யத்தில், கிராம ராஜ்யம் என்று சொன்னால், ஏதோ, இவர்களுடைய நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்காக கிராம ராஜ்யம் என்ற பதத்தை உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். உண்மையிலேயே கிராம ராஜ்யம் வேண்டுமென்று சொன் னால், கிராமப் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரங்களை நியாயமான முறையில் பிரித்துக்கொடுக்கவேண்டும். இன்றைக்கு அப்படி இல்லை. ஏதோ, நில வருமானத்தில் ஒரு பகுதியும் பதிவு கட்டண வகையில் ஒரு பகுதியும் கிராமப் பஞ்சாயத்துகளுக்கு இருக்கின்றன. அதை கூட, சர்க்கார் நில வரிவிலிருந்து கொடுக்கக்கூடியது ரூபாய்க்கு இரண்டு அணைகள் என்றால், அதையும் சரியாகக் கொடுப்பதில்லை : ஏதோ, எழுத்தில்தான் கொடுப் பதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, அதுவும் சில பஞ்சாயத் துக்களில் கொடுக்கப்படுவதில்லை. பஞ்சாயத்துக்கள் வரிபோர்டு ஸ்தாபனங் களாகத்தான் இருந்தனவே தவிர, வருமானம் பெறுபவைகளாக இருக்க வில்லை. இன்றைக்கு சர்க்கார் தெளிவான நடவடிக்கையை எடுக்கவில்லை. கிராமப் பஞ்சாயத்து முறையில் இன்னும் அதிகமான அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களில் உண்மையில் நம் பிக்கை உண்டானால் அவைகளுக்கு சர்க்கார் அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். ராஜ்ய சர்க்காருடைய வருமானத்திலிருந்தும், மத்திய சர்க்கா ருடைய வருமானத்திலிருந்தும் அவைகளுக்கு அதிகமான பங்கைக் கொடுக்கவேண்டும். மத்திய சர்க்காரின் வருமானம் வாருத்திற்கு ரூ. 400 கோடி. அதில் ரூ. 200 கோடியை அவர்கள் ராணுவத்திற்குச் செலவழிக் கிறார்கள். மீதியுள்ளதில் கொஞ்சத்தை ராஜ்ய சர்க்கார் பிச்சை கேட்பது போலக் கேட்டு வாங்குகிறது. கடைசியில் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு போதிய அளவு வருமானம் கிடைப்பதே இல்லை. ராஜ்ய சர்க்காரை எந் துக்கொண்டாலும், இவர்கள் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை எந்த அளவு மதிக்கிறார்கள் என்றால், உண்மையிலேயே அவைகளிடம் இப்போதிருக்கும் அதிகாரத்தையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளும் முறையில்தான் வெள்ளை அறிக்கை இருக்கிறது. எந்த நோக்கத்தான் பாடுபடுகிறோமோ அந்த நோக்கத்தை இது பூர்த்தி செய்வதாக இல்லை.

ஜனநாயகம் நன்றாகச் செயல்படுவதற்கு நான்கு பிரிவுகள் வேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள், ஜில்லாக் கவுன்சில்கள், ராஜ்ய சர்க்கார், மத்திய சர்க்கார். என்ற நான்கு பிரிவுகள் வேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்துக் களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்படவேண்டும். உண்மையிலேயே, அந்த அந்தப் பகுதி சட்டசபை உறுப்பினர்களையும் மற்றப் பிரதிநிதிகளையும் கொண்டு ஜில்லாக் கவுன்சில்கள் அமைக்கப்படவேண்டும். முதலில், கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள், அவைகளுக்கு அடுத்தபடியாக ஜில்லாக் கவுன்சில்கள், அவைகளுக்கு அடுத்தபடியாக ராஜ்ய சர்க்கார்கள், அவைகளுக்கு அடுத்தபடியாக மத்திய சர்க்கார் என்று தெளிவாக்கப்படவேண்டும். முன்பு ஜில்லா போர்டுகளின் அதிகாரத்தை சர்க்கார் பரித்துக்கொண்டு ஜில்லா போர்டுகளைக் கெடுத்துது போல, கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களின் அதிகாரங்களை பஞ்சாயத்து யூனியன் கையில் கொடுத்து அதன் கையை பல்விநாபடுத்தக் கூடிய ஏற்பாடுதான் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்லுவேன். சர்க்கார் தெளிவான திட்டத்தை வகுத்து கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும். அப் படிச் செய்யாவிட்டால், கிராம ராஜ்யம் என்று சொல்வது வெறும் கதை யாகத்தான் இருக்கும்.

[Sri K. R. Nallasivam]

[4th November 1957]

இப்போது பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர்களின் தேர்தல்கள் கிராமங்களில் நேரடியாக நடத்தப்படுகிறது. அதுதான் சரி. எல்லா மக்களும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையானது, சிறப்பாக வேலைசெய்யும். எந்த வாலிபரும் பஞ்சாயத்துபோர்டு தலைவராக வருவதற்கு ஏதுவான சூழ்நிலையை உண்டுபண்ணுகிறது. பஞ்சாயத்துபோர்டு அங்கத்தினர்களால் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையானது பலவித ஊழல்களுக்கு இடமளிக்கும் என்பது நிச்சயம். என்ன காரணத்தினாலோ இப்போதைய முறை வெள்ளை அறிக்கையில் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கடுத்தபடியாக, தேர்தல் முறையைப்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களைப்பற்றி சர்க்கார் நீளநெடுகப் பேசுகிறது. நான் ஒன்றை அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறுவேன். கிராமங்களில் ரகசியமான தேர்தல் முறை இருந்தால்தான் ஹரிஜனங்களுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும். பகிரங்கமுறையில் கிராமங்களிலுள்ள ஹரிஜனங்கள் படும் கஷ்டத்தை நேரில் பார்த்தவர்களுக்குத் தான் அதில் உள்ள கஷ்டம் தெரியும். பகிரங்க முறை இருந்தால், யாருக்கு வோட்டுப்போடுவது என்று தெரியாமல் ஹரிஜனங்கள் கஷ்டப்படுவார்கள். ஒரு பக்கத்து அபேட்சகருக்கும் எதிர் தரப்பு அபேட்சகருக்கும், ஆக இரண்டு பேருக்கும், ஹரிஜனங்கள் கையைத் தூக்குவார்கள். அவர்களுக்கு வோட்டுரிமை இருந்தாலும், பகிரங்க முறையில், அதை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இல்லை. காரணம், கிராமங்களில் அப்படிப்பட்ட நிலைமை நிலவுகிறது. ஹரிஜனங்களைக் காப்பாற்றவும், ஜனநாயகத்தைச் செயல்படுத்தவும் ரகசியத் தேர்தல் முறை வேண்டும். தேர்தலில் பஞ்சாயத்தில் பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் முக்கியமான காரணம் பகிரங்கத் தேர்தல் முறைதான். கட்சி பிரதி கட்சிகளின் பூசல்களை உண்டாக்குவதற்கு முக்கியமான காரணம் பகிரங்கத் தேர்தல் முறைதான். நிச்சயமாக பகிரங்கத் தேர்தல் முறையை ஒழித்துவிட்டு ரகசியத் தேர்தல் முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதற்கு அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்துக்களின் காலத்தை மூன்று வருஷங்களுக்கு பதிலாக ஐந்து வருஷங்களாக்குவதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஐந்து வருஷங்களுக்கு பதில் மூன்று வருஷங்களாயிருந்தால் ஒன்றும் கெட்டுவிடாது. அதற்கு பதிலாக மூன்று வருஷங்களென்றிருந்தால் அதி கப்படியான பேர் நிர்வாகத்திலே பயிற்சி பெறுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். ஐந்து வருஷங்களாக்கினால் என்னவாகும்? நகர கார்ப்பொரேஷன் பகுதியிலே, ஐயனாவரம் பகுதியைப் பார்வையிட ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. மூன்று வருஷங்களுக்கு பதிலாக ஐந்து வருஷங்களாக்கினால் ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் நிர்வாகத்திற்கு வந்த பிறகு, அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லாமலிருந்தாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதவர்களாயிருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமலிருந்தால், மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின்னால் தேர்தல் வந்தால் தேர்தலில் மாற்றிக்கொள்ள முடியும். ஐந்து வருஷ காலம் நீண்டகாலமாக இருக்கிறது. இதில் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே மாற்றிக்கொள்ள முடியும். நான் ஐயனாவரத் திற்குப் போயிருந்தேன். அது கிராமத்தைவிட மிக மோசமாக இருக்கிறது. என்னிடம் ஏதோ சொல்ல வந்தார்கள். உங்கள் கவுன்ஸிலரிடத்தில் என் சொல்லவில்லை, என்னிடம் சொல்லுகிறீர்களே என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் “நாங்கள் ஏதோ வேகத்திலே அப்போது தேர்ந்தெடுத்து விட்டோம்; இன்றைக்கு ஒன்றும் செய்யமுடியாதவர்களாக இருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். இப்படி. . . .

MR. SPEAKER : அதைப்பற்றி இந்த சபையில் பேசுவது சரியல்ல. கார்ப்பொரேஷன் அங்கத்தினரைப் பற்றி இங்கு கூறுவது கூடாது. வெள்ளை அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசுங்கள்.

SRI K. R. NALLASIVAM : அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை ஸ்தல-ஸ்தாபனங்களுக்குத் தேர்தல் நடத்துவது நல்லது. ஆகவே அதையும் சர்க்கார் நல்ல முறையிலே ஆலோசித்து முடிவு செய்யவேண்டும்.

4th November 1957]

[Sri K. R. Nallasivam]

தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்கள், சமுதாய நலத் திட்டங்கள் இவை களுக்கான அடிப்படையாக இந்த பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் கீழ் வராமல் இருக்கும் பகுதியிலுள்ளவர்கள் ஆசையோடிருக்கலாம். முன்னால் எங்கள் பகுதி சமுதாய நலத்திட்டத்திலிருந்து இப்போது தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் வந்திருக்கிறது. ஒழுங்காக வேண்டிய தொகை கிடைக்கிறதாவென்று பார்த்தால் இப்போது தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் முன்பு கிடைத்த தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்குதான் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தேசிய அபிவிருத்திப் பகுதிக்கும் சுமார் 20,000 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. முனிசிபாலிட்டிகளில் சமுதாய நலத்திட்டத்தின் நிலை வேறு இப்போது கொடுக்கும் தொகையில் கிராமங்களில் சரியான முறையிலும், ஒழுங்காகச் செய்யமுடியாது. இதை நல்ல முறையிலேயே யோசிக்க வேண்டும். மொத்த வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு கொடுக்கவேண்டும். இந்த கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை நம்பிக் கொடுத்து, உண்மையிலேயே கிராம ராஜ்ய ஏற்படுவதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI R. KRISHNASAMY NAYUDU : சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய மாகாணத்திலே ஸ்தல-ஸ்தாபனங்களை சீர்திருத்தி அமைக்கும் முறையிலே பஞ்சாயதங்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திலிருப்பவையெல்லாம் ஒரு வெள்ளை அறிக்கை மூலம் கொடுத்ததைப்பற்றிப் பாராட்டக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கடந்த காலத்தில் ஸ்தல-ஸ்தாபனங்கள் எவ்வாறு வேலை செய்திருக்கிறதென்று வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்ல முயற்சிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. வெள்ளை அறிக்கை 184 பக்கங்களைப் பார்த்தவுடனே என் போன்ற அங்கத்தினர்கள் பயந்துருக்கக்கூடுமென்று நினைக்கிறேன். சென்னை கார்ப்பொரேஷன் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தெரிவித்திருப்பது கடந்த கால சரித்திர வரலாறு உட்பட 76 பக்கங்கள். இதர முனிசிபாலிட்டிகள், இவைகளைப் பற்றி 36 பக்கங்கள். ஜில்லா போர்டுகள் சம்பந்தமாக 22 பக்கங்கள். 184 பக்கங்களில் இவைகள் போக பாக்கிப் பக்கங்கள் கார்ப்பொரேஷன், ஜில்லா போர்டு, பஞ்சாயத்துக்கள். இவைகள் சம்பந்தமாக யோசனைகளைப்பற்றி கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களைச் சேர்த்து மொத்தம் 184 பக்கங்கள். ஆகவே இவ்வளவு பெரிய அறிக்கையென்று அறிக்கையைப் பார்த்து பயப்படுவேண்டியதில்லை. ஜில்லா போர்டுகளை இப்போது தொலைத்து விடுவதாயிருந்தாலும், இப்போது ஜில்லா போர்டுகள் செய்து வந்த காரியங்களை யார் தலைமீது சுமத்துவது என்று அதிகமாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளதாக கருதுகிறேன். ஆக, அடுத்தபடியாக இவர்கள் யோசித்துள்ள விஷயங்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள், பஞ்சாயத்து ஸர்க்கின்கள் இவற்றிற்குத்தான் ஏற்கெனவே அமைந்துள்ள பஞ்சாயத்துப் பொறுப்புகளை பகிர்ந்து கொடுப்பதைப்பற்றி இந்த யோசனையில் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஜில்லா போர்டுகளை ஒழித்துவிட்டு அந்த அதிகாரங்களை அந்தப் பிரதேசத்தில் இந்த ஸ்தாபனம் ஏற்பதாயிருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். ஆக மொத்தத்தில் பரிசீலனை செய்யும் போது 1950-ம் வருஷத்திற்கு முன்னர் பஞ்சாயத்து சட்டப்படி பஞ்சாயத்துகள் செய்யவேண்டிய வேலை, 1950 வருஷச் சட்டத்தின் பிரகாரம் பஞ்சாயத்துகள் நிறைவேற்ற வேண்டிய வேலைகள் என்று இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒன்றுவது பகுதியில் சொல்லப்பட்ட வேலைகளை பஞ்சாயத்துகள் சரியாக செய்து வந்ததென்றும், 1950-ம் வருஷச் சட்டப் பிரகாரம் பஞ்சாயத்துகளால் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்றும் ஒரு புதி கூறப்பட்டிருக்கிறது. வாஸ்தவமாகக் கூட இருக்கலாம். ஏன் பஞ்சாயத்துகள் சரியில்லை என்று பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். 1950-ம் வருஷச் சட்டப் பிரகாரம் பஞ்சாயத்துகள் அமுல் நடத்தவேண்டிய வருமானத்திற்கான வழி வகைகளை பெறுவதற்கான சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்தினோமா என்று முதலில் ஆராயவேண்டும். அம்மாதிரியான சூழ்நிலை இருந்ததா என்பதை ஆராய்ந்து இந்த அறிக்கையில் கூறியிருந்தால் அந்தப் பஞ்சாயத்து அதிகாரிகளுக்கு மிகவும் கௌரவமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். அப்படிப்பட்ட நிலையில் செயல்படத்தக்க சூழ்நிலையிருந்ததா? கடந்த

[Sri R. Krishnasamy Nayudu] [4th November 1957]

காலத்தில் மொத்தத்தில் அம்மாதிரியான ஒரு நல்ல சூழ்நிலையில்லை. அதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு பேசுகிறேன். பஞ்சாயத்து அதிகாரிகளை கௌரவமாகக் கருதுவதில்லை. இதுமாதிரி நடந்து வந்திருக்கிறது. பஞ்சாயத்தில் ஒரு வண்டிக்கு அல்லது ஒரு ஸைக்கிளுக்கு வரி விதிக்கப்பட்டால், அதே வண்டி பக்கத்து முனிஸிபாலிட்டிக்குள் வந்தால், பஞ்சாயத்து வரிக்கும், முனிஸிபாலிட்டி வரிக்கு முள்ள வித்தியாசத் தொகையை செலுத்தியாகவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். அதைக்கூட அடுத்து வரும் ஸ்தல ஸ்தாபன சட்டத்தை திருத்தும் சந்தர்ப்பத்திலே ஆலோசிக்கவேண்டும். இப்படி பஞ்சாயத்து களைப் பற்றிக் குறைவாக மதிப்பிப்பட்டு வந்தது என்று சொல்லாமல் இருக்கமுடியாது. இந்தியா முழுவதையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் நல்ல முறையில் கிராமங்களில் ஸ்தாபனங்கள் அமையவேண்டுமென்று உத்தேசித்துப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரின் கவனமும், ஸ்ரீ பல்வந்தராம் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டிலும் இதுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிராமப் பகுதிகளில் பலம் பொருந்திய நல்லதொரு ஸ்தாபனம் செயல்படவேண்டும் என்ற கருத்தை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். வேண்டி அறிக்கையில் இவர்கள் யோசனையில் இருப்பதை கவனிக்கும்போது, அதாவது முழு பிளாக் லெவல் தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம், சமுதாய நலத் திட்டம் அங்கு செய்யும் வேலைகளை அந்த பிளாக் லெவலிலே பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஏற்றுக்கொண்டு செய்யமுடியாது. பஞ்சாயத்து ஸர்க்கிள்கள் ஏற்படுத்துகிறார்கள். இதற்கு கிராம சேவக்குகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு 18 மாதம் பயிற்சியளித்து பஞ்சாயத்து கிராம நிர்வாகம் தவிர விவசாயம் முதலியவற்றை கவனித்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. இந்த பிளாக் டெவலப்மெண்ட் ஆபீஸர்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு, முனிஸிபல் கமிஷனர் மாதிரி அமைந்து விடுகிறார். அதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். முனிஸிபாலிட்டியில் கவுன்ஸிலர், சேர்மன், கமிஷனர் இவர்களுடைய தொடர்பு அவ்வளவு நல்ல சூழ்நிலையில் இல்லை என்று அறிவோம்.

அதைப்போலவே இந்த ப்ளாக் லெவலில் ஏற்படக்கூடிய பஞ்சாயத்து களுக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை ஒவ்வொரு நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும் தரப்படும் என்பதை அந்த சட்டம் நிறைவேற்றும் சமயத்தில் நன்கு கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அநேகம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு ப்ளாக் டெவலப்மெண்ட் ஆபீஸர்கள் கமிஷனராக மாறிவிடுகிறார்கள். வில்தரிப்பு அதிகாரி கூட்டுறவு ஆபீசர் என்று பல துறைகளில் வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே ப்ளாக் லெவலில் இருப்பவர்களும் சமுதாய அபிவிருத்தி லெவலில் இருப்பவர்களும் ஒவ்வொருவரும் வேலை செய்து வருகிறார்கள். மற்ற வில்தரிப்பு அதிகாரிகள் யாருடைய தலைமையின் கீழ் வேலைகளைச் செய்வார்கள் என்பதைப் பற்றிய விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. 1950-ம் வருஷத்திய சட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பல நல்ல அம்சங்கள், அதிகாரங்கள் இந்தச் சட்டத்தில் செய்யப்படவேண்டும். இப்பொழுது யூனியன் மூலமாக அதிகாரங்களை எடுத்துக்கொள்வதாக ஏற்படுகிறது. பஞ்சாயத்துக்கு வரக்கூடிய நேரடியான வருமானம் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாக பிரித்துக்கொடுக்க வேண்டும் என்று யோசனை சொல்லப்படுகிறது. அதைப் பல அங்கத்தினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். அது எல்லோராலும் மறுக்கத்தக்க காரியமாகும். குறிப்பாக ஆரம்பப்பள்ளிகள், லைப்ரரி, புத்தகசாலை, வாசகசாலை, இப்படிப்பட்ட அநேக காரியங்கள், கிராமங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், இவைகள் பஞ்சாயத்துக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். மற்றும் சில காரியங்களைச் செய்துகொள்வதற்கும் அவர்களுக்கு வசதி செய்துகொடுக்கப்படவேண்டும். இன்னும் ரேடியோ வைத்துக்கொள்வது, வண்டிப்பேட்டை வைத்துக்கொள்வது, இவைகள் போன்ற அதிகாரங்களை அறிவார்கள். இவைகளையெல்லாம் பஞ்சாயத்துக்குக்கொடுப்பது என்பது 1950-ம் வருஷ சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன் கீழ் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்வது

4th November 1957]

[Sri R. Krishnasamy Nayudu]

முற்றிலும் மாறுபட்டது. பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்களும் தலைவர்களும் சேர்ந்து தங்கள் பகுதிகளில் தங்களுடைய ஆலோசனையின்படி வேலைகளைச் செய்ய அவர்களுக்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை. அதைப்பற்றி இன்றைக்கு பலருக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட வசதி இல்லாவிட்டால் பஞ்சாயத்து சரிவர நடைபெறாது.

அங்கே அமைக்கக்கூடிய பஞ்சாயத்து சர்க்கின் அவசியம் என்பது தோன்றவில்லை. பளாக் லெவெல்லிருந்து யூனியன் பஞ்சாயத்துக்குச் செல்லக்கூடிய பிரதிநிதிகள் பஞ்சாயத்து தலைவரோ அல்லது இன்னொருவர் இருக்கலாம் என்று யோசனை கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதுசற்றும் பொருத்தமற்ற யோசனையாகும். பஞ்சாயத்து ஆட்சியில் கவனம் செலுத்தமுடியுமா? தலைவர் அங்கத்தினர்களுடைய ஆலோசனையைக்கேட்டு அவர்கள் காரியங்களை செய்யக்கூடிய ஒரு பொறுப்பாளியாவார். அங்கே இருக்கக்கூடிய தலைவர் அங்கத்தினர்களுடைய யோசனைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு காரியங்களை நடத்துவதாக இருந்தால் அது பொருத்தமாக இருக்கும். பஞ்சாயத்து பிரசிடெண்டு வேறு பிரதிநிதி வேறாக இருந்தால் தலைவர் வெறும் பொம்மையாகத்தான் இருக்க முடியும். இப்படி ஏற்படும் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அந்தப் பிரதேசத்தில் எவ்விதமான மதிப்பும் பொது ஜனங்களிடத்தில் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படாது. அதைப்பற்றி கொஞ்சம் கவனித்து காரியங்களைக் கவனிக்கவேண்டும்.

1950-ம் வருஷத்திய சட்டத்தின்படி பஞ்சாயத்தின் வருமானத்தை அவர்களே செலவு செய்ய வேண்டும் என்று இருந்தது. அந்த நிலைமையில் அதன் நிதி சரிவர செலவு செய்யப்படவில்லை என்றும் அது துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதன்மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். குற்றம் செய்தவர்களைத்தான் தண்டிக்க வேண்டும். அப்படி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருந்து அங்குள்ள அதிகாரிகளின் மீதுள்ள குற்றமாவதென்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அந்த வகையில் அதிகாரிகள் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்பதை முதலில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அதற்கு பஞ்சாயத்துகள் பொறுப்பா? குற்றங்களைகள் ஏற்பட்டால் அது ஏற்படுவதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை என்ன என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவ்வப்போது இவைகளை கவனித்து வந்து நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்திருந்தால் பஞ்சாயத்தின் பணம் துஷ்பிரயோகம் ஆக இருக்காது. அப்படி நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளாத காரணத்தால்தான் இந்நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நன்றாக யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

DR. (SRIMATHI) T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கிராமப் பஞ்சாயத்தைப்பற்றி எனக்கு நேரடியாகத் தெரியாமல் போனாலும் நான் மெம்பராகவோ அல்லது தலைவராகவோ இருந்து அனுபவம் பெறாமல் போனாலும் நான் அங்கே வேலைகளைச் செய்யக் கூடிய காலங்களில் போய்க்கொண்டிருந்த காரணத்தினால் எனக்குத் தெரிந்த சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமக்கு அரசியல் சந்தர்ப்பம் வரப்போகிறது என்று சொன்னபோது ராம ராஜ்யம், பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் வரப்போகிறது என்று நாம் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயிற்று. இந்த சமுதாயத் திட்டம், அபிவிருத்தித் திட்டம் முதலிய வேலைகளில் சென்ற நான்கு வருஷங்களாக நான் ஈடுபட்டு வருவதாலும் அப்பொழுது பஞ்சாயத்து மெம்பர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. மைனர் பஞ்சாயத்து, மேஜர் பஞ்சாயத்து முதலியவைகளுடன் கொஞ்சம் தொடர்பு ஏற்பட்டது. என்னுடைய சமுதாய அபிவிருத்தி கிராமங்களில் அதாவது பெரியாறு சமுதாய வட்டாரத்தில் இதற்கு முன் 20 சத விதிக் கிராமங்கள்தான் பஞ்சாயத்தாக இருந்தன. அவைகளில் 11 பஞ்சாயத்துக்கள் தான் நல்ல முறையில் செயல்பட்டது. பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்பட்டிருந்த கிராமங்களில் நல்ல வேலைகள் நடைபெற்று வந்தது. ஆனால் பக்க கிராமங்களில் வேலை செய்வது கஷ்டமாக இருந்தது, அதனால் கிராம பஞ்சாயத்துக்கள் ரொம்பவும் அவசியம் என்று அங்குள்ளவர்கள் உணர்ந்தார்கள். பிறகு 1952

[4th November 1957

[(Dr. Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

1953, 1954-ல் புதிய பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்பட்டது. 1956-ம் வருஷம் வரையில் எந்த விதமான நிதி வசதியும் இல்லாமல் அவைகள் இயங்க முடியவில்லை. இருக்கக்கூடிய நிதியை வைத்துக்கொண்டு எந்த விதமான கிராமங்களுக்கு வேண்டிய வசதியையும் செய்யக்கூடியதாக இல்லை. எந்த விதமான ஒரு வசதியிலும் செயல்படக்கூடிய பஞ்சாயத்துகள் வரவில்லை. அப்படி நிலைமை இருக்கும்போது பஞ்சாயத்துக்களின் மேல் குறை சொல்வது அவ்வளவு சரியல்ல என்பதை எனக்கு முன் பேசியவர்களும் சொல்லி விட்டார்கள். ஆகவே நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். துணிச்சலாக நாம் எவ்வளவோ சட்டங்களை, புரட்சிகரமான சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றுகிறோம். அதைப்போலவே பஞ்சாயத்து விஷயமாகவும் துணிச்சலுடன் கிராமங்களுக்கு பஞ்சாயத்து சுதந்தரம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற முறையில் ஒரு சட்டத்தைக்கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படிக் கொண்டு வரும்போது கூடுமான வரையில் உத்தியோக மற்றவர்களின் (மற்பார்வையில் இயங்கும்படியாக வழிவகை செய்து கொடுப்பதுதான் நம்முடைய அடிப்படையான திட்டமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய "சேப்கார்டும்" எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

தவிர கிராம பஞ்சாயத்துக்களுக்கு ரொம்பக் கட்டுப்பாடுகளைப்போட்டு ரெவன்யூ டிபார்ட்மென்டின் ஒரு பாகமாக நாம் பஞ்சாயத்துக்களை செய்து விடக்கூடாது. அப்படி செய்யப்படும் என்ற ஒரு பயம் ஏற்படக்கூடிய அளவில் இந்த மசோதா அமையக் கூடாது என்பதை நான் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஜில்லா நிர்வாகம் என்ற முறையில் ஜில்லா விட்டாலும் கட்டாயமாக மேற்பார்வை அதற்கு அவசியம். உயர் நிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் போன்ற பரந்த அளவில் செய்யக்கூடிய வேலைகளையெல்லாம் ஜில்லா யூனிட்டினுடைய முக்கியமானதாக இருக்க வேண்டும். பளாக் பஞ்சாயத்தினுடைய பொறுப்பாக இருக்க கூடாது. ஜில்லா போர்டுகள் வேண்டாம். ஆனால் நாம் ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்சிலை வைத்திருக்கிறோம். உத்தியோகப் பற்றற்றவர்களும் ஜில்லா அதிகாரிகளும் அதில் அங்கம் வகிப்பார்கள். அதனுடைய தலைவர் ஒரு உத்தியோகப் பற்றற்றவராக அதாவது "நான்-அபிஷியனாக" இருந்து செயலாற்றவேண்டும். அவர்கள் ஜில்லா முழுவதற்கும் எந்த மாதிரியான திட்டங்கள் போட வேண்டும், அந்தந்த பளாக் பஞ்சாயத்துக்கு எந்த மாதிரி அபிவிருத்தி கொண்டுவரலாம், இப்படியெல்லாம் விவாதித்து ஒரு முடிவு செய்யப்பட்டு அதன்படி அனுமதிக்க வேண்டும், அப்படியே இம்ப்ளிமென்ட் செய்யப்பட வேண்டும். அந்த முறையில் தான் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் தைரியமாக வேலை செய்வார்கள். அப்பொழுதுதான் அவர்களுடைய வாக்குக்கு மதிப்பு ஏற்படும். இப்பொழுது கிராமங்களிலுள்ள சில முக்கியஸ்தர்களுக்கு பஞ்சாயத்து தலைவர்களும் மதிப்புக்கொடுக்கப்படுவதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நானும் அறிவேன். ஆகவே தான் ஜில்லா கவுன்சில் தலைவர் ஒரு உத்தியோகப் பற்றற்ற தலைவராக இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் ஜில்லா பெரியதாக இருந்தாலும் ஜில்லா சீரமைப்பு முறையில் அதற்குத் தகுந்தபடி 12 அல்லது 13 லட்சம் ஜினத் தொகை கொண்ட ஒரு ஜில்லாவாக அமைத்தால்தான் இந்த திட்டங்களை நாம் நன்றாக நிறைவேற்றி வைக்கமுடியும்.

பஞ்சாயத்து சம்பந்தப்பட்ட வரைக்கும் ஸ்ரீ பல்வந்தராய் மேத்தா அவர்களுடைய அறிக்கையின் "அட்வான்ஸ் காபி" மெம்பர்களுக்கெல்லாம் ஏற்கனவே சர்க்காருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காரோடு அவர் கூடி ஆலோசித்திருக்கிறார். அந்த ஆலோசனைகள் எங்களுக்குக் கிடைத்தால் நல்ல விதமாக ஆராய்ந்து இன்னும் எப்படி நம் நாட்டுக்குத் தகுந்த முறையில் பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தை மாற்றியமைக்கலாம் என்று சொல்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

ஜில்லா அபிவிருத்திக் கவுன்சில், பளாக் பஞ்சாயத்து இவையெல்லாம் வரட்டும். ஆனால், பளாக் டெவலப்மென்டு ஆபீசரையே அதனுடைய கமிஷனர் போல ஆக்குவது முற்றிலும் பொருத்தமற்றது என்று நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். என்னுடன்கூட பளாக் டெவலப்

4th November 1957]

[(Dr. Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

மென்ட் ஆபீசர்கள் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். மனப்பூர்வமாக, மனச் சாட்சிக்கு ஒத்த விதத்திலே அவர்கள் உழைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உழைப்பைத் தெரிந்த எனைக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால் அவர்களிடமிருந்து நாம் அதிகப்படியாக இப்படி உழைப்பைக் கேட்பது, அவர்களிடம் சாத்தியம் இல்லாததை எதிர்பார்க்கிறதாக முடியும். விவசாய முன்னேற்றத்தில் அவர்கள் தீவிரமாக முனைந்து வேலை செய்தாலே அவர்களுக்கு நேரம் போதாது. அதனாலே பஞ்சாயத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை அவர்கள் கையில் கொடுக்காமல், இப்பொழுது இருக்கிற முறையிலே பெட்டி பஞ்சாயத்து ஆபீசர்கள் இவர்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்யலாம். அந்த முறை இன்று நீடிக்கவேண்டும் என்றும் நான் விரும்புகிறேன்.

இந்த ப்ளாக் பஞ்சாயத்துக்கள், கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் என்று வரும்போது அங்குள்ள எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நன்றாகப் பயிற்சி அளிக்கவேண்டும். ஆனால், ஜில்லா “லெவலிலே” ஜில்லா பஞ்சாயத்து ஆபீசருக்கு உட்பட்டு அந்த எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர்கள் வேலை செய்தால்தான் அவர்களை மற்ற இடங்களுக்கு மாற்றுவோ, தகுந்த இடங்களுக்குச் செல்ல வசதி செய்து கொடுக்கவோ முடியும்.

பஞ்சாயத்துகளிடம் பணவசதி இருந்தால்தான் எதையும் செய்ய முடியும். ஸ்ரீ கே. ஆர். விஸ்வநாதன் அவர்கள் இதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். ஏற்கனவே பணவசதி இருந்த கிராமங்களில் மிக நன்றாக வேலை செய்ய முடிந்தது. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்திலே, என்று நான் சொன்னேன். மற்ற கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் நன்றாக வேலை செய்ய முடியவில்லை. பணவசதி இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று நான் குறிப்பிட்டுக் காட்டினேன். ஆகவே, ஒவ்வொரு ப்ளாக் பஞ்சாயத்து, ஜில்லா கவுன்சில் ஆகியவைகளுடைய வரவு செலவுத்திட்டத்தை, அதாவது பட்ஜெட்டை கலெக்டரோ அல்லது லோகல் அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன் இலாகா வினரோ பார்த்து, பரிசீலனை செய்து அனுமதிக்கலாம். ஆனால், பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பணம் நொடியாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்களுடைய வரவு செலவு முதலியவைகளைச் சரியாகச் செய்கிறார்களா என்பதைக் கண்காணிக்க அதிகாரம் மற்றவர்களுக்கு இருக்கட்டும். பணத்தை துர்வினியோகம் செய்தால் நிச்சயமாக அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படும். ஆனால் பணமானது பஞ்சாயத்துக்களின் கையில் கொடுக்காமல், இருப்பது நன்றாக இருக்காது. கலெக்டர், ரெவின்யூ டிவிஷனல் ஆபீசர், பஞ்சாயத்து டெவலப்மென்ட் ஆபீசர் இவர்கள் கீழே கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் செயல்படவேண்டுமென்று நினைத்தால் அது பஞ்சாயத்துக்களுக்குச் சரியான மதிப்பு கொடுத்ததாகாது. முன்காலத்தில் எல்லாம் கிராமங்களில் அறிவிலும் செல்வத்திலும் பெரியவர்களாக இருப்பவர்கள் நாட்டாண்மைக்காரர்கள் என்று முறையில் சொல்லக்கூடியவைகளை மற்றவர்கள் கேட்டு அவற்றுக்குக் கட்டுப்பாடு வந்தார்கள். இப்பொழுதும் அப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். மேலும், இப்பொழுது தகுதியுள்ள இளைஞர்கள் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக வருவதற்கோ அங்கத்தினராக வருவதற்கோ அவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு கொடுத்து அவர்களை வளர்க்கக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்தாமல் கிராமத் தலைமை இன்னும் “டெவலப்” ஆகவில்லையே என்று குற்றம் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை.

(இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ பி. எஸ். சின்னதுரை தலைமை வகித்தார்).

ஜில்லா அடிப்படை வேண்டுமென்று நான் ஏன் சொன்னேன் என்றால் ப்ளாக் பஞ்சாயத்துக்களாலே நடத்தப்படுவதைவிட, ஆஸ்பத்திரி, உயர்நிலைப் பள்ளி போன்ற பெரிய ஸ்தாபனங்கள் பொறுத்தவரையில், ஜில்லா அளவில் மேற்பார்வையும் பொறுப்பும் இருப்பது நல்லது, என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அப்படி இல்லாது போனால், ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளி ப்ளாக்கில் ஒன்றைக்கட்டிவிட்டாலும், அதில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு போதுமான பாதுகாப்போ, உத்தியோக இட மாறுதலோ கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படும். பலதரப்பட்ட ஹைஸ்கூல்—அதாவது மல்டி பர்பஸ் ஹைஸ்கூல்—போன்றவைகளை நிர்வகிப்பதில் ஜில்லா தான் முக்கியமான

[4th November 1957]

[(Dr. Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

ஸ்தானமாக இருக்கவேண்டும். ஜில்லா அளவிலே வசதிகள் கிடைக்க வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிகளும் ஹைஸ்கூல்களும் உடனடியாகவே சர்க்கார் மேற்பார்வையில் இயங்குமா அல்லது ஜில்லா மேற்பார்வையில் இயங்குமா என்பது நாம் தீர ஆலோசித்து முடிவுசெய்ய வேண்டிய விஷயம்.

மறைமுகத் தேர்தலைப்பற்றி பலர் சொன்னார்கள். மறைமுகத்தேர்தல் கிராமப் பஞ்சாயத்து அளவிலே மிக அவசியம். நம்முடைய எல்லா தேர்தல்களுக்கும்—ஜில்லா போர்டு தேர்தல் உள்பட—மறைமுகத் தேர்தல் முறையைத் தான் நாம் வைத்திருக்கிறோம். அப்படியிருக்கும்போது, கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலிலே மட்டும் வெளிப்படையாக கை தூக்குவதன் மூலம் தேர்தலை நடத்துவது என்பது கூடாது. மறைமுகத் தேர்தல் முறையைப் பொறுத்தவரையில் ஜனங்களுக்கு அதில் போதுமான அனுபவம் கிடைத்துவிட்டது என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்.

ஆகவே, எந்த ஒரு காரியம் செய்தாலும், அதற்கு பஞ்சாயத்து ஒரு யூனிட்டாக அமைய வழிவகை செய்து கொடுக்க தகுந்த மாறுதல் செய்ய, வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI V. SUBBIAH NAICKER : கனம் தலைவர் அவர்களே, வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள விஷயங்களில் குறிப்பாக கிராமப் பஞ்சாயத்து தேர்தல், அதனுடைய நிர்வாகம், அதனுடைய பொருளா தாரம் இவைகளைப்பற்றி பல இடங்களில் பல சந்தேகங்கள் ஏற்படுகின்றன, தெளிவற்ற முறையில் இருப்பதால், கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் விஷயத்தில் பழைய முறையிலிருந்து இன்று மாறுபட்டு, பஞ்சாயத்து போர்டு மெம்பர்களைத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய அளவில் இந்த அமைப்பு வருகிறது. அதனால் பல சங்கடங்கள் ஏற்படும். பல ஊழல் களுக்கும் காரணமாக இருக்கும்.

30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திலே லோகல் போர்டு இன்ஸ்பெக்டராக இருந்த காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கோபாலசாமி அய்யங்கார் காலத்தில் 30 வீடுகள் உள்ள சின்ன கிராமங்களுக்கும் கூட தனி பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்பட்டன. அவைகள் நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. ஆயினும் இப்பொழுது இந்தத்தேர்தல் முறையிலே பல சிக்கலான விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு வார்டிலே 100க்கு மேற்பட்ட வோட்டர்கள் இருந்தால், அவர்கள் இரண்டு பேர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக்கொண்டால், அதே இடத்திலே 60 வோட்டர்கள் வந்து ஒரு அங்கத்தினருக்கு வோட்டு செய்துவிட்டு, மற்ற வோட்டர்கள் வராமல் நின்றுவிட்டால், அடுத்து அதில் 3 பேர்கள் நாமினேஷன் தாக்கல் செய்திருந்தால் இன்னொரு மெம்பரை எப்படி தேர்ந்தெடுப்பது என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதற்கு ஒரு விரைக்கம் கொடுக்கவேண்டும்.

கிராமப் பஞ்சாயத்தாக இருந்து, பஞ்சாயத்து யூனியனாக அமைக்கக்கூடிய இடத்திலே சில கஷ்டங்கள் தோன்றுகின்றன. இன்றிருக்கக்கூடிய ப்ளாக் டெவலப்மென்ட் அதிகாரியின் கையில், முனிசிபல் கமிஷனர் போன்று அது ஒப்படைக்கப்படுகிறது. ப்ளாக் டெவலப்மென்ட் அதிகாரிகளுக்கோ சமுதாய நலத்திட்ட அதிகாரிகளுக்கோ கிராமத்திலே எவ்வளவு தொடர்பு இருந்தாலும்கூட, நிர்வாகத்திலே அவர்கள் இன்று சில ப்ளாக்களில் ஏதும் செயலாற்ற முடியாத முறையில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளிடத்தில் புதிய ஒரு பொறுப்பையும் புதிய ஒரு நிர்வாகத்தையும் ஒப்படைப்பது அவ்வளவு சரியாக இருக்குமா என்று யோசிக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது.

பஞ்சாயத்து யூனியன், க்ரூப் பஞ்சாயத்து என்று நியமிக்கப்பட்டு, அவைகளுக்கு அங்கத்தினர்கள், நிர்வாகஸ்தர்களாக அமைக்கிறார்கள். அந்த நிர்வாகஸ்தர்கள் பல கிராமங்களைப் புறக்கணிக்கலாம். இன்று பஞ்சாயத்துக்கள்லேகூட பார்க்கிறோம். ஹாம்லெட்டுகள் என்று சொல்லப்படும் சிறு

4th November 1957] [Sri V. Subbiah Naicker]

சிறு பகுதிகளில் அபிவிருத்தி வேலைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல் பல வருஷங்களாக புறக்கணிக்கப்பட்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அங்கு இருக்கக்கூடிய பெரிய உயர்த்தரப் பள்ளிகள், ஆஸ்பத்திரி, ரோடுகள் ஆகியவைகளை நிர்வகிப்பதற்கு அந்தப் பள்ளக்கிலே ஒரு டிவிஷனல் இன்ஜினீர், ஒரு ஜில்லா சுகாதார அதிகாரியோன்ற பெரும் அதிகாரிகளை நியமிப்பார்களானால், அதனுடைய பொருளாதார நிலைமை எப்படி இருக்கும்? இவ்வளவு பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பணம் கொடுக்கும் அளவிலே ஒரு பள்ளக் எப்படி செயல்படமுடியும்? ஒரு பள்ளக்கிலே 40 பஞ்சாயத்துக்கள் தான் அமைய முடியும். 500 ஜனத்தொகை என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட 40க்கு மேல் போக முடியாத அளவில்தான் போக முடியும். அவ்வளவு குறுகிய யூனிட்டிலே பெரிய பெரிய ஜில்லா அதிகாரிகளை நியமித்தால் அதனுடைய பொருளாதாரத்தை எப்படி நிர்வகிக்க முடியும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் மத்திய அரசாங்கமோ ராஜ்ய அரசாங்கமோ பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய மான்யங்களை எதிர்பார்த்து அவைகள் வாழ முடியுமா என்பதையெல்லாம் சிந்திக்கக் கூடிய அளவிலே இன்றைக்கு இருக்கும் வெள்ளை அறிக்கை இருக்கிறது. அவை தகுந்த முறையிலே செயல்படுவதற்கான வழிகளைக் கண்டுபிடித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விளாத்திசூன் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர் பண மோசடி செய்திருக்கக்கூடிய வழக்கு பற்றி, பஞ்சாயத்து போர்டு உப தலைவரும் மற்ற மெம்பர்களும் லோகல் போர்டு இன்ஸ்பெக்டருக்கும் ரீஜினல் இன்ஸ்பெக்டருக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் தெரிவித்திருந்தும் கூட, பட்ஜெட் கூட்டத்தின் போது நான் அதைப்பற்றி ஒரு கேள்வி எப்பமாக எழுதிக்கொடுத்திருந்தும் கூட, அதைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களிலே நடக்கக்கூடிய ஊழல்கள் நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டுமானால் நேரடியாக அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்தவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. பல வருஷங்களாய்விட்டன. அந்தப் பஞ்சாயத்தே வேலைசெய்ய முடியாத நிலையிலே பஞ்சாயத்து மெம்பர்களும், உப தலைவரும் இன்று செயலற்ற நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். நான் கேட்ட கேள்விக்கு இதுவரை ஒன்றுமே தெரியவில்லை. பஞ்சாயத்துக்கள் பாலலாக நல்ல முறையிலே எப்படிச் செயல்படும் என்பது பின்னால் தான் நடைமுறையிலே தெரியவேண்டும். இவைகளை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து, சந்தேகங்கள் உள்ள இடங்களைத் தெரிவுபடுத்துவார்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிறுநூலையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI C. MUTHIAH PILLAI: கனம் தலைவர் அவர்களே, 11-10
1953 டிசம்பர் சட்டசபையிலே ஒரு மெம்பர் கொண்டுவந்த ஒரு a.m.
யோசனையை 1956-லே அமைச்சர் சபை யோசித்து 1957-லே வெள்ளை அறிக்கையைப் பற்றி விவாதித்து 1958-லே அதை நடைமுறையில் கொண்டு வருவது என்று சொன்னால் நாம் அதை பாராட்டத்தான் வேண்டும். அதுவும் கூட, அஷ்பூரன்ஸ் கமிட்டிக்கு சம்பந்தடடாத விஷயங்களில் கூட, அங்கத்தினர்கள் சொல்லும் ஆலோசனைகளை மந்திரி சபை யோசனை செய்து பார்ப்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இந்த புதிய மாறுதலை ஏராளவுக்கு வரவேற்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், தீவிர சமுதாய நலத் திட்டம் இவைகள் அதிகமாக இருக்கும் இடங்களைப் பார்ப்போமானால், அங்குள்ள வேலைகள் செய்து முடிந்த பிறகு அந்தப் பிளாக்குகளை ரிவர்ட் செய்து கொள்கிறார்கள். அந்த ரிவர்ட் செய்த பிரதேசங்களுக்கு அரசாங்கம் 25 சத விதத்திற்குக் கீழ் தான் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பிரதேசங்களில் இந்தத் தொகையை வைத்துக்கொண்டு முன்பு செய்யப்படாமல் விட்டுப்போன வேலைகளை எப்படி செய்யமுடியும்? இப்பொழுது அந்த இடங்களில் இந்த புது முறைப்படி பஞ்சாயத்து போர்டுகள், கவுன்சில்கள் ஏற்படுத்தினால் தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், தீவிர சமுதாய நலத் திட்டம் இவைகளின்கீழ் செய்யாமல் விடப்பட்ட வேலைகளெல்லாம் செய்யமுடியும் என்று யோசனை கூறிக் கொள்கிறேன்.

[Sri C. Muthiah Pillai]

[4th November 1957]

இப்பொழுது இருக்கிற அமைப்பின் ஒரு பெரிய ஜில்லாவை இரண்டு டிவிஷன்களாக பிரித்திருக்கிறார்கள். அதில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சில் 15 லட்சம் பாபுலேஷனுக்கு அதிகமாக வைத்து பிரிக்கிறார்கள். என்னுடைய யோசனை என்னவென்றால், இப்பொழுது இருக்கிற முறையில் $7\frac{1}{2}$ லட்சம் பாபுலேஷனுக்கு அதிகமாக வைத்தால் டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சிலை சரியாக நடத்தமுடியாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஒவ்வொரு டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சிலிலும் அங்கம் வகிப்பவர்கள் பஞ்சாயத்து தலைவர்கள், அசெம்பிளி மெம்பர்கள், பார்லிமெண்டு தலைவர்கள் முதலியவர்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் இவர்களைச் சேர்த்துப் பார்ப்போமானால் 100 அங்கத்தினர்களுக்கு மேல் இருக்கும். 100 அங்கத்தினர்கள் சேர்ந்து ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை பேசி நல்ல முடிவுக்கு வரமுடியுமா? அல்லது மக்களுக்கு நன்மையாக, பிரயோஜனகரமாக ஏதாவது செய்யமுடியுமா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 7, 8 ரெவின்யூ டிவிஷன்கள் இருக்கின்றன. ஒரு டிஸ்ட்ரிக்ட் கவுன்சில் இரண்டு ரெவின்யூ டிவிஷன்களுக்கு மேல் இல்லாமல் இருந்தால் மிகவும் நல்லதாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக ஒட்டு உரிமையைப் பற்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக பொதுமக்கள் 4 தடவைகளாவது வேர்ட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். பஞ்சாயத்து தேர்தலில் ஒரு தடவை, நேரடியாக தலைவர் தேர்தலில் ஒரு தடவை, ஜில்லா போர்டு தேர்தலில் ஒரு தடவை, சட்டசபை தேர்தலில் ஒரு தடவை, ஆக நான்கு தடவை மக்கள் வேர்ட்டு உரிமையை பிரயோகிக்கிறார்கள். மக்களுக்கு அதிக வேர்ட்டுரிமை வழங்கினால்தான் வேலைகள் தீவிரமாக நடக்கும். இல்லாவிட்டால் அரசாங்கத்திற்கும் “பைஸ்” வருவது குறைந்து விடும், மனுக்கள் வருவது குறைந்து விடும். இம்மாதிரி செய்தால் கிராமத்திலே எந்த அளவுக்கு வேலை நடக்கும் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். மக்களுடைய உரிமை அதிகமாக அதிகமாகத்தான் அரசாங்கத்திற்கு அதிகமான சீரான வேலை இருக்கும். இந்த நிலையில் போய்க்கொண்டிருந்தால் சட்டசபை மெம்பரை தேர்ந்தெடுக்கக்கூட வேர்ட்டு உரிமை இல்லாமல் போகலாம். நேரடி வேர்ட்டு முறையை எடுத்து விட்டு மறைமுகமான தேர்தல் வைக்கின்ற முறையானது காலப்போக்கில் சரியாக வராது. குறைந்த பட்சம் இரண்டு தடவைகளாவது மக்கள் வாக்குரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படவேண்டும். எப்படிக்கொடுத்தாலும் சரி, ஜில்லா போர்டாக இருந்தாலும் சரி, பஞ்சாயத்து போர்டாக வந்தாலும் சரி, யூனியன் கவுன்சிலாக வந்தாலும் சரி, சட்டசபை தேர்தலாக இருந்தாலும் சரி, ஐந்தாண்டுக்குள் இரண்டு தடவைகளாவது மக்கள் தங்கள் வாக்குகளைப் பிரயோகிக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கவேண்டும்.

முதல் கிரேடு பஞ்சாயத்துக்களை எல்லாம் முனிசிபாலிட்டிகளாக ஆக்கி விடவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் எடுத்துக் கொண்டால் 6, 7 முதல் கிரேடு பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் புலத்தத்திலே இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 1 லட்சத்திற்கு மேல் $1\frac{1}{2}$ லட்சத்திற்குள்ளாக வருமானம் பெருகின்றனவாகவும் கிட்டத்தட்ட பாபுலேஷன் 15,000-க்கு மேல் 20,000-க்குள்ளாக இருப்பவைகளாகவும் இருக்கின்ற இந்த ஸ்தாபனங்கள் முதல் கிரேடு பஞ்சாயத்துக்களாக இருக்கின்றன. இதன் தலைவர்கள் பொது மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். இப்பொழுது புது முறைப்படி தலைவர்கள் மெம்பர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவார்கள். ஆதலால், இந்த முதல் கிரேடு பஞ்சாயத்துக்களை முனிசிபாலிட்டிகளாக மாற்றவேண்டுமென்று யோசனை கூறுகிறேன் நமக்கே தேர்தல் இல்லாத நிலைமையில் இவைகள் ஏன் முதல் கிரேடு பஞ்சாயத்துக்களாக இருக்கவேண்டும். இவைகளை முனிசிபாலிட்டிகளாக மாற்றிவிடலாம். அரசாங்கத்தின் சட்டப்படி அதற்குள் வருமானால் லட்ச ரூபாய் வருமானம் பெற்று 20,000-க்கு மேல் பாபுலேஷன் இருக்கும் இடங்களெல்லாம் அவ்வாறு மாற்றுவது உசிதம் என்று நினைக்கிறேன்.

4th November 1957] [Sri C. Muthiah Pillai]

இப்பொழுது இருக்கிற பஞ்சாயத்துக்களில் சீர்திருத்தம் செய்துவிட்டு புதிய வேலைகளை நாம் தொடங்கவேண்டும் என்று கருதுகிறேன். இப்பொழுது 3, 4 ரெவினியூ கிராமங்களுக்கு ஒரு பஞ்சாயத்து இருக்கிறது. அதில் 5,000 4,000-க்கு மேல் பாபுலேஷன் இருக்கிறது. அவைகளை யல்லாம் தனித்தனி பஞ்சாயத்தாக பிரிக்கவேண்டும். 500 பாபுலேஷனுக்கு 5 மெம்பர்கள் என்று இருப்பதை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அவைகளையெல்லாம் தனித்தனி பஞ்சாயத்துக்களாக பிரிக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் அதிக பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் வர முடியும். கவுன்சிலில் அதிகமாக பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் இருப்பார்கள். ஒரு தாலுக்காவிலுள்ள இரண்டு பிளாக் தொகுதியில் ஒட்டுமொத்தமாக கிராமங்களைச் சேர்த்து பஞ்சாயத்துக்கள் இருந்தால், 15, 18-க்கு மேல் இல்லை. ஆகையினால் 500 பாபுலேஷனுக்கு 5 மெம்பர்கள் என்ற அடிப்படையில் பஞ்சாயத்துக்களை பிரித்து விட்டால், 25, 30 பேர் அதிகமாக மெம்பர்களாக வருவார்கள். அதிகமாக ஜனநாயகம் வளர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு அது ஒரு அறிகுறி. ஒவ்வொரு ரெவினியூ வட்டாரத்திற்கும் ஒரு பஞ்சாயத்து தனியாக இருக்கவேண்டும்.

இந்த பஞ்சாயத்துக்களில் இருக்கின்ற ஒரு குறை என்னவென்றால், அங்கு இருக்கிற இனம் கிராமங்களிலே பஞ்சாயத்து மெம்பர்கள் கிடையாது. தலைவர் கிடையாது. அந்த இனம் கிராமங்களையும் பஞ்சாயத்துக்குள் ஒரு வார்டாக சேர்க்கவேண்டும். அந்த இனம் கிராமங்களையும் பஞ்சாயத்துக்கு உட்படுத்தி அவைகளை சீரமைக்கவேண்டும்.

இப்பொழுது இருக்கிற புதிய திட்டத்தின்கீழ் ஆர்.டி. ஒ-க்கு ஒரு பி.ஏ. போடப்போவதாக சொல்லப்படுகிறது. அது அவசியமில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். டெப்யூடி பஞ்சாயத்து ஆபீஸருக்கு 'ஜூனியர்களுடன்' அதிகமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையிலே பி.டி.ஒ-க்கள் நன்றாக வேலை செய்துவருகிறார்கள். 'பிளானிங் போர்டு மீடிங், அட்வைஸரி கவுன்சில் மீடிங்' இவைகளில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் ஒரு வேலையை நிறைவேற்றுவதற்கு 25 சத விதிகம் பணத்திற்கு பஞ்சாயத்து போர்டுக்கு ஒட்டுவனடியிருக்கிறது. மற்றொரு 25 சத விதிகத்திற்கு ஜில்லா போர்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. பிறகு பொது மக்களிடமிருந்து 15 சத விதிகம் வசூல் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. பிறகு அரசாங்கத்திடமிருந்து தொகையைக் கேட்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் பஞ்சாயத்து யூனியனில் 'பி.டி.ஒ.வையே' காரியதரிசியாக போட்டுவிட்டால், பஞ்சாயத்து தொகை, கவுன்சில் தொகை இரண்டையும் சேர்த்து வாங்கினால் பிளாக்குகளில் எவ்வளவோ வேலை காலத்தில் செய்யமுடியும். 'பி.டி.ஒ.-வுக்கு' எவ்வளவு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டும். கமிஷனர் என்ற பழைய பெயரை எடுத்துவிட்டு செக்ரெட்டரி என்று போட்டால் நன்றாக இருக்கும். ஜில்லா போர்டு தலைவருக்கு யூனியன் அதிகாரம் இருந்தது. எதை வேண்டுமானாலும் சாங்ஷன் செய்யும் நிலைமை இருந்தது. 'பி.டி.ஒ.-க்கள்' அதிகாரத்தில் அதிகமாக அக்கரை கொள்ளவில்லை. கிராம மக்களோடு தொடர்பு கொண்டு மக்களுக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அதிகாரத்தை மக்கள் தலைவர் கையில் வைத்து அதை நிறைவேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் ஒரு நல்ல காரியதரிசியைப் போட்டு வேலை செய்தால் தான் ஜனநாயகத்திற்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்று நான் யோசனை கூறுகிறேன்.

கடைசியாக ஒரு யோசனை சொல்கிறேன். தற்சமயம் 'ஐ.எஸ்.பி. ஆபீஸ்' யார் செய்த புண்ணியமோ என்னவோ, முதல் லைன் பீச்சில் இருக்கிறது. அதை பழைய அசெம்பிளி கட்டிடத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படும். பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் அந்த இடத்திற்குப் போய் பார்த்தால்கூட இடம் நல்ல சுகாதார ரீதியிலே பார்ப்பதற்கு நல்ல வசகரமான தோற்றமளிக்கும். அப்படிச் செய்தால் வெகு அழகாக இருக்கும். ஆகவே, ஐ.எஸ்.பி. ஆபீஸை பழைய அசெம்பிளிக் கட்டிடத்திற்கு மாற்றவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[4th November 1957]

10-20
a.m.

* SRI T. SAMPATH : Mr. Chairman, Sir, I welcome generally the measures proposed in the White Paper. I am glad that the measures suggested are in keeping with the objective of the Government, namely, decentralisation of powers in a gradual manner. The proposal to abolish the district board is logical and cogent. The district board has become more or less a fifth wheel in the administration. There is scope and need for an advisory body and the setting up of an advisory at the block level is to be welcomed. The idea that there should be a panchayat for every village and the setting up of a panchayat union at the block level are also to be welcomed. The question of entrusting the unions with education and medical relief has to be carefully considered. Education and medical relief are great responsibilities and I am of the view that they must be administered directly by the Government. Unless sufficient funds, executive staff and technical aid are provided to the panchayat unions, I am afraid they will suffer from the same difficulties and limitations which have contributed to the abolition of the district boards.

I welcome the formation of the Development Council. As suggested by my Friend Mr. C. Muthiah Pillai, there may be more than one Development Council in each districts. Wider powers will have to be given to these councils in the matter of giving advice. I should like to emphasize that the Chairman of the Development Council, who is the Collector, should carefully consider those advises and implement them. I am of the view that the Members of the Council should advise the Chairman, in regard to land policy, administration of law and order and other developmental activities. The Collector should accept and implement the suggestions made.

One word about the method of election. The method that is now adopted in Class II panchayats is the open vote system. Many hon. Members who preceded me wanted the system to be changed. I am in entire agreement with them. The present system leads to a lot of bitterness, faction and division after the elections, and sometimes they lead even to serious consequences. I therefore suggest that instead of the open vote system, secret ballot may be introduced.

I come to the municipal reforms proposed in the White Paper. I find that many of the recommendations contained in Mr. Rathnasabapathy Mudaliar's Report have not been considered at all by the Government. I feel that municipalities should be made really autonomous bodies. Greater financial control and greater freedom in enunciating and executing policies and programmes for the general improvement of the town should be given to them. Municipalities must be permitted to chalk out their own policies.

I find in the White Paper a proposal to give concurrent power to chairmen of municipalities. We have been saying that we are going to give larger powers to the chairman. I do welcome the concurrent power. Such a power without the power of control over the officers and staff is, I feel, no power at all and it will serve

4th November 1957] [Sri T. Sampath]

no purpose. It is said, that the object of giving the chairmen wider powers is to enable them to implement the resolutions of the Council. Unless control over the staff is given, it is not at all possible for Chairmen to implement the resolutions of the council. According to section 18-A (2) of the District Municipalities Act, the staff of the municipal council is entirely under the control of the Commissioner. Unless that provision is amended, I am afraid that it will not be possible for the Chairman even after getting concurrent powers, to implement the resolutions of the council. So I suggest that the provision should be amended so as to vest in the chairman more powers of control over the staff.

Under section 75 of the Madras District Municipalities Act, as it exists at present, power is given to the Commissioner to ward penalties to the staff. I do not grudge the Commissioner having the power to award minor punishment like censure or a small fine. But in awarding penalties involving heavy infliction, he must be asked to act in consultation with the Chairman. Such an arrangement will be conducive to smooth administration.

In the matter of transfer of teachers and other municipal staff, I plead that the Chairman should have greater powers. The Chairman should be consulted by the Commissioner before the transfers are ordered.

I pass on to the power of appointment. According to the provisions in the existing Act, there is what is called an Appointment Committee consisting of the Chairman of the Council, the Commissioner and one elected councillor. All appointments to posts whose pay exceeds Rs. 50 are placed before that committee. The Commissioners are empowered to make appointments to posts whose pay is below Rs. 30. May I make the suggestion that even this power of making appointment to these posts should be entrusted to the Chairman? If the Government agree to my suggestion, section 73 of the Madras District Municipalities Act will have to be amended.

I also suggest that section 351 of the Madras District Municipalities Act should be amended. Before prosecutions are launched in a Court, generally, the matter is not placed before the Council. I suggest that before the launching prosecutions, the possession of the Council be obtained.

With reference to the suggestion that the tenure of office be increased to five years, I am of a different view. I feel that the present term of three years is just and reasonable. I do admit that there should be efficient administration and that there should be adequate time for policy development. But as the same time I feel that opportunities should be given to others also. In the democratic set-up which we envisage, equal opportunities should be given to younger people.

Because it is the object of the Government. We have also been saying this. As a matter of fact, district boards and municipalities have in the past been training grounds for younger people. So, if

[Sri T. Sampath] [4th November 1957]

the period is extended to five years, there may not be much scope for all. I welcome the proposal for the constitution of a local authority service. This is a long-felt need, because under the existing conditions, they come under no category. I also welcome the proposal made in the white paper for the constitution of townships. I hope, Sir that my suggestions will be considered by Government. I thank you for the opportunity given to me to speak. speak.

* SRI C. NATARAJA ODAYAR : உயர்திரு சட்டமன்ற தாற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, நமது சட்ட மன்றத்திற்கொண்டு வந்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையின் பேரில் சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன். இப்பொழுதும் இதற்கு முன்னும் பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல் நடைபெறுகிறது. (Mr. Speaker in the Chair.). அந்த பஞ்சாயத்து பிரஸிடென்ட் மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அந்த முறை நல்ல முறைதான். அதை ஆதரிக்க வேண்டியதுதான். இருந்தாலும், கிராமப் பஞ்சாயத்தில் நடைபெறும் சில முறைகளைப் பற்றி நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்து பிரஸிடென்ட் தேர்தல் ஏற்படுகிறது. அந்த பஞ்சாயத்து பிரஸிடென்ட் அவர்களுக்கு குறைந்தது கையெழுத்தாவது போடத் தெரிய வேண்டுமென்று ஒரு நிர்ணயம் இருக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பிரஸிடென்ட் கைரேகை புரட்டுபவராய் இருந்தால் அந்த பஞ்சாயத்தில் எப்படி வேலைகள் நன்கு நடைபெறும். அதேமாதிரி தான் மெம்பர்களும். அப்படி கை ரேகை புரட்டுபவர்கள் பிரஸிடென்டாய் இருந்தால் அந்தப் பிரஸிடென்ட் பஞ்சாயத்து போர்டில் இருக்கிற கிளார்க்கை நாடித்தான் பஞ்சாயத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, சேலிங்கன் சர்ட்டிபிகேட்டு இருக்கிறது. அதில் பணம் போடுகிறார்கள். இதை புரியாத காரணத்தால் அதில் அதிகமான மோசடி செய்யும் அளவில் அவர்கள் பணம் பெற்று விடுகிறார்கள். நாங்கள் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் சொல்வதில் உள்ள கருத்துக்களை ஆராய்ந்து குறைகள் இருந்தால் அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். நான் சொல்ல விரும்புவது என்ன வென்றால், குறைந்தளவு படிப்பு, எஸ்.எஸ். எல். சி. என்றோ, அல்லது மூன்றாவது பாரம் என்றோ இல்லாவிட்டாலும் ரேகை புரட்டுபவர்கள் பஞ்சாயத்து பிரஸிடென்டோ மெம்பரோ இருக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோன்று, பொதுமக்களால் பிரஸிடென்ட் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால்தான் பொதுஜனங்களை எப்படி நடத்துவது, என்பது அவருக்கு தெரிவதோடு, அவர்கள் பேரில் அன்பு பாராட்டி அவர்களது உதவியை நாட முடியும். மெம்பர்கள் பிரஸிடென்ட் தேர்ந்தெடுக்கும்போது அட்வான்ஸைக் பணம் வாங்குகிறார்கள். அந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க, அது வோட்டாய் அளிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பஞ்சாயத்து போர்டு பிரஸிடென்ட் பொது மக்களால்தான் தேர்ந்து எடுக்கப் படவேண்டும். அரசாங்க அதிகாரிகள் ஊரில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஐந்தாண்டு, அல்லது மூன்றுண்டிற்கு ஒரு தடவை மாற்றியமைக்கப்படுவதின் காரணம், ஊழல்களைக் குறைப்பதற்காகதான். ஐந்து ஆண்டு என்பது மூன்றுண்டு தான் என்று தான் இருக்கவேண்டும். தேர்தல்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை இருப்பது, அதில் இருக்கிற குறைபாடுகளைக் நீக்குவதற்குத்தான். அதை ஐந்தாண்டுகள் என்றாக்கினால் குறைபாடுகளை அது எந்த விதத்திலும் குறைக்காது. அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கு உரிமை அளிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இன வாரியாக பல உரிமைகள் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, பெண் அமைச்சரே ஸ்தல ஸ்தாபனத்தை நடத்தி வரும் போது, ஆண்களுக்குள்ள உரிமைப்போல், பஞ்சாயத்துக்களில் பெண்களும் இருக்கவேண்டுமென்று ஏன் சட்ட பூர்வமாகக் கொண்டு வரக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். பஞ்சாயத்தில் பெண்கள் இருந்தால்தான் பெண்களுக்குள்ள உரிமைகள் சரிவர கிடைக்கும். ஆண்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற அங்கத்தினர் உரிமை பெண்ணுக்கும் அளிக்கவேண்டும் என்பதற்கு

4th November 1957] [Sri C. Nataraja Odayar]

சட்டபூர்வமாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக பஞ்சாயத்து மூலம் வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. சில பஞ்சாயத்துக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஆறு வருஷம் ஆகியும்கூட பணம் பாக்கி இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏன் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது? பிரசிடென்டிக்கு, கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் எவ்வளவு, எப்படி பிரயோகிப்பது, எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று தெரியாமல் இருப்பதால்தான் இந்த நிலைமை ஏற்படுகிறதே தவிர வேறென்றும் இல்லை. நான் ஒரு பஞ்சாயத்து பிரசிடென்டை நேரில் கேட்டேன். ஒருவன் பணம் கொடுக்காவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்னார், என்னிடம் இருக்கும் கிளார்க்கைக் கேட்டு அதை வசூலிப்பேன் என்று சொன்னார். அதேபோல் லீட்டிற்கு வரி எவ்வளவு போடுவது, எப்படி நிர்ணயிப்பது, எப்படி வசூலிப்பது என்று தெரியாத பிரசிடெண்டுகளும் இருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம், கல்வி இல்லாத காரணத்தான் குறைந்த அளவு சட்டத்தில் ரேகை புரட்டும் மெம்பர்கள் தேர்தலுக்கு நிற்கக்கூடாது என்றோ, பிரசிடென்டாய் வரக்கூடாது என்ற திருத்தம் இருக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்தில் ஒரு கோர்ட் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கு பல கேஸ்களுக்கும் நீதி வழங்கப்படுகிறது. சட்ட மன்றத்தில் சட்டங்கள் அமைத்து அவர்களிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கிறோம். கல்வியற்றவர்களிடம், நீதி வழங்குவதற்குள்ள அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டால் அந்த பஞ்சாயத்து மக்களுக்கு எப்படி நீதி கிடைக்க முடியும்? ரிக்கார்டுகளை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது பாண்டுகளை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தீர்ப்பு சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அந்தத் தீர்ப்புகளில் இருக்கும் குறைபாடுகள் காரணமாக மக்கள் தவிக்கிறார்கள். மிகவும் அல்லலு படுகிறார்கள். நான் பார்த்திருக்கிறேன். பணம் வாங்கிய பார்ட்டிக்கு அறிவிக்கப்படாமல் சூழ்ச்சியின் காரணமாக அது அறிவிக்கப்பட்டதாக எழுதி அறிவிக்க மெஜாரிட்டி மெம்பர்களின் உதவி கொண்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல் நீதி கேட்க மேல் கோர்ட்டிற்குத்தான் போகவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, மேல் கோர்ட் ஆலோசனையின்போது அந்தத் தொகுதி எம்.எல்.ஏ.-யும் இருக்க வேண்டும். அவரது ஆலோசனையும் கேட்கப்படவேண்டும். அப்பொழுது ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் அதின் குறைபாடுகள் வெளியே தெரியுமென்ற வது நினைப்பார்கள். கேஸ் கொடுத்தவர்கள் வந்து ஏதாவது கேட்டால், கிளார்க்கைக் கேட்டால் பிரசிடென்டைக் கேளுங்கள், பிரசிடென்டைக் கேட்டால் கிளார்க் எழுதி வைத்தார் நான் கையெழுத்து போட்டேன் என்கிறார். நான் சொல்வது என்னவென்றால், இந்தக் கோர்ட்டை எடுத்து விட்டால் கூட பரவாயில்லை. சட்டத்தைப் படிக்கக்கூட லாய்க்கில்லாதவர்கள் எப்படி நல்ல முறையில் நியாயம் வழங்க முடியும். அப்படி நியாயம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றால், தொகுதி எம். எல். ஏ.-க்கும் அவர்களுக்கு தொடர்பு இருக்கவேண்டும். பெண்களுக்கு உரிமைகள் வழங்க வேண்டும் என்பதோடு, இன்னும் எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு முறை ஒரு ஆண் பிரவலிடென்டாய் இருந்தால் அடுத்த தடவை ஒரு பெண்தான் பிரசிடென்டாக இருக்கவேண்டுமென்கிற முறையில், இச்சட்டத்தை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. VEDARATNAM PILLAI : இந்தச் சட்டசபையில் இருக்கிற அங்கத்தினர்கள், கையெழுத்து போடத் தெரியாதவர்கள் இங்கு இருக்கத் தகுதியில்லை என்று ஏதாவது சட்டம் உண்டா?

MR. SPEAKER : அப்படி ஒன்றும் கிடையாது.

SRI A. P. C. VEERABAHU : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மக்கள் கையில் அதிகாரம் மாறுவதற்கு விரிந்த முறையில் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை சர்க்கார் கொண்டு வந்ததை நான் வரவேற்கிறேன். பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து யூனியன், அபிவிருத்திக் கொள்கைகள், முனிசிபாலிட்டிகள், கார்பொரேஷன் என்ற வகையிலே இதை பல நோக்கோடு ஆராயவேண்டியது அவசியமிருக்கிறது. பஞ்சாயத்தைப் பற்றி பல

[Sri A. P. C. Veerabahu]

[4th November 1957]

அங்கத்தினர்கள் பலவிதம் கூறியிருக்கிறார்கள். அதில் நேர்முகமாக தலைவர் தேர்தல் இப்பொழுது நடைபெறுகிறது. அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறப்படுகிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஏனென்றால், பஞ்சாயத்தில் இருக்கக்கூடிய இதர அங்கத்தினர்களுக்கு எவ்விதமான வேலையும் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. நேர்முகத் தேர்தல் மூலமாக தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதின் காரணமாக, அவர்கள் ஏதோ தாங்கள்தான் ஜனங்களுக்குப் பொறுப்பாளி, தாங்கள்தான் பொறுப்புள்ளவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். நேர்முகத் தேர்தல் மூலம் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டுமென்று இருந்தால் மற்ற அங்கத்தினர்கள் இல்லாமல் ஒரு தலைவருடைய பஞ்சாயத்தாகவே அமைத்துக்கொள்ளலாம். ஆகவே நேர்முகத் தேர்தல் இல்லாமல் முனிசிபாலிட்டிகளில், கார்ப்பரேஷன் முதலிய மற்ற ஸ்தாபனங்களில் இருக்கின்ற (இன்டயரக்ட்) indirect தேர்தல் போன்ற ஒரு புதிய முறையை கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு முன்னால் பாஸ்ட் பேப்பர் முறையில் புதிய தேர்தல் முறை இருக்க வேண்டும். இவ்விதமான தேர்தல் நடத்துவதற்கு எந்தவிதமான சங்கடமும் இருந்தாலும் இதை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு தனி மனிதனுடைய சுதந்திரத்தை, தனி மனிதனுடைய அபிப்பிராய சுதந்திரத்தை பறிக்கக்கூடிய முறையில் இருக்கிற பகிரங்க தேர்தல் முறையை மாற்றி புதிய தேர்தல் முறையை புகுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இந்த பஞ்சாயத்துகளுக்கு 5 வருஷகாலம் ஆயுள்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் தரப்பில் இன்று இதற்கு காரணம் சொல்லப்படுவது இதனுடைய ஆயுட்காலம் குறைவாக இருந்தால் தேர்தல் மூலம் கிராமங்களில் இருக்கின்ற பல கட்சிகளிடையே மனஸ்தாபங்கள் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. ஆகவே இதற்கு ஒரு பரிகாரம் ஏற்படுத்துவதற்காக இவ்விதமாக காலத்தை நீட்டி வைத்திருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் இந்த 5 வருஷகாலம் என்றிருப்பதை தற்காலத்திற்கு வேண்டுமென்றால் வைத்துக்கொள்வதில் ஆட்சேபனை ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அதிக காலம் இப்படியே நீண்டுக்கொண்டு இருக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட ஒரு மூன்று வருஷ காலத்தைதான் இதற்கு ஆயுட்காலமாக வைக்க முடியும். அதோடு பஞ்சாயத் கிராம பகுதிகளில் முக்கியமாக இருக்கக்கூடிய விவசாய வேலைகளுக்கு இந்த பஞ்சாயத்து பெரும் பொறுப்பாக இருக்கவேண்டும். விவசாய மராமத்து வேலைகள், புதிய திட்டங்கள் முதலியவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு இந்த பஞ்சாயத்துகளுக்கு சக்தியிருக்க வேண்டும். அதற்கு நிதி நிலைமை அவசியமாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கு வேண்டுமானாலும் நமது மாகாணத்திற்கு நில வரியாக கிடைக்கும் 4 கோடி ரூபாயை பஞ்சாயத்துகளுக்கு கொடுக்கலாம் என்று தான் நான் சொல்வேன். இந்த 4 கோடி ரூபாய் நமது மொத்த வருமானமான 50 கோடியில் ஒரு பெரும்பகுதியாக கருத முடியாது. நில வரம்பு உச்ச பட்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கும்போது இந்த நிலைமை எப்படியும் மாறித்தான் ஆகவேண்டும். ஆகவே இந்த பிராந்தியத்திலிருந்து கிடைக்கும் நிலவரியை அந்தந்த பஞ்சாயத்துகளுக்கு கொடுத்துவிடுவது தான் நல்ல முறையாக இருக்கும். பஞ்சாயத்தின் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நிர்வாகம் இருக்க வேண்டுமானாலும் இந்த விதத்தில் நிதி உதவி ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது. ஆகவே இதை ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக பஞ்சாயத் ஜில்லா போர்டு முறையை மாற்றி ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்ஸிலாக வேண்டுமென்று தீர்மானித்து இருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் என்று இருந்தால் ஜில்லா போர்டு அவசியமில்லை என்றுதான் நானும் கருதுகிறேன். ஆனால் ஜில்லா நிர்வாகம் மாற்றப்பட்டால் சில நிர்வாக காரியங்களுக்கு மதராஸுக்கு வரவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். அதிலும் குறிப்பாக கன்னியாகுமரி நண்பர்களுக்கு இது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகவே இந்த நிர்வாக காரியங்களுக்கு ஏல்லாம் ஒரு ரீஜனல் யூனிட்டை அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது. அபிவிருத்தி கவுன்ஸிலில் அதிக பங்கு கொள்வதற்கு சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கும் பெரும் பங்கு கொடுத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். ஆனால் இந்த முறை எவ்வளவு காலத்திற்கு நிரந்தரமாக இருக்கும் என்பது

4th November 1957]

[Sri A. P. C. Veerabahu]

சந்தேகமாக இருக்கிறது. நம்முடைய பிராந்திய தன்மையை பிரித்திருப்பது இங்கிலாந்தின் தன்மையை போல் பிரிந்திருப்பதாக வெள்ளை அறிக்கையிலிருந்து தெரிகிறது. இங்கிலாந்தில் இருக்கின்ற பாரிஷ் பரோ, கௌண்டி கௌன்ஸில் என்ற அடிப்படையில் பஞ்சாயத், பஞ்சாயத் யூனியன், ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்ஸில் என்ற முறையில் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டுக்கும் இங்கிலாந்து தேசத்திற்கும் அடிப்படையான சில வித்தியாசங்கள் இருக்கிறது. இங்கிலாந்து தேசம் குறுகிய தேசம். குறுகிய எல்லை விவகாரம் உள்ள ஒரு தேசம். அந்த தேசத்தில் அனுபவத்தை அப்படியே நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நம்முடைய பஞ்சாயத்து முறைதான் மற்ற நாடுகளுக்கு போய் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். பஞ்சாயத்து என்று சொல்லப்படுவது ஐந்து பேர் கொண்ட குழு என்று புராதனமாகவே சோழன் காலத்திலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆகவே நமக்கே பழைய அனுபவங்கள் இருக்கிறது. ஆகவே நீண்டகாலமாகவே ஜில்லா டெவலப்மென்ட் கவுன்ஸில் செயல்பட முடியாத நிலைமையில் இருந்திருக்கிறது. இதற்கு இப்போது 1962 என்று ஒரு டார்ஜட் நியதியை தற்காலிகமாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மதுவிலக்கு ஆலோசனை போர்டு, போன்ற அட்வைஸரி போர்டுகள் நீடித்திருக்கலாம். அட்வைஸரி போர்டில் அதிகாரப் புற்றற்றவர்கள் தலைவர்களாக இருக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் இருப்பது நல்லது அல்ல. அட்வைஸரி போர்டில் அதிகாரப்பற்றற்றவர்கள் இருப்பதால் பல சங்கடங்களும் ஏற்படுகிறது. ஆகவே ஜில்லா அட்வைஸரி அதிகாரப்பற்றற்றவர்கள் இருப்பது நல்லது அல்ல என்று கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக பஞ்சாயத்து யூனியன் சிறந்த முறையாகத்தான் இருக்கிறது. அதன் ஆயுட்காலம் பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிர்ணயித்திருப்பது போலவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கிராம பஞ்சாயத்து 5 வருஷம் என்று கொடுக்கும்போது பஞ்சாயத் யூனியன்களுக்கும் 5 வருஷம் என்று கொடுப்பது மக்களுக்கு பிரயோஜனமாக இருக்காது. அதற்கு மாற்றமாக இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்களில் ஐந்தில் ஒரு பாகம் என்றோ அல்லது மூன்றில் ஒரு பாகம் என்றோ ரிட்டயர் ஆக கூடிய விதத்தில் ஆயுட்காலம் அமைக்கப்பட்டால் 5 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை அல்லது மூன்று வருடத்திற்கு ஒரு தடவை மாற்றி அமைக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இதனுடைய நிர்வாகத்தைப்பற்றி மேற்பார்வை செய்வதற்கு ரெவின்யூ அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயித்திருப்பது நல்லது அல்ல. இந்த அதிகாரத்தை ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரியிடமே கொடுக்கப்படவேண்டும். ஜனநாயகத்தில் ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரிகள் ரொம்பவும் முக்கியமானவர்கள். ரெவின்யூ அதிகாரிகள் ஜனநாயக ரீதியில் நிர்வாகத்தை பார்க்க முடியாது. தற்போது வேண்டுமானால் பஞ்சாயத்து நிர்வாக சிக்கல்களுக்காக வேண்டிய இவர்களிடம் தற்காலிகமாக கொடுத்து இருந்தாலும் இதை மாற்றி ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரிகளிடமே கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதை தவிர முனிசிபாலிட்டியைப்பற்றி சில முக்கியமான கருத்துக்கள் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவைகளுக்கு 5 வருடம் ஆயுட்காலம் என்று வைத்திருப்பது விரும்பத்தக்கதல்ல. இப்போது இருக்கிற 3 வருடகாலம் என்றிருப்பதை மாற்றி 5 வருடம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு காரணம் சொல்லப்படுவது அடுத்த தேர்தல் வரும்போது இந்த தேர்தலும் சேர்ந்ததாக இருக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமாக சொல்லப்படுகிறது காரணம் அவ்வளவு போதுமான காரணம் அல்ல என்றுதான் நான் சொல்லுவேன். அடுத்த நவம்பரில் முனிசிபாலிட்டிகளில் ஆயுட்காலம் முடிவடைகிறது. 1961-ல் வருஷத்தில் முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு தேர்தல் நடந்து விடும். பொது தேர்தல் 1962-ல் நடக்கும். ஆகவே இந்த காரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பது சரியல்ல. ஆகவே 3 வருஷம் என்றிருப்பது போதாமென்றே நினைக்கிறேன். அதை சர்க்கார் ஒத்துக்கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன். சேர்மென்களுக்கு அதிகாரங்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்பதில் எந்த அபிப்பிராய வித்தியாசமும் இல்லை. காலத்தினுடைய போக்கை உத்தேசித்து மக்களுடைய பங்கு

[Sri A. P. C. Veerabahu] [4th November 1957]

இதில் எவ்விதம் இருக்கிறது என்பதை ஆலோசித்து அதிகாரங்களை கொடுக்கவேண்டும். இப்போதெல்லாம் கீறல் போடுகிறவர்கள் கூட தலைவர்களாக இருந்து வருகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. இவர்கள் பொது ஜனங்களுடைய பிரதிநிதியாக இருப்பதால் சேர்மன்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்படவேண்டியது அவசியம் என்றுதான் நினைக்கிறேன். இப்போது ஹெல்த் ஆபீஸராக இருப்பதை ரீஜனல் ஆபீஸராக இருந்தால் போதும் என்று ஆலோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது (பாப்புலேஷன்) ஜனத்தொகை அடிப்படையைக்கொண்டுதான் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாக தெரிகிறது. ஏரியாவை வைத்து கணக்கிடப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. ஒரு டவுனுக்குள் அதாவது ஒரு மைல், இரண்டு மைலுக்குள்ளாக ஏராளமான மக்கள் வசிக்கும் பொழுது இவ்விதம் ரீஜனல் ஹெல்த் ஆபீஸராக வைத்திருப்பது போதாது, தனித்தனியாக ஹெல்த் ஆபீஸ் இருக்கவேண்டியது அவசியம் என்பதை சர்க்கார் உணர வேண்டும். விஸ்தாரமான பிரதேசங்களில் இந்த ரீஜனல் ஆபீஸ் என்றிருப்பது பொருத்தமல்ல என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆகவே நெருக்கமான இடங்களில் அதிகமாக ஹெல்த் ஆபீஸர்கள் இருக்கவேண்டியது மிக அவசியம், ஆகவே இந்த ரீஜனல் ஆபீஸ் என்ற முறையில் வைத்திருப்பதை மாற்றி ஹெல்த் ஆபீஸர்களை கூடுதலாக வைக்கவேண்டும் என்றும் அதற்காக முடிவுகளை சர்க்கார் எடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

The bell was rung and the hon. Member resumed his seat.

* SRI J. MATHA GOWDER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஸ்தலஸ்தாபன அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இப்போது பஞ்சாயத்துக்களை ஒன்று சேர்த்து block level இல் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அமைக்க வேண்டும் என்பது வரவேற்கத்தக்கது. அப்படி அமைக்கும் போது அந்த பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் எந்த எந்த வேலை செய்ய வேண்டும், கிராம பஞ்சாயத்துகள் என்ன வேலை செய்யவேண்டுமென்றும் விவரங்கள் இந்த அறிக்கையில் தென்படவில்லை.

(Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran in the Chair.)

பஞ்சாயத்துகளுக்கு சேரவேண்டிய Surchage, Stamp duty போன்ற பெருந்தொகையை பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்றும் பஞ்சாயத்துக்கள் தங்கள் செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தை அந்த யூனியன் மூலம்தான் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு விதி வெள்ளை அறிக்கையில் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்துக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நாளில், பஞ்சாயத்து யூனியனிடமிருந்து பஞ்சாயத்துகள் பணம் பெற்று செலவுசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவதாவது அவைகளுடைய அதிகாரத்தை நாம் பிடுங்குவதுபோல் ஆகும். பஞ்சாயத்துகளின் அதிகாரத்தை குறைப்பதற்கு பதிலாக அவைகளை கலைத்து விட்டு பஞ்சாயத்து யூனியன்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டால் கூட நல்லது. ஒரு பஞ்சாயத்து தலைவர் அவசரச் செலவுகளுக்கு தன்னிடம் ரூ. 250 வைத்து இருக்கலாம் என்பதை ரூ. 500 ஆக உயர்த்த யோசனை கூறி இருப்பதைத்தவிர, பஞ்சாயத்துக்கு எந்தவிதமான அதிக அதிகாரமும் கொடுக்கப்படவில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் அவைகள் கையேந்தி நிற்பது தவறு என்று எல்லோரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் தங்களுடைய Annual Budget Estimate-ஐ எப்படியார் செய்யப்போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. பஞ்சாயத்துகள் மின்சார விளக்கு போட்டுத், ரோட்டு வசதி செய்து கொடுத்தல் போன்ற வேலைகளுக்காக பணம் கேட்டால், பஞ்சாயத்து ஆபீஸர் 3 வருஷத்து சராசரி கணக்கை கேட்கிறார். பஞ்சாயத்துகள் 100-க்கு 15 சத விதம்தான் இம்மாதிரி விஷயங்களில் செலவு செய்யவேண்டுமென்று வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பெரும் தொகை பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு போய்விட்டால், மீதி இருக்கக்கூடிய பணத்தை வைத்துக்கொண்டு பஞ்சாயத்துகள் என்ன வேலை செய்யமுடியும். பெருந்தொகைகள் பஞ்சாயத்து

4th November 1957] [Sri J. Matha Gowder]

யூனியனுக்கு போய்விட்டால், மீதி இருக்கக்கூடியவை வீட்டு வரி, தொழில் வரி, சைகில் வரி, போன்றவைதான். இந்த வரிகளை வசூலித்து பஞ்சாயத்துக்கள் தங்களை வேலைகளை நடத்துவது என்பது அசாத்தியமான காரியம். இவ்வரிகளை செலுத்துவோர், அப்பகுதிகளில் 50,100 பேர் இருப்பது கூட அரிது. அதுவும் பெரும் வெறுப்பை சம்பாதித்துதான் இந்த வரிகளை வசூலிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதிலும் ஒரு சிக்கல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தற்சமயம் இவ் வரிகளை Bill-Collector மூலமாக வசூல் செய்து விரிகிறார்கள். ஆனால் வெள்ளை அறிக்கையில் இந்த வேலையை கிராம அதிகாரிகளிடமே விட்டு விட்டு, அவர்களுக்கு 6½ சத விதிகம் கமிஷன் கொடுத்து விடலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியல்ல. ஏற்கனவே கிராம அதிகாரிகளுக்கு அதிக வேலை இருக்கிறது. அதனால் சம்பளம் அதிகம் வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்டும் தங்கள் வெறுப்பை தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த காலத்தில் அவர்களுக்கு மேற்கொண்டு வேலை கொடுப்பது சரியல்ல. தவிர வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்க வேண்டுமென்று கருதி அதிக பேர்களுக்கு வேலை வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற இந்த காலத்தில் இந்த Bill-Collector செய்க்கூடிய வேலையை கிராம அதிகாரிகளுக்கு கொடுப்பதால், அவர்கள் வேலை இழந்துவிடும் நிலைமை ஏற்படும். அவர்கள் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்துக்கொள்ளப்படுவார்களா, அல்லது அவர்களுக்கு மாற்று வேலை கொடுக்கப்படுமா என்ற விவரங்கள் அறிக்கையில் இல்லை. அந்தப் பகுதிகளில் கிடைக்கக்கூடிய பெரும் தொகைகளை பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. யூனியனில் ஒரு எக்ஸ்சியூட்டிவ் ஆபீசர், கமிஷனர் இருக்கிறார்கள். தற்போது கிராம பஞ்சாயத் தலைவர் ஓர் அங்கத்தினர் சொன்னது போல, வெறும் தை ரேகை பிரட்டும் தலைவர் அல்ல. அவர்களில் பலர் படித்தவர்களாகவும், அனுபவசாலிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கமிஷனரிடமோ, எக்ஸ்சியூட்டிவ் ஆபீசரிடமோ தங்கள் பஞ்சாயத்துகளுக்குவேண்டிய பணத்திற்காக யோய் நிற்கும்படியான நிலை இருக்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்தின் வருமானமும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பதில்லை. வருமானம் அதிகமில்லாத பஞ்சாயத்துகளின் வேலை அப்படியே நின்று விடும். ஆதலால் ஒரு பஞ்சாயத்து பிரதேசத்தில் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தை அந்த பஞ்சாயத் திற்கே கொடுத்துவிடவேண்டும்.

பஞ்சாயத்துகளுக்கு சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருபவர்கள். நியமனத்தில் (Nomination) வருபவர்கள் அல்ல. கிராம அதிகாரிகள் விஷயத்தில் பஞ்சாயத்து தலைவருக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை. அவர்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சில சமயங்களில் கிராம அதிகாரிகள் செய்யத் தவறிய வேலைகளுக்கு பஞ்சாயத்து தலைவர் பொறுப்பு ஏற்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக தொழில் வரியை ஆறு மாதம் ஒரு வருடத்திற்குள் வசூல் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்யாது போனால் மூன்று வருடத்திற்கு பிற்பாடு பஞ்சாயத்து தலைவர் write off செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவர் பேரில் surcharge விதிக்கப்படுகிறது. இப்போது கிராமாதிகாரிகளிடம் இந்த வசூல் வேலை விடப்படுவதால் அவர்கள் வசூல் செய்யத் தவறினால் அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க விதி இல்லை. பஞ்சாயத்து தலைவரே அதற்கு பொறுப்பு ஏற்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் பழைய முறைக்கே திருப்பி விடுவது நல்லது.

அடுத்தபடியாக புறம்போக்கு நிலங்கள் விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்டைக் கேட்டுத்தான் இவைகளை பஞ்சாயத்துக்கு மாற்றவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலை மாற வேண்டும். பஞ்சாயத்து பிரதேசத்தில் உள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை automatic class II ஆக அவைகளுக்கு மாற்றிவிடவேண்டும்.

[Sri J. Matha Gowder] [4th November 1957]

Class I பஞ்சாயத்துகளுக்கும் class II பஞ்சாயத்துகளுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் சில கிராமத்தில் உள்ளவைகளாகவும் சில கிராமத்திற்கும், நகரத்திற்கும் மத்தியில் உள்ளவையாக இருக்கின்றன. கிராமத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் Rural Water Supply Scheme கீழ் வருகின்றன. கிராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் மத்தியில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் Rural Water-Supply Scheme கீழ் வராமலும் Municipal Water Supply-Scheme கீழ் வராமலும் போய்விடுகின்றன. இந்நிலை மாறி அவைகளை Municipal Scheme கீழாவது Rural Water-Supply Scheme கீழாவது கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI S. RAMASWAMI THEVER : கனம் தலைவர் அவர்களே, கிராமப் பஞ்சாயத்து அமைப்பினால் கிராம மக்கள் சகமாக வாழலாம் என்ற காரணத்தினால்தான் கிராமப் பஞ்சாயத்து அமைப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் இருக்குள்ள முறையில் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு இருந்த அதிகாரங்கள் எல்லாம் போய்விடுகின்றன. முக்கியமாக, கைதூக்கும் தேர்தல் முறையின் பலப்பலன்களை நாம் அறிவோம். சட்டசபை தேர்தலில் கூட வெற்றி பெற்ற கட்சியினரே பழி வாங்கும் கருத்துடன் இருந்ததாகச் சென்ற வாரத்தில் அறிந்தோம். அப்படியானால் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் என்ன செய்யக் கூடும் என்பதை நாம் தெரியப்படுத்த வேண்டியதில்லை. அதே போல, கிராமங்களில் கை தூக்கும் தேர்தல் முறை பெரிய பாதகத்தை விளைவிக்கும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கை தூக்கும் தேர்தல் முறை பழிவாங்கும் மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தக் கூடும். ஆகையினால் கை தூக்கும் முறையை விட்டுவிட்டு ரகசிய முறையைத்தான் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை நான் சர்க்காரிடம் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

அதோடு பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர்கள், இதுவரையில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அம்முறையை விட்டுவிட்டு, இனிமேல் பஞ்சாயத்து மெம்பர்களால் பஞ்சாயத்து தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற முறையை நான் வரவேற்கவில்லை. இந்த முறையில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அங்கத்தினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், டல்லித ஊழல்களும், சங்கடங்களும் ஏற்படும். மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெறுதவர் தலைவராக வருவார். ஆகையால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியம் என்பதை நான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன்.

இரண்டாவதாக, பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்களின் பதவிக் காலத்தை 3 வருஷங்களிலிருந்து 5 வருஷங்களாக நீட்டிப்பதை நான் ஆதரிக்கிறேன். இதன் விளைவாக பஞ்சாயத்தை நிர்வகிக்க அவர்களுக்கு ஓரளவு அனுபவமும் ஆற்றலும் உண்டாகும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கிராம ராஜ்யம் என்பது, கிராமத்திலுள்ள மக்கள் கிராமத்தின் சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்கு அவர்களாகவே ஆட்சி செலுத்தும் அளவிற்கு பஞ்சாயத்து போர்டைப் பயன்படுத்துவது ஆகும். அப்படி இருந்தும், வெள்ளை அறிக்கையில் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு உள்ள அதிகாரங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நிதி விஷயங்களை எல்லாம் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இதுவரையில் நிதிப் பிரச்சினையினால்தான் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை சரிவர நடத்த முடியவில்லை. இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் 'லாண்ட் சர்சார்ஜ்', 'ஸ்டாம்பு ட்யூடி', ஆகியவைகள் எல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குச் செல்லுகின்றன. அப்படிச் செய்தால் கிராம மக்கள் அவர்களுடைய பஞ்சாயத்து போர்டை எவ்விதம் நிர்வகிக்க முடியும்? அவர்கள் கிராமத்திற்கு எவ்விதம் நன்மை செய்ய முடியும்? பணியில்லாமல் யாதொன்றும் செய்ய முடியாது. ஆகையினால் கிராமங்களுக்கே அதிக நிதியை ஒதுக்க வேண்டும். இன்னும், கிராமப் பஞ்சாயத்தில் வசூலிக்கக் கூடிய நிலவரி கிராமங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். அதில் ஒரு பகுதி கிராமப் பஞ்சாயத்திற்குச் சென்றால்தான் கிராமப் பஞ்சாயத்து செவ்வனே நடக்க முடியும்.

4th November 1957] [Sri S. Ramaswami Thevar]

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியனின் தலைவர், சர்க்காரால் நியமிக்கப்படும் கமிஷனர் போன்ற உத்தியோகஸ்தருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டிய நிலை மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் உத்தியோகஸ்தருக்குக் கீழ் இருந்து அவருடைய கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டிய நிலையை இந்த வெள்ளை அறிக்கை உண்டாக்கி இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். கமிஷனர் என்ற முறையில் இல்லாமல் செகரரி என்ற முறையில் அந்தப் பதவி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் வருடத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது இரண்டு முறைகள்தான் கூட்டங்கள் போடவேண்டும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பல சங்கடங்களும் கெடுதல்களும் ஏற்படும். காரணம், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து யூனியன் அங்கத்தினர்கள் ஒன்றும் தெரிவிக்க முடியாத நிலைமையில் இருப்பார்கள். யாவு் செலவுக் கணக்கை கரணப்பிப்பதற்கும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்வதற்கும் ஒரு தடவை கூட்டப் படலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. கூட்டம் மாதம் ஒரு முறை நடக்க வேண்டும். அங்கேயுள்ள அட்வைசரி போர்டு அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொல்லும் குறைபாடுகளைக் கேட்பதற்கு வகை செய்யும் முறையில் வகுக்கும் விதி இருக்க வேண்டும்.

மற்றபடி, கிராமப் பஞ்சாயத்து போர்டுகளுக்கு அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுத்து, மக்கள் ஆட்சி செலுத்தக் கூடிய அளவிற்கு அவைகளைப் பயிற்சிக் கூடங்களாக ஆக்குவதற்கு வேண்டிய வாழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, நமது அரசாங்கத்தில் முக்கியமாக இரண்டு இலாகாக்கள் உள்ளன என்றால், ஒன்று தேசிய அபிவிருத்தித் திட்ட இலாகா—நமது கனம் முதலமைச்சர் தலைமையில் இயங்குவது ; மற்றொன்று கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் சம்பந்தப்பட்ட இலாகா—கனம் ஸ்ரீமதி வார்து அம்மையார் தலைமையில் இயங்குவது. இவ்விரண்டும்தான் சயராஜ்யம் வந்த பிறகு தற்போதைய அரசியலுக்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடியவை. ஒரு கனம் நண்பர் சொன்னது போல், நமது அரசியலில் அடிப்படை உறுப்புகளாக கிராமங்கள் அமைய வேண்டும் என்று ஒரு ஷரத்து—40வது ஷரத்து—அரசியல் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது வாஸ்தவம். நமது சர்க்காரும் அதை உத்தேசித்து, பொருளாதார நிலையிலும் அரசியல் துறையிலும் ஒரு மாறுதலைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் இந்தத் துறையில் அதைக் கொண்டுவர முடியும் என்று எண்ணி, அதற்காக இந்த வெள்ளை அறிக்கையைக் கொண்டுவந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்க விஷயம்.

நான் ஓரிரு விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு பஞ்சாயத்தை அமைப்பதற்கு குறைந்த அளவு 500 ஜனத் தொகை வேண்டும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இதில் மைனர்கள், குழந்தைகளைக் கழித்தால், 250 ஆகலாம். மேலும் பெண்களைக் கழித்தால், 125 ஆகலாம். ஆகவே ஒரு கிராமத்தில் 125 இல்லங்கள் இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டால், இவ்வளவு குறைந்த பேர்களுக்கு பஞ்சாயத்துக்களை அமைத்து, அவர்கள் அரசியல் மற்ற துறைகளில் இயங்க வேண்டும் என்று கூறுவது அவ்வளவு உசிதமாக இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே குறைந்த பட்சம், 1,000 என்றாவது வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமா என்று தோன்றுகிறது. இதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அதிகாரங்களைப் பரவலாக்க வேண்டுமென்ற தற்போதைய கொள்கைப்படி வெள்ளை அறிக்கை கொண்டுவரும் இந்த நேரத்தில், இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக நாம் சற்று வேகமாக முன்னேற வேண்டுமென்று நினைக்கும் இந்த நேரத்தில், நாம்

[Sri S. Nagaraja Monigar] [4th November 1957]

ஜில்லா போர்டுகளை எல்லாம் எடுத்துவிட்டு கீழே பரவலாக அதிகாரங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தாலும்கூட, ஒரேயடியாக, அதிதீவிரமாக ஒரு பிளாக் லெவலில் அந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டுபோவது அவ்வளவு உசிதமா என்று நாம் யோசிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

ஏனென்றால் முந்திய பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் நாம் சற்று வேகமாக தான் போனோம். நோடி தேர்தல் முறையில் பஞ்சாயத்து தலைவர்களை எடுக்க முன்வந்தோம். இன்னும் ஐந்து வருஷங்கள் ஆக வில்லை. சற்று பின் செல்லுகிறோம். ஆகையினால் இந்த இடத்தில் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. முன்புகூட ஒரு அங்கத்தினர் எடுத்துக் காண்பித்தார், ஜனத் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு விஸ்தீர்ணத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல என்று சொன்னார். உதாரணமாக திருச்செங்கோட எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு ஜனத்தொகை அதிகமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் நாலேந்து பிளாக்குகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஹோசூர், தர்மபுரி கவுன்சிலாக ஆக்கக்கூடிய விஸ்தீர்ணம்தான் வரும். அது அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்காது. இதற்கு இரண்டு தாலுகா போர்டாக இருந்தது. அதை எடுத்துவிட்டு ஒரு தாலுகா போர்டு யூனியனாக நிர்வகித்தால் அது சரிவர இருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான். ஆனால் அரசாங்கம் அதைப் பிளாக் லெவலில் எடுத்துக்கொள்வதாகத் தோன்றுகிறது. அதையும் ஒரு வேளை பரீக்ஷி செய்து பார்த்துவிடலாம்.

இப்பொழுது கிளாஸ் 1 பஞ்சாயத்தைப் பற்றி இந்தச் சட்டத்தில் அதிகம் கூறப்பட்டுள்ளதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. கிளாஸ் 2 பஞ்சாயத்து கிராமங்களில் 50 வீடுகள் அல்லது 100 வீடுகள் இருக்கலாம். கொல்லை மேடுகளில் 10 அல்லது 15 வீடுகள் இருக்கலாம். அப்படி இருப்பது எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் தெரிந்த விஷயம். மேஜர் பஞ்சாயத்து என்று சொல்லக்கூடிய நகரங்கள் முதலியவைகள் இருக்கக் கூடிய இடங்களில் முனிசிபாலிட்டிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடங்கள் சற்று பிற்போக்காக இருக்கும் காரணத்தால் முனிசிபாலிட்டிகளை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்று மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் எதிர்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். சேலம், ராசிபுரம் முதலிய இடங்களில் முனிசிபாலிட்டி இருக்கின்றன. தர்மபுரி, கிருஷ்ணகிரி முதலிய இடங்களில் முனிசிபாலிட்டிகள் கிடையாது. அங்கு முனிசிபாலிட்டி வரவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். முனிசிபாலிட்டியாகக் வேண்டியதற்கு வேண்டிய ஜனத் தொகை இருக்கிறது. லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் வரவு செலவு செய்துவருகிறார்கள். அங்கே எல்லாம் முனிசிபாலிட்டிகளை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எக்சிக்யூடிவ் ஆபீசர்கள் வந்தபின் அவர்களைப் பற்றிக் குறைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நானும் பஞ்சாயத்திலும் ஜில்லா போர்டிலும் மெம்பராக இருந்திருக்கிறேன். அங்கே எல்லாம் எக்சிக்யூடிவ் ஆபீசர்கள் இருப்பது ஒரு இழுக்கு என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் நம்ப வேண்டும் என்று சொன்ன காலம் போய்விட்டது. ஆனால் கிளாஸ் 2 பஞ்சாயத்துக்களுக்கு ஒருவாறு இருக்கலாம் என்று சொல்லலாம். அதற்கு நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஜில்லா போர்டு அதிகாரங்களை எல்லாம் யூனியனுக்குக் கொடுக்கும்போது அவர்கள் ஜில்லா போர்டு காரியதரிசியாக இருக்கலாம். இதையும் சர்க்கார் கொஞ்சம் கவனிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மூன்று வருஷங்களை ஐந்து வருஷங்களாக ஆக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது ஒருகால் அரசியல் காரணங்களுக்காக இருக்கலாம். மற்ற எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு அரசாங்கம் இதைக் கொண்டு வந்தாலும் இதைப் பரீட்சார்த்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

4th November 1957] [Sri S. Nagaraja Monigar]

அதுவும் அவ்வளவாக என் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லை. சில கிராமங்களில் நிர்வாகங்கள் சரிவர நடைபெறவில்லை என்றெல்லாம் சொல்லப் படுகிறது. இப்பொழுதுள்ள ஐந்து வருஷங்களோ இன்னும் ஐந்து வருஷங்களானாலும் அந்த கிராமத்தின் கதி அதோ கதிதான். இப்படிப் பட்ட தலைவர்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தால், ஐந்து வருஷங்களுக்கு வரக் கூடியவர் இன்னும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு வருவதற்கு சௌகர்யமாக இருக்கும். அப்படி இல்லாமல் மூன்று வருஷங்களுக்கு என்று வைத்தால்தான் இருக்கும் மூன்று வருஷங்களுக்குள் ஏதாவது ஜனங்களுக்கு சௌகர்யம் செய்யலாம். இல்லாவிட்டால் மூன்று வருஷங்களான பிறகு தலைமைப் பதவியிலிருந்து விலக்கி விடுவார்கள் என்ற பயத்தினால் கிராமங்களுக்கு ஏதாவது சௌகர்யம் செய்ய முன்வருவார்கள், மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை தலைவரை எடுக்க வேண்டும் என்று வைத்தால்தான் அவர்கள் கிராமங்களுக்குப் பாடுபடுவார்கள். ஆகவே இந்தக் காரணங்களினால் சர்க்கார் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை, போக போகத் தெரியும்.

ஜில்லா விஸ்தீரணத்தைப் பொறுத்து கவுன்ஸிலை இரண்டாகப் பிரிப்பது என்பது ரொம்பவும் வரவேற்கத் தக்கது. அங்கே கலெக்டர் தலைமையில் கூடி திட்டங்களை வகுப்பதாக இருக்கிறது. இப்படி மீட்டிங் போடுவதால், மாதத்தில் பத்து அல்லது இருபது நாட்களுக்கு மீட்டிங் போடுவதாகி விடும். ஆதலால் கவுன்ஸில் மூலமாக குறைகளை நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டும். ரோட் ட்ரான்ஸ்போர்ட் அட்வைசரி கமிட்டி மாத் திரம் இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. ஏன் அதை விலக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. இதையும் இதன் கீழ் கட்டாயம் கொண்டுவர வேண்டும். ஆகவே ஜில்லாவை இரண்டாகப் பிரித்திருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. எதிர்காலத்தில் ரெவின்யூ ஜில்லாக்களை எவ்விதமாகப் பிரித்தாலும் அவைகள் இப்பொழுது பிரிக்கப்பட வேண்டுமா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் கிராமத் தலைவர் பயிற்சி முகாம் தேசிய, விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தில் வெகு குறுகிய காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஏற்படுத்தி கிராமத் தலைவர்களை தயாரிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப் பட்ட திட்டங்களை எவ்வளவு அவசர அவசரமாகச் செய்தாலும் கிராமங்கள் முன்னேற்றமடையவில்லை. கிராமங்களில் எல்லாம் பஞ்சாயத்து ஆக்ட் பிரகாரம் அவர்களுக்கு சிவில் கிரிமனல் அதிகாரம் கிடையாது. இப்பொழுது முதற்கொண்டே அவர்களுக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்து அவர்களை தயாரிக்காமல் போனால் இன்னும் எந்த காலத்தில்தான் அவர்களை நம் நாட்டிற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளப்போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை. ஏற்கனவே கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு சிவில் கிரிமனல் கேஸ்களில் தீர்ப்புக் கொடுக்கும்படியாக இருந்தது. அது போதாது. இப்பொழுது என் அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது, அவர்களை என் நம்பக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். இப்படிப்பட்ட அதிகாரங்களை கிராமத் தலைவர்களுக்குக் கொடுக்காவிட்டால் தலைவர்களைக் கண்டு பயப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள்மேல் நமக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒரே ஒரு வார்த்தையை மட்டும் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். கிராமங்களில் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படுகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. அங்கிருந்து சண்டை கூச்சல் வருவது வாஸ்தவம்தான். அவர்களுக்கு அரசியல் அதிகாரங்களைக் கொடுக்காவிட்டாலும் கிராமங்களில் எவ்வளவோ சண்டை கூச்சல்கள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதனால்தான் கோர்ட்டுகள் பெரும்பாலும் அதி கரித்துக்கொண்டே போகிறது. அவர்களுடைய சண்டைகள் எல்லாம் கிராம அளவுக்குத்தான் இருக்குமே தவிர பெரிய சண்டைகளாக வருவதே இல்லை. பெரிய படித்த அறிவாளிகள் இருக்கக் கூடிய பெரிய ராஜ்யங்களில் வரக்கூடியது போல் உலக யுத்தத்தை உண்டாக்கக் கூடிய அளவிலும் அடாமிக் பாம்பு போடக் கூடிய அளவிலும் தகராறுகள் வரப் போவதில்லை. கிராமங்களில் எப்படிப்பட்ட சண்டை கூச்சல் இருந்தாலும்

[Sri S. Nagaraja Monigar] [4th November 1957]

அவைகள் அவர்கள் பழக்க கூடிய அளவில் போய்விடும். அதனால் அவர்களுக்குக் காரியங்களைச் செய்வதில் பின்தங்கவேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. S. RAMASWAMY : சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று கனம் ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கின்ற வெள்ளை அறிக்கையின் மீது சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். பொதுவாக இந்த லோகல் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் அல்லது ஸ்தல ஸ்தாபன ஆட்சி என்பதை சர்க்கார் 19-வது நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் மக்களுக்கு ஒரு பொறுப்புணர்ச்சியையும் கடமை உணர்ச்சியையும் உண்டாக்குவதற்கு கொண்டுவந்த ஒரு திட்டம். ஆனால் அன்று முதல் இன்று வரை சட்டத்தில் சில சில மாறுதல்கள் உண்டாகி இந்தச் சட்டம் கடைசியாக 1950-ம் வருஷத்திய பஞ்சாயத்து ஆக்ட் என்ற முறையில் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டம் முதலில் வந்ததற்கும் இன்றைக்கு இருப்பதற்கும் மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்ற சிலர் செய்த சில ஊழல்களாலும் குழப்பத்தாலும் இந்தச் சட்டத்தை சீர்திருத்த வேண்டும் என்று ஏற்பட்டதே ஒழிய ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட நோக்கத்தில் எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதாகக் காணோம். புதிதாக இப்பொழுது சில மாறுதல்களை அரசியல் அமைப்புக்கு ஏற்ற ஜனநாயக முறையில் பஞ்சாயத்து ஆக்டை மாற்றி இருப்பது ஒன்றை மட்டும் சிறப்பாக இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

இப்பொழுது வைக்கப்பட்டிருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையிலே, குறிப்பாக “பஞ்சாயத்து எல்லை” என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். பொதுவாக ரெவின்யூ நிர்வாகத்திற்கேற்ப ரெவின்யூ கிராமங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள வெள்ளை அறிக்கையில் பார்க்கும்போது, ரெவின்யூ அதிகாரத்திற்கு ஏற்பட்ட கிராம அமைப்பையும், பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்திற்கு ஏற்படப்போகும் கிராம அமைப்பையும் வேறு வேறாகப் பிரிக்கும் நோக்கம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த நோக்கம் இப்பொழுதுள்ள நிலையில், மக்களுடைய மனப்பான்மை இருக்கும்படியான நிலையில் சரியான நோக்கம் அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து.

ஆனால், அடிப்படையாக நோக்கும்போது 500 அல்லது அதற்கு அதிகமாக ஜனத் தொகையுள்ள ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பஞ்சாயத்து ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது ஒரு சரியான நோக்கம் ஆகும். ஆனால், 500 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஜனத் தொகையுள்ள ஒரு பகுதியானது ரெவின்யூ கிராமத்தின் அடிப்படையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய உறுதியான கருத்து. காரணம் என்னவென்றால், 500-க்கு மேற்பட்ட ஜனத் தொகையுள்ள பல பிரதேசங்களில் வசிக்கும் மக்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஒரு பஞ்சாயத்து அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினால் அவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதாக இப்பொழுது வெள்ளையறிக்கையில் பார்க்கிறோம். அந்த முறையானது ஜாதி, மதம், என்று பல பிற்போக்குக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும் பஞ்சாயத்துக் களை அமைப்பதற்கு இடம் கொடுக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கையை மாற்றி ரெவின்யூ கிராமங்கள் அடிப்படையிலே பஞ்சாயத்துக்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

பொதுவாக, மதுரையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாயத்து யூனியன் முறையைச் சிறிது பார்க்கும்போது, அங்கே 200, 300 ஜனத் தொகை அடங்கிய ரெவின்யூ கிராமங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட ரெவின்யூ கிராமங்களில் 4 அல்லது 5 கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து பஞ்சாயத்து அமைக்கலாம். கோவை ஜில்லா போன்ற ஜில்லாக்களில் 2 ஆயிரம், 3 ஆயிரம் ஜனத் தொகையுள்ள ரெவின்யூ கிராமங்களும் இருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட கிராமங்களை வசதிக்கேற்ப அவசியமான இடங்களில் பிரித்து பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

4th November 1957] [Sri K. S. Ramaswamy]

தேர்தல் முறையிலே இப்பொழுது வோட்டுரிமை உள்ள அனைவரும், அதாவது சட்டசபைக்கு வோட்டளிக்கும் உரிமையுள்ள அனைவரும் பஞ்சாயத்து அமைப்பிலே பொறுப்புள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். 1950-வது வருஷம் ஏற்பட்ட பஞ்சாயத்துக்கள் சட்டப்படி பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களை ஜனங்கள் நேரடியாக எடுக்கலாம். அது போலவே ஒவ்வொரு வார்டு அல்லது பிரிவிக்குத் தகுந்த மாதிரி அங்கத்தினர்களை ஜனங்கள் நேரடியாக எடுக்கிறார்கள். இது ஒரே நிர்வாகத்திற்கு இரு வேறு விதமான வோட்டு எடுக்கும் தேர்தல் முறை பொருந்தாது என்று கண்டுதான், இப்பொழுது ஒரு திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, முதலிலே வார்டு முறையிலே அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்கள் பொறுப்புடன் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆட்சி நடத்தவேண்டுமென்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் சில அங்கத்தினர்கள் தலைவரை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்கள். அந்த கருத்துக்கும் நாம் இங்கே இடம் கொடுக்க ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதாவது ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குப் பிரதிநிதி அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குக் கிராம மக்கள் மூலமாக எடுத்து இப்பொழுது தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது போல் பிரதிநிதிகளை அனுப்ப முடியுமா என்பதை சர்க்கார் யோசனை செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது தற்சமயம் ஒரு தொகுதியில் சட்டசபை, பார்லிமென்ட் போன்ற வெவ்வேறு நிர்வாகத்திற்கு ஒரே சமயத்தில் அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகின்றார்கள். அதுபோல் பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்திற்கும் பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகத்திற்கும் பஞ்சாயத்து வார்டுக்கு எப்படி அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்களோ அது போலவே பஞ்சாயத்து பூராவுக்கும் சேர்ந்து யூனியனுக்கு ஒரு அங்கத்தினரை நேரடியாக எடுத்து அனுப்பலாமா என்ற யோசனையை நான் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நிர்வாக ஆட்சி காலத்தை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையையும் சில மெம்பர்கள் கோரியபடி பரிசீலித்ததாக நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக, அவர்களுக்குக் கொடுத்த அதிகார வரம்பு என்று கூறும்போது கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். வீட்டு வரி போன்ற வரிகளை வசூல் செய்து கஜானாவில் டெபாசிட் செய்து, பின் வாங்கி செலவு செய்ய அவர்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். ஆனால் இது ஒரு பெரிய அதிகாரம் என்று நான் நம்பவில்லை. காரணம், வரி வசூல் செய்வதும், கஜானாவிலே போடுவதும், பின் அதை வாங்கி செலவு செய்வதும் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு, சட்டங்களுக்கு அடங்கியவரும் ஒரு காரியம். இது அந்தத் தலைவரோ அல்லது அங்கத்தினர்களோ பொதுவாக பஞ்சாயத்துக்களோ அவர்களுடைய ஆலோசனைக்குப்பட்டு செய்யும் ஒரு சாதாரணமான அல்லது புத்திசாலித்தனமான காரியம் அல்ல. ஆனால், அந்தப் பஞ்சாயத்திலே அல்லது அந்தப் பிரதேச வட்டத்திலே மக்களுக்கு ஏற்படும் ஒரு குழப்பம் அல்லது முக்கியமான செய்திகளைப்பற்றி அறிந்து அரசாங்கத்திற்கு யோசனை சொல்லவோ, அல்லது அவர்கள் பரிசீலித்து முடிவு செய்யவோ, அப்படிப்பட்ட பொறுப்பு வாய்ந்த சங்கதிகளை அந்தந்த பஞ்சாயத்துக்கு விட்டுவிட வேண்டும். உதாரணமாக, கிராமங்களில் வீட்டுக்கு இடம் தேவையாக இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களை ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்டார் கவனித்து வருகிறார்கள். அந்த நிர்வாக முறையினால் கிராம மக்களுக்கு மிகவும் இடைஞ்சலாகவும் பணம் செலவு செய்யக்கூடிய முறையிலும் அமைந்திருக்கிறது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதுபோலவே, அதிகாரம் என்று பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சொல்லலாம். தணிக்கை செய்தலும் மேற்பார்வையும் என்ற விஷயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டால் பஞ்சாயத்துக்களுடைய கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டியது இப்பொழுது டெபுடி பஞ்சாயத்து ஆபீசருடைய

[Sri K. S. Ramaswamy] [4th November 1957]

பொறுப்பிலே இருப்பதாக இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் கண்டிருக்கிறது. பொதுவாக, ஒவ்வொரு கிராம மக்களுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்ற தலைவர் என்று ஒருவர் இருந்துகொண்டு, ஒரு பஞ்சாயத்து அமைப்பும் இருந்துகொண்டு, அவர்கள் செய்யும் செலவை டெபிடி பஞ்சாயத்து ஆபீசர் என்று ஒரு சாதாரண உத்தியோகஸ்தர் பரிசீலனை செய்வது அவ்வளவு பொறுத்தமான் முறை அல்ல என்பதையும் அந்த முறையை மாற்றி பொதுவாகவே டெபிடி பஞ்சாயத்து ஆபீசர் என்ற உத்தியோகத்தையே நீக்கி, அந்த அதிகாரத்தை நேரடியாக ரீஜனல் இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடலாம். அதற்கு சர்க்கார் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, அதிகமாக நான் இதைப்பற்றிச் சொல்வதைவிட, இந்த நிர்வாக முறையானது ஆரம்பத்திலே எந்த நோக்கத்துடன் ஏற்பட்டதோ அதன்படி அதாவது ஜனங்களுக்குப் பொறுப்புணர்ச்சியும் கடமையுணர்ச்சியும் அதிகமாக வளர்த்து, நாட்டிலுள்ள மக்கள் பெரும்பான்மையாக இந்த உணர்ச்சி ஊற்றிலிருந்து வளர்ந்து வரவேண்டிய ஏற்பாடுகளை இந்தச் சட்டத்தின்மூலம் நாம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

12-27
p.m.

SRI P. S. SANTHANAM : கனம் சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது சர்க்கார் கொடுத்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கைமீது சில வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். பஞ்சாயத்து என்று சொல்லும் போது, சாதாரணமான முறையிலே மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி தங்களுக்கு எது நியாயம் என்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஒரு ஆடிப்படியிலே பெரியோர் அந்தக் காலத்திலே நியமனம் செய்திருக்கிறார்கள். அதையொட்டித்தான் சர்க்காரும் லோகல் போர்டு சட்டத்திலே 'பஞ்சாயத்து' என்ற பெயர் கொடுத்து கிராம மக்கள் 'தன் கையே தனக்கு உதவி' என்ற முறையில் தங்களுடைய கிராமத்தில் என்ன குறை இருக்கிறதோ அதை அவர்களே போக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அந்தக் காலத்தில் ஆட்சியாளர்கள் மக்களிடத்திலே ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையிலேயே சில பஞ்சாயத்துக்கள் நல்ல முறையிலே அந்த நிர்வாகத்தை நடத்தாமல் ஏதோ தனக்கு வேண்டிய செனகரியங்களைச் செய்துகொண்டு, பிற்பட்ட வகுப்பினர்களை உதாசீனம் செய்துவந்ததின்பேரில் அரசாங்கம் ஏதோ இந்த மாறுதலைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையை மாற்றிவிட்டு இப்பொழுது இருக்கிற அந்தப் பஞ்சாயத்தை நல்லதோர் முறையிலே செய்வதற்குச் சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டுவந்தால் நலமாக இருக்கும். ஆனால், தனி அமைச்சர் இருந்தும், தனி இலாகா இருந்தும், தனி அதிகாரி இருந்தும், பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடக்காமல் ஆமை வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்து மீண்டும் இன்றைக்கு ஒரு அசைவற்ற நிலையில் நடந்திகொண்டிருக்கும் பளாக் டெவலப்மென்ட் ஆபீசரையும், அவர்களுக்குக்கீழ் இருக்கும் கிராம சேவக் என்ற பெயரில் உலவிக் கொண்டு காற்று வாங்குகிறவர்களையும் கொண்டு, அந்தப் பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நடத்துவது கருவாட்டுக் கூடைக்குக் காக்கையைக் காவல் வைப்பது போல் இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே, இந்த நிலைமையை மாற்றி, அவர்களுக்கு அந்த நிலையைக் கொடுக்காத முறையிலே பஞ்சாயத்துத் தலைவர் பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, சர்க்கார் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். உண்மையிலே சில பஞ்சாயத்துக்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு டிவிஷனாக்கி ஒரு பஞ்சாயத்து ஆபீசரை நியமனம் செய்து ஒரு கிராம அதிகாரியை நியமனம் செய்து அவர்களுடைய கண்காணிப்பில் வைத்து நல்ல சட்டத்தை வைத்து, சட்ட ரீதியாக ரோடு பராமரிப்பு, சுகாதார வசதிபோன்ற நல்லதோர் திட்டங்களை சர்க்கார் மூலமாக வகுத்து ஊழல் நடக்காத முறையில் பாதுகாப்புக்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தால் பஞ்சாயத்து முறை நன்றாக நடப்பதற்கு நலமாக இருக்கும்.

4th November 1957] [Sri P. S. Santhanam]

இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையை மாற்றினால் பொதுப் பணியிலே கிராம மக்களுடைய ஊக்கம் குறையும். மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் மாறிப்போய்விடும். கிராமத்திலுள்ள நிலச்சுவாஸ்தாரகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும், கிராமத்தின்மீது உள்ள பற்று அற்றுப் போய்விடும். கிராம பஞ்சாயத்திற்கு அதிகாரம் கொடுத்து அதற்கு வேண்டிய ஒரு அதிகாரியை நியமனம் செய்தால்தான், அவர்கள் கிராம மக்களுடன் தொடர்புகொண்டு கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கம் கொண்டு நல்ல முறையில் வேலை செய்வார்கள்.

பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடைபெறவில்லை, சில இடங்களில் ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்பதற்காகத்தான் அரசாங்கம் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இந்த நிலைமைக்கு காரணம் யார் என்று உற்று நோக்குங்கால், சர்க்கார்தான் காரணம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஏனென்றால் சர்க்காருக்கு சீரான முறையிலே ஆபீஸர்களைப் போட்டு சரியான முறையிலே கீழ்த்தர சிப்பந்திகளைப்போட்டு நிர்வாகத்தை நடத்தவேண்டுமென்ற ஊக்கம் இருந்திருக்குமானால், இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது. பஞ்சாயத்துகள் இந்த கேவலமான நிலைமைக்கு வந்திருக்காது. நிலைமையை மாற்றி அமைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் நமது தேசிய சர்க்கார், சுதந்திர சர்க்கார் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை கொண்டு வந்திருந்தபோதிலும், அது பஞ்சாயத்துக்கள் சுயேச்சையாக நல்ல நிலைமையிலே கிராம மக்களுடன் தொடர்புகொண்டு இருக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே இல்லை. சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும் திட்டப் படி பி.டி. ஒக்களையும், கிராமசேவக்குகளையும் வைத்துக்கொண்டு நிர்வாகம் நடத்தினால் அது நல்ல முறையில் நடக்காது. கிராமங்களில் பஞ்சாயத்துக்களை ஏற்படுத்தி அவைகளுக்கு அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுத்து அதற்கு வேண்டிய பெரிய ஆபீஸர்களை நியமனம் செய்து நல்ல நிலைமையிலே மக்களுக்கு தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்துகளுக்காக தனி இலாகா ஒன்றை நியமிக்க வேண்டும். அதற்கு தனியாக ஒரு ஆபீஸரை ஏற்படுத்தி அதனுடைய வரம்புகளை சட்டதிட்டங்கள் ரீதியாக அமைத்து பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நல்ல முறையில் ஏற்படுமானால், பொதுமக்களுக்கு நல்ல தொண்டு செய்ய முடியும். அதே சமயத்தில் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கும் தருவாயிலே பாமர மக்களுக்கு, ஏழை மக்களுக்கு சில திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். கிராமங்களிலே சில பஞ்சாயத்துகள் நல்ல முறையிலே நடத்தப்படவில்லை என்று இந்த வெள்ளை அறிக்கையிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் கொடுக்கும் சலுகைகள் போல் இந்த பஞ்சாயத்துகளில் ஹரிஜனங்களுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஸ்கூல், புஸ்தகம், ஸ்லேட் பலகை இவைகளுக்காகவும், இவர்கள் வாழக்கூடிய இடத்திற்கு ரோடுகள் போடுவதற்காகவும் தனியாக தொகைகள் ஒதுக்க வகை செய்யவேண்டும். ஹரிஜனங்களுக்கு என்று தனியாக பாடுபடுத்தி தொகை ஒதுக்கவேண்டும். இந்த பஞ்சாயத்துகளை பி.டி.ஒக்களையும் கிராமசேவக்குகளையும் போட்டு நடத்துவது அவ்வளவு நல்லது அல்ல. சாதாரணமாக ஒரு தலைவரைப் போட்டுக்கொள்ளுவதில் யாருக்கும் ஆட்சேபனை இருக்க முடியாது. ஆனால் இவர்கள் கையில் அதிகாரம் கொடுப்பது கருவாட்டு கையில் காகத்தை வைப்பதுபோல்தான் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI K. VASUDEVAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது சபையின் முன்னால் இந்த மாகாணத்திலுள்ள சுயஆட்சி ஸ்தாபனங்களான முனிசிபாலிட்டிகள், ஜில்லா போர்டுகள், பஞ்சாயத்துகள் இவைகளை மாற்றி அமைக்கும் முறையில் சர்க்காரின் நோக்கத்தை வெளியிட்டு இப்பொழுது ஒரு வெள்ளை அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்னால் பல தடவைகள் நம் அமைச்சர்கள் பல கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டிலுள்ள முனிசிபாலிட்டிகள் சட்டமானது 1920-ம் ஆண்டிலே

[Sri K. Vasudevan] [4th November 1957]

வகுக்கப்பட்டு, வருஷா வருஷம் அதற்கு திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அந்த திருத்தங்களுக்கு உட்பட்டு இப்பொழுது முனிசிபல் நிர்வாகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் மெமோராண்டம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற இடத்தில் திருத்தங்கள்பற்றி விரிவாக கூறப் பட்டிருக்கிறது. 1920-ல் வகுக்கப்பட்ட சட்டமானது அதே முறையில் இப்பொழுது இருக்கிறதா என்பதை நாம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது இந்தத் திருத்தங்கள் மூலமாக முனிசி. பாலிடிகளின் அதிகாரம் குறைக்கப்பட்டிருப்பது நமக்கு மிகவும் வருத்தமாக யிருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே “லோகல் செல்ப் கவர்ன்மெண்ட்”, அதாவது ஸ்தல ஸ்தாபன சயாட்சி என்பது, இப்பொழுது “செல்ப் கவர்ன்மெண்ட்” என்ற வார்த்தைபோய், முனிசிபாலிடிகள் “லோகல் அட்மினிஸ்டிரேஷன்” டிபார்ட்மெண்டின் கீழ் நடந்துவருகிறது. இன்னும் பார்க்கப்போனால் அது நாளடைவில் அந்த ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் அதிகாரமெல்லாம் குறைக்கப்பட்டு “லோகல்” என்ற வார்த்தையும் போய் மதராஸில் உள்ள சர்க்கார் நிர்வாகத்தின்கீழ் வந்துவிடுமோ என்று தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது இவ்வளவு நாட்கள் கழித்து சர்க்கார் முனிசிபல் நிர்வாகத்தை திருத்தி அமைக்கும் முறையில் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்று நான் கருதுகிறேன். முக்கியமாக முனிசிபல் நிர்வாகத்தை திருத்தி அமைக்கும் வகையில் சர்க்கார் ஏற்படுத்திய ரதனசபாபதி முதலியார் அவர்களுடைய அறிக்கை இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் இருக்கிறது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கது. ஏனென்றால், இப்பொழுது முனிசிபல் நிர்வாகத்தை நன்றாக பரிசீலிக்கும் முறையில் இந்த மாகாணத்தில் “சேம்பர் ஆப் முனிசிபல் சேர்மென்ட்” என்று ஒரு ஸ்தாபனம் நிறுவப் பட்டு, அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துகளை அவ்வப்பொழுது சர்க்காருக்கு எடுத்துரைத்து இருக்கிறார்கள். அதன் விளைவாக அவர்களுடைய வற்புறுத்தலானது ஜாஸ்தியாக போனபிறகு, ரதனசபாபதி முதலியார் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்டு ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டு அந்த கமிட்டி பரிசீலனை செய்து கொடுத்த அறிக்கையும் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாக ரதனசபாபதி முதலியார் கமிட்டியின் சிபார்சு என்னவென்றால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு அதிக பொறுப்பு கொடுக்கவேண்டும்; ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் அமைப்பு முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்பதுதான். முக்கியமாக கமிஷனர்களை எடுத்துவிடவேண்டுமென்பது அந்த அறிக்கையின் நோக்கமல்ல. ஆனால் “கமிஷனர் இன் தி பிரெஸன்ட் பாரம்”, இப்பொழுது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கமிஷனர் முறையை மாற்ற வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன்தான் அவர் அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். எத்தனையோ பெரிய தலைவர்களைக்கொண்ட ஒரு கமிட்டியின் ரிபோர்ட்டை சரியாக பரிசீலனை செய்யாமல் அதை பூராவும் தள்ளுபடி பண்ணுவது நியாயமல்ல என்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் இந்தக் கமிட்டியின் சிபார்சின் பேரில் சில நல்ல அம்சங்களை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். முக்கியமாக சில சமயம் சட்டசபையினால் கொடுக்கப்பட்ட முனிசிபல் நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்தையும் கூட ரூல் சம்பந்தப்பட்டவரையில் பிடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். முக்கியமாக 50 ரூபாய்க்குக் குறைந்த சம்பளம் கொண்டவர்கள் நாமாக 73-வது விதியின்கீழ் மாற்றி அமைக்கப் படும் என்று இந்த மெமோராண்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதை டிபார்ட்மென்ட்டு அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கவர்ன்மென்ட்டு ஒத்துக்கொண்ட மாறுதல்களில் அது காணப்படவில்லை. அதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். முக்கியமாக இவர்களுடைய போஸ்டுக்களை செலக்ஷன் போஸ் டாக்குகின்றபடியால் 50 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டு சம்பளம் வாங்கும் முறையில் இருக்கிறபடியால் இவர்களை இந்தக் கமிட்டி நியமிக்கவேண்டுமென்று சட்டசபையில் ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற விதிகளில் இருக்கிறது. ஆனால் சர்க்கார் அதற்குத் தொடர்ந்து பல விதிகள் செய்யும் வகையில்

4th November 1957] [Sri K. Vasudevan]

தாங்களே இந்த நியமனத்தைச் செய்துவிடலாம் என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. அது சட்டத்திற்கு முரணாக இருக்கிறதென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த பப்ளிக் ஹெல்த் இலாகாவில் உள்ள நியமனங்களுக்கூட நடைமுறையில் சீர்திருத்தி, அமைக்கும்போது இவர்களே அதையும் நியமனம் செய்யும்படியாக விடலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது அது ஏன் சாத்தியம் இல்லை என்று காரணம் கூறுகின்றதில், பப்ளிக் ஹெல்த் முக்கியமான இலாகா ஆகையினாலும், அது பொறுப்பற்றவர்களால் நியமனங்கள் செய்யும்படியாக விடக்கூடாது என்கிற முறையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதைச் சீர்திருத்தி, ஜில்லா பப்ளிக் ஹெல்த் முறை மாறும் காலத்தில் இதைக் கவனிக்கலாம் என்று கூறினால், அப்போது இந்த முக்கியமான பொறுப்பை எப்படி மாற்றி அமைக்க முடியும் என்பதைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக செக்ஷன் 12 லி யானது—கமிஷனர் நியமனம் சம்பந்தமான செக்ஷன் மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதன் முதலாக கமிஷனர்கள் நகரசபையின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரம் இல்லாத வகையில் போய்விட்டால் அவர்களை நகரசபையே மாற்றும் வகையில் நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் கொண்டுவரலாம் என்று ஏற்கெனவே இருந்த செக்ஷனில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது அவர்கள் என்ன செய்தாலும் சரி—சார்பினைக்கூட இந்தக் கவுன்ஸில் நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் மூலமாக நீக்கிவிடலாம்—கமிஷனர்களை நீக்குவதற்கு கவுன்சிலுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றால் அது ரொம்பவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். முக்கியமாக கமிஷனர்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு இது வசதியாகப்போய்விடும்.

அதோடு ஒரு வருஷத்திற்குள் எப்படியோ அநேக இடங்களில் கமிஷனர்களை மாற்றிவிடுகிறார்கள். ஒரு கமிஷனர் மூன்று வருஷம் ஒரு முனிசிபாலிட்டியில் இருக்கவேண்டுமென்ற முறை இருந்த போதிலும்கூட அவர்கள் வெகு சீக்கிரமாக மாற்றப்படுவது முனிசிபல் நிர்வாகத்திற்கு நலனாகத் தோன்றவில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. குறிப்பாக ஒரு கவுன்சிலரை நியமித்தால் அந்தக் கவுன்சிலருக்கு அந்த முனிசிபாலிட்டியின் நிர்வாகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு வருஷ மாவது ஆகிறது. அதற்குள் கமிஷனர் மாற்றப்பட்டால் இன்னொருவர் வருகிறார். அவருக்கும் அப்படியே ஆகிறது. அதனால் நிர்வாகத்திலே அநேக தாமதங்கள் உண்டாகிறது. திரும்ப எலெக்ஷன் வந்துவிடுகிறது. ஆகையால் ஒரு கவுன்சிலின் ஆயுள் காலம் குறைந்தது மூன்று வருஷத்திற்குள் மாற்றக்கூடாது என்றிருப்பதை திருத்தி 5 வருஷத்திற்குள் மாற்றக்கூடாது என்று செய்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அதையும் தவிர முனிசிபாலிட்டிக்கு க்ருமினல் பவர்சம், சிவில் பவர்சம் கொடுத்தால் நல்லது என்பது என்னுடைய கருத்து. இப்போது முனிசிபாலிட்டியில் க்ருமினல் கோர்ட்டும், பஞ்சாயத்து கோர்ட்டும் அமைக்கப்பட்டிருப்பது தெரிந்த விஷயம். அதோடு இந்த அதிகாரத்தையும் கொடுப்பதால் அநேக விஷயங்கள் லகுவாகுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

SRI C. R. RAMASWAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 12-47 p.m.
ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுடைய சீர்திருத்தம் தாங்கி வந்துள்ள ஓயிட் பேப்பர் சம்பந்தப்பட்டவரையில் சென்னை நகரசபை சம்பந்தமான கருத்துக்களை நான் ஆதரிக்கிறேன். சென்னை நகரத்திற்கு அமுல் நடத்தப்படும் வரும் மெட்ராஸ் லிடி முனிசிபல் ஆக்ட் வெகு நாளைக்கு முன்பு ஏற்படுத்தப் பட்டது. சென்னை நகரம் அதிகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இப்போது 50 டிவிஷன்கள் இருக்கின்றன. இந்த டிவிஷன்களை அதிகப்படுத்தி அதிக பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பது என்பது சரியான விஷயம். அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி தேர்தலைத் தள்ளி வைக்கக்

[Sri C. R. Ramaswami]

[4th November 1957]

கூடாது என்பது என்னுடைய கோரிக்கை. அடுத்த வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் நடக்கவேண்டிய தேர்தல் நடந்தாகவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது இருக்கிற டிலிஷன்களை நூருகச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இதைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு வேண்டிய டிலிமிடேஷன் கமிட்டியை சீக்கிரம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் மனசு வைத்தால் ஒரு மாதம், பதினைந்து நாட்களிலேயே இதை முடிவு செய்து விடலாம். ஆகவே எந்தக் காரணம் கொண்டும் தேர்தலை ஒத்திவைக்கக் கூடாது என்பதுதான் என் கோரிக்கை.

அடுத்தபடியாக ஸ்பெஷல் ரெப்ரசென்டேஷன்—சேம்பர் ஆப் காமர்ஸ் போன்றவைகளுக்குக்—கொடுப்பதை ரத்து செய்துவிடுவது நல்லது என்பது என் நோக்கம். சாதாரணமாக எல்லோரும் பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டே வரவேண்டும். இப்போது ஸ்பெஷல் ரெப்ர சென்டேஷன் ஆக வருகிறவர்களைவிட அதிகச் சலுகையோ, உரிமையோ பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு இல்லை. எல்லோருமே நேர்முகமாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வரவேண்டும் என்பதே என் கருத்து. இந்த யோசனையை நிச்சயமாக அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆல்டர்மென்களை ஒழித்துவிடவேண்டுமென்று சிபார்சு இருக்கிறது. பலதிறைகளில் அநுபவம் பெற்றவர்களை ஆல்டர்மென்களாக வைக்கிறோம். முழுக் ஒழிப்பதைவிட அநுபவம் திறமை வாய்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரையாவது வைத்துக்கொண்டால்தான் நன்றாக இருக்கும். அதைப்பற்றி சிந்திக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய விண்ணப்பம்.

அடுத்தபடியாக இப்போது இருக்கும்படியான முனிசிபல் ஆக்ட் முழு வதையுமே நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து பரிபூரணமாகத் திருத்தினால் தான் நல்லது. சாதாரணமாக கவுன்ஸிலை மாதிரித் திருத்தினால் போதாது. இப்போது இருக்கும்படியான பலவித கஷ்டங்களையும், சிக்கல்களையும் நீக்கு வதற்கு சட்டம் திருத்தப்படவேண்டும். இந்தச் சிபார்சுகளின் பிரகாரம் ஸ்பண்டிங் கமிட்டிக்கு உள்ள அதிகாரத்தைக் குறைத்து, சென்டிரல் கமிட்டிக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. அமுலுக்கு வரும் போது இதில் பலவித கஷ்டங்கள் வரலாம். சென்னை நகரத்திற்கு ஒரே பட்ஜெட் செய்திருக்கிறார்கள். தனித்தனியாக இனி உபகமிட்டிக்கு தயாரிக்க வேண்டியிருக்கும். நடைமுறையில் இதில் என்ன என்ன சிக்கல்கள் எழலாம் என்பதை பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

நான் முன்னால் சொன்னதுபோல் தேர்தலை ஒத்தி வைக்கக் கூடாது. அதற்கு முன் இவைகளை எல்லாம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பது என் கருத்து. பத்து டிலிஷன்களைக் கொண்ட ஒரு சர்க்கில் கமிட்டியாக அமைக்கப் போகிறார்கள். அதற்கு ஒரு பெண் அங்கத்தினர் தேர்ந்தெடு க்கப்படாவிட்டால் பெண் அங்கத்தினர் ஒருவரைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது என் சிபாரிசு. பெண்களுக்கு தனிப்பட்ட உரிமை கொடுக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்க முடியும். அவர்கள் நேரிடையாக தேர்தலில் நின்று வரலாம். ஆகவே பெண் களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஹரிஜனங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்காவிட்டால் அவர்களைக் கொவாப்ப் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது சரியான கருத்து தான். சர்வீஸைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். முக்கிய உத்தி யோகங்களுக்கான ஸ்டேட் முறையில் இணைக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக் கிறார்கள். அது மிகவும் நல்லது. நான் இரண்டு வருஷ காலமாக காப் பரேஷன் கௌன்ஸில் அங்கத்தினராக இருந்து வருகிறேன். இதன் தொல்லைகள் அங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தர் னும் தான் மேல் பதவியைக்கு வரவேண்டுமானால் என்னென்ன வேலைகள் செய்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். மாகாண ரீதியில் இணைக்கப்

4th November 1957] [Sri C. R. Ramaswami]

பட்டால் நலம். அவர்களுக்கும் நலம். அங்கத்தினர்களுக்கும் நலம். அது தவிர, சர்விலை கமிஷன் ஒன்றை வைத்தால் மிகவும் நன்றியாகும். சாதாரண சிப்பந்திகளை ரிக்ரூட் செய்ய ஒரு சினை கமிட்டியை ஏற்படுத்தினால் அதிலுள்ள ஊழல்கள் போகும். ஆகவே இம்மாதிரிப்பட்ட சிபார்சுகள் செய்தால்தான் கார்ப்பரேஷன் கௌன்ஸிலில் உருப்படியான வேலை செய்ய முடியும். எனக்கு அதிக அனுபவம் இருக்கிறது. நல்ல முறையில் இந்த கார்ப்பரேஷன் கௌன்ஸிலை அமைத்தால் ஒழிய நகருக்கு வேண்டிய வேலைகள் நடக்காது என்று திண்ணமாகச் சொல்வேன். அது தவிர கார்ப்பரேஷனுக்கு அதிக சங்கடங்கள் இருக்கிறது. கார்ப்பரேஷனுடைய வருவாய் மிக்கிறவையிருக்கிறது. எல்லாவித வருவாயையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். டிபுன்ஸ்போர்ட் இருக்கிறது, எலெக்ட்ரி ஸிட்டி இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் லாபத்தை எடுக்கிறார்கள். ஆனால் ரோடுகள் நன்றாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு வேண்டிய செலவுகளை கார்ப்பரேஷன் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே நான் சொல்வது, கார்ப்பரேஷனுக்கு அதிக உதவி கொடுக்கவேண்டும். மோட்டார் வெகிகிள் டாக்ஸிஸ் உள்ள பங்கை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் மக்களுக்கு உதவக்கூடிய முறையில் நன்கு காரியங்களைச் செய்ய முடியும். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்ய ஒரு கமிட்டி இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு கமிட்டியின் மூலம் பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டுமென்பது எனது தாழ்மையான விண்ணப்பம். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலை என்ன வென்றால், கார்ப்பரேஷன் கௌன்ஸில் எந்தத் தீர்மானத்தைப் போட்டாலும் அதை அரசாங்கம் அங்கீகரிப்பதே இல்லை என்று சொல் கிறார்கள். ஓரளவிற்கு அது உண்மையாயிருக்கலாம். சில தீர்மானங்கள் சரியல்ல என்று நினைக்கிறார்கள். கார்ப்பரேஷன் கௌன்ஸிலுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போது அவர்கள் தவறாக தீர்மானம் செய்தாலும் சரி, நல்ல முறையில் தீர்மானம் செய்தாலும் சரி, அரசாங்கம் அவர்களுக்கு பரிபூர்ண சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டும். நகராண்மைக் கழகத்திற்கு பரிபூர்ண சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். அதேபோல் மேயருக்கும் அதிக பொறுப்பு கொடுக்கவேண்டும். அங்கு இப்பொழுது சபையின் விவாதம் மிக மோசமாக நடக்கிறது. ஒரு மெம்பரை “குறிப்பிட்டு” வெளியேற்ற மேயருக்கு அதிகாரம் கிடையாது. ஆகவே, ஒரு மெம்பர் சரியாக நடக்கவில்லை என்றால் அவரை “குறிப்பிட்டு” வெளியே அனுப்புவதற்குள்ள அதிகாரம் மேயருக்கு கொடுக்கப் படவேண்டும். மேயரின் பதவி இப்பொழுது ஒரு அலங்காரப் பதவியாய் இருக்கிறதே தவிர அவருக்கு ஒரு காரியமும் செய்ய அதிகாரம் இல்லை. ஆகவே, அவர்களுக்கு கூடுதல் அதிகாரம் கொடுத்து இந்த சபையின் மூலம் ஒரு கமிட்டியை அமைத்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு இச் சந்தர்ப்பம் அளித்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெவிதித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI M. JAGANNATHAN : Mr. Speaker, Sir, we all know, if not all of us, at least the majority of us, know that it was Lord Rippon who was largely responsible for introduction of self-government in our State. The great purpose with which Lord Rippon introduced self-government in our State was to educate Indians in the art of self-government. He wanted to train Indian progress in political and popular education. I leave the burden of giving a verdict on this aspect to the historians of the day whether Indians have succeeded in that great aim of Lord Rippon or not.

Now, Sir, it is said in the White Paper that is placed before us on Local Administration that the big idea behind these proposals is to have democratic decentralization. And to implement that

[Sri M. Jagannathan]. [4th November 1957]

democratic decentralization various proposals have been put forward and I do not know whether these proposals will really fulfil the purpose of democratic decentralization when they are actually implemented. I cannot say anything with regard to the future because the future is in the laps of God. We have to wait and see whether these proposals which seem very sound and salutary on the White Paper will be really worthwhile when they are implemented. This White Paper contains many proposals which are good and at the same time bad when looked at from different angles. I for my part would like to look at these proposals from the standpoint of Harijans. 'How far these proposals contained in this White Paper are conducive to the welfare of the Harijans in the State'. That is the point of view which I would like to take in discussing this problem. First and foremost, I should like to touch upon the system of elections that is referred to in this White Paper, namely, the open voting system. Sir, this open voting system is very detrimental to the Harijans as a whole. I do not know whether the Government have brought forward this open voting system either deliberately or otherwise. I do not think the politicians behind the Government are so very short-sighted as to bring this open voting system which is very detrimental and harmful to the interests of Harijans, because we all know that the system will make the Harijans vulnerable for open and violent attacks by the caste Hindus. Sir, in this connection, I would like to remind hon. Members of this august House, about the recent occurrences in Ramanathapuram district

MR. SPEAKER : Should the hon. Member refer to this now? We have discussed about it enough.

SRI M. JAGANNATHAN : It is relevant for my argument, Sir.

MR. SPEAKER : I have no objection, but the hon. Member will be losing much valuable time.

SRI M. JAGANNATHAN : Gruesome murders were committed in Ramanathapuram district as a result of animosity engendered during the General Election and the Bye-election, though the system of voting in those elections was by secret ballot. In spite of secret ballot system, Harijans were murdered because the caste Hindus resented Harijans casting votes against them. Therefore, that is the political background to the Ramanathapuram riots. Now according to the open voting system which is being advocated in this White Paper for second-class panchayat elections, the Harijans will be open to violent attacks for, in every village the caste Hindus feel that they are at the top of social hierarchy while the Harijans are at the bottom. Therefore they would not brook Harijans casting their votes at their will and pleasure. Thus, Harijans will be adversely affected and therefore, I say that the Government in advocating this open voting system have done this deliberately. I go to the extent of complaining that they want to play ducks and

4th November 1957] [Sri M. Jagannathan]

drakes with the valuable lives of Harijans all over the State and they want to use them as pawns in the political game of the State, especially by the party in power. That is my accusation. I hope at least now the Government will be pleased to look at this problem from this aspect and effect the necessary changes in their proposals by substituting secret ballot for the open voting system. From another aspect also, I say that the system of indirect election to the office of chairman or president of local boards is most undesirable. It will only make the chairman or president rather undemocratic in outlook, he may not feel himself answerable to the wishes of the people, he may not rise to the occasion and do the necessary improvements for helping the masses in the villages.

I wish to point out another aspect of these proposals which is of far-reaching importance. I say that in the election of chairman or president, the principle of communal rotation should be introduced. I know that this request of mine will be a cry in the wilderness, because the Government may not accept it. Still I make the suggestion for what it is worth. I make the suggestion not because I am communal minded. In the present set-up, we see in every village the prevalence of rank communalism. Our villages are caste-minded and caste-ridden. In this atmosphere, it is necessary to introduce communal rotation. Its introduction will go a long way in giving encouragement to the Harijans and in raising their status before the eyes of the Caste Hindus at least. We have communal rotation for the office of Mayoralty in the Madras City Corporation. Introduction of communal rotation for the office of chairman or president of local bodies will give a chance to the Harijans to be chairmen or presidents and enable them to do a lot of things to uplift the Harijan masses. I think the Government should take necessary steps in this direction.

With regard to the membership of Harijans in the panchayat council, I have got to say a word. It is stated in the White Paper that the statutory order will provide that at least one Harijan should be co-opted to the panchayat council. I should say that that representation is most inadequate. There should be adequate representation of the Harijans on the council so that they may be in a position to voice their grievances effectively and to devise measures to safeguard the interests of Harijans living in the villages, especially in the cheris. You know the pitiable condition prevailing in the cheris. It beggars all description. Though we do not know personally the conditions prevailing in hell, it is no exaggeration to say that the conditions in the cheris are akin to the conditions prevailing in hell. The condition of cheris is so bad that the Harijans there are living a sort of sub-human lives. Their huts are in half ruins looking like pig sties, there is mud and slush around and the cheris are very insanitary. Harijans are living under such harrowing and appalling conditions. Improvement of the condition of cheris is, in my view, very important. The presidents of the

[Sri M. Jagannathan] [4th November 1957]

existing panchayats have not taken any steps to improve the cheris and to ameliorate the lot of Harijans. They have not laid any road, they have not provided drinking water facilities and lighting facilities in cheris. Therefore it is necessary that Harijans should be given more and more representation on the panchayat councils which are contemplated in the proposals contained in the White Paper. With these words, I finish my speech.

* SRI S. RAMALINGA PADAYACHI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே

இங்கு வந்திருக்கும் கிராம பஞ்சாயத்து வெள்ளை அறிக்கையை நான் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தில் பாதி கிராமங்களில் இன்னும் கிராம பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்படவில்லை. 1950-ல் கிராம பஞ்சாயத்து மசோதா வந்தும் இதுவரை ஏற்படாமல் இருக்க சில காரணங்கள் உண்டு. 1958-59-ம் ஆண்டிலாவது நமது நாட்டில் நிறைய பஞ்சாயத்துக்கள் அமைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். தேர்தல் முறை அதாவது வாக்கு எடுப்பு பற்றி பேசும்போது வெளிப்படையாக தேர்தல் நடத்தக்கூடாது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். என்னுடைய கருத்து வெளிப்படையான தேர்தல்தான் நல்லது என்று கருதுகிறேன். மறைமுக தேர்தல் அவசியமில்லை என்று நம்புகிறேன். மறைமுக தேர்தல் நடப்பது என்றால் தேர்தல் நடப்பதற்கு முன்னமேயே அபேட்சகர்கள் பெயர்களை தாக்கல் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் அதை அங்கீகரிக்க வேண்டும். பின்னால் சின்னம் என்னவென்று தெரியவேண்டும். தேர்தல் கழிந்த பிறகு வோட்டுகளை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். மறைமுக தேர்தல் என்று சொன்னால் கல்வி இல்லாத இந்த காலத்தில் எப்படி கல்வி இல்லாதவர்கள் வோட்டு அளிக்க முடியும் என்று கேட்கிறேன். ஒவ்வொரு பிரதிநிதிக்கும் இன்னினை சின்னங்கள் என்று தெரிந்திருக்கவேண்டும். இவ்விதம் நடந்தால் சிக்கனமாக நடத்த முடியாது. ஆகவே மறைமுக தேர்தல் நல்லது அல்ல, வெளிப்படையான தேர்தலே நல்லது என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். அடுத்ததாக தலைவர்கள் மெம்பர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடாது, மக்களால்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. மெம்பர்களால்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் அந்த தலைவர் சர்வாதி காரங்களை நடத்தும்பொழுது ஒன்றும் செய்யமுடியாது ஆகவே மெம்பர் களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால்தான் நல்லது என்று நம்புகிறேன். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்தல் நடப்பது மிகவும் சிறந்த முறை. அடிக்கடி கட்சி பூச்சுடனை உண்டுபண்ணாமல் கிராமங்களில் கொஞ்சம் சுமுகமான நிலைமையை உண்டா பண்ணுகிறது. ஆகவே ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்தல் நடப்பத்தான் நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

அப்பேர்ப்பட்ட கிராமங்களில் இருந்து வரக்கூடிய சிவில், கிரிமினல் கேஸ்கள் பெரிய துன்பங்களை கொடுக்கின்றன. இது விஷயத்தில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

கருமான வரையில் பஞ்சாயத்து எழுத்தாளர்களை பஞ்சாயத்து ஆபீசுக்கு பக்கத்திலேயே இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். தற்சமயம் சில இடங்களில் இவர்கள் ஆபீசில் இருந்து நான்கு, ஐந்து மைல் தூரத்தில் வசிப்பதால் இவர்கள் பஞ்சாயத்து காரியங்களை சரிவர செய்ய முடியாமல் மிகவும் தொந்தரவாக இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடக்க வேண்டுமானால் 50 கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு ஒரு உதவி பஞ்சாயத்து ஆபீசர் இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் இப்போது இருக்கும் முறையிலேயே இருந்தால் வேலைகள் சரிவர நடைபெறாது. ஆகையால் 50 கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு ஒரு உதவி பஞ்சாயத்து ஆபீசர் நியமிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா.

4th November 1957] [Sri S. Ramalinga Padayachi]

மாவட்ட பஞ்சாயத்து அதிகாரிகள் தங்களுடைய அலுவல்களை திறம்பட செய்ய வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு தகுந்த வாகன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வரும் புகார்களை நேரடியாகச் சென்று விசாரிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வாகன வசதி இன்றியமையாதது.

வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் அமைப்பு, தேசிய விலத்தரிப்புத் திட்டம், சமூகநலத் திட்டம் இவைகளைப் பற்றி சிலவார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் திட்டங்கள் மிக முக்கியமானவை. இவைகளை யெல்லாம் நல்ல முறையிலே நம் மாநிலத்திற்கு நடத்தி வைக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொண்டு, இந்த வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. S. SUBRAMANIA GOUNDER : சட்ட மன்றத் தலைவரவர்களே, இந்த வெள்ளை அறிக்கையை விவாதிக்கும்போது நானும் இரண்டொரு கருத்துக்களை சொல்ல முன் வந்துள்ளேன். பொதுவாக இம்மாதிரி ஒரு பெரிய திருத்தம் செய்யும்போது ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை சமர்ப்பித்து, சட்ட சபை அங்கத்தினர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிந்து செய்வதானது உண்மையில் வரவேற்கத் தக்கது. இதிலே முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் ஜில்லா போர்டுகளை எடுத்துவிட்டு அவைகளுக்கு பதிலாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களை அமைப்பது என்பது. ஜில்லா போர்டு இருக்க வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி இரண்டுவித அபிப்பிராயம் இருக்க முடியாது. பஞ்சாயத்துகளுக்கு பூரண அதிகாரம் கொடுக்கும்போது ஜில்லா போர்டுகள் இருப்பதற்கு காரணமே யில்லை, இருந்த போதிலும் ஜில்லா போர்டிற்கு பதிலாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களை அமைத்து அவைகளிடம் ஆஸ்பத்திரி, பள்ளிக்கூட நிர்வாகம் போன்ற வேலைகளை விடுவது சரியா என்றால், சரியில்லை என்று நான் சொல்லுவேன். 1951-ம் வருஷம் நான் சேலம் ஜில்லா போர்டு தலைவனாக இருந்தபோது இது சம்பந்தமாக ஜில்லா போர்டு தேவையில்லை என்ற ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி யிருக்கிறோம் என்று நான் இந்த சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஜில்லா போர்டுகளினாலேயே பல காரியங்கள் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றன. அதற்கு முக்கியமான காரணம் பணக் கஷ்டமே. அப்படி ஒரு ஜில்லா போர்டுக்கே பணக் கஷ்டம் இருக்கும்போது, ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனை அமைத்துவிட்டால் மட்டும் அவர்களுக்கு பணம் எங்கிருந்து வந்துவிடும். அவர்களுக்கு போதிய பண வசதி சர்க்கார் செய்து கொடுக்க முடியுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, சில யூனியன்களுக்கு வருவாய் கம்மியாக இருந்தால் அபிவிருத்தி வேலைகளை அந்த வட்டாரத்தில் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், யூனியன்களை அமைப்பது, நாம் போட்டு இருக்கக்கூடிய திட்டத்தை நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு ஒழுங்கானதாக இருக்காது என்று நான் கருதுகிறேன். High School-களையும், ஆஸ்பத்திரிகளையும் அரசாங்கம் நேரடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், இவைகளை நிர்வகிக்க பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு போதிய பண வசதி இருக்காது. அதே சமயத்தில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் போதிய எண்ணிக்கையில் L.T. தேர்ச்சி பெற்ற Science உபாத்தியாயரும், கணக்கு உபாத்தியாயரும் கிடைப்பது இல்லை என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். பஞ்சாயத்து யூனியன் ஏற்பட்டால் இந்த நிலைமை மாறிவிடும் என்று நினைப்பது தவறு.

இன்னும் Elementary School-களை எடுத்துக் கொண்டால் அநேக ஜில்லா போர்டுகளில் Elementary education fund-ல் போதிய பண மில்லாத நிலை இருக்கிறது. ஜில்லா போர்டுகளின் நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும்போது, பஞ்சாயத்து யூனியன் எந்த அளவிலே அதிகமாக வேலைகளை செய்வதற்கு முடியும் என்பது தெரியவில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அரசாங்கம் போதிய பண வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri K. S. Subramania Gounder] [4th November 1957]

N.E.S. Block-கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்து வருகின்றன. இதுபற்றி இரண்டு வித அபிப்பிராயங்கள் இருப்பதற்கில்லை. இருந்த போதிலும் அப்பகுதியில் செலவாகும் பணத்தை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால், சிப்பந்திகளுக்கே பெருமளவு செலவு செய்யப்படுகிறது என் பதை கவனிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது ஒரு முறையான காரிய மல்ல என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது பஞ்சாயத்து களில் அதிக சிப்பந்தி செலவு இல்லாமல், நிர்வாகம் நடந்து வருகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் **N.E.S. Block-**ன் கீழ்வரும்போது பெரும்பகுதியான தொகை சிப்பந்திகள் விஷயத்தில் செலவு செய்யப்படுமா என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் நல்ல முறையில் ஆராய்ந்து சரியான முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்தத் திட்டங்கள் ஜனங்களுக்கு பயன்தரக்கூடிய வகையில் பணம் செலவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, **Panchayat** தேர்தல்கள் **secret ballot** முறையில் இருக்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தி சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்த **first-grade** பஞ்சாயத்தும் **Municipality**-ஆவதற்கு ஒப்புக்கொள்வ தில்லை. அதற்கு காரணம் என்னவென்றால், **Municipality**-ஆக ஆகிவிட்டால் அதிக வரி கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இதனால் பஞ்சாயத்துக்கள் எவ்வித அபிவிருத்தி வேலைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் அப்படியே இருந்துவிடுகின்றன. சாதாரணமாக, **Municipality**-களினால் தான் நல்ல முறையிலே அபிவிருத்தி வேலைகளை மேற்கொள்ள முடியும் என்பதை மக்கள் உணர்ந்த போதிலும், பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்கள் உணர்ந்த போதிலும், வரிகள் அதிகமாகிவிடும் என்ற ஒரே காரணத் திற்காக அவை **Municipality**-ஆவதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. ஒரு பஞ்சாயத்தின் ஜனத் தொகை 10,000-க்கு மேல் இருந்தால் அது உடனடியாக **Municipality**-ஆய்த்தான் தீர வேண்டும் என்று விதியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்துக்கள் சரியாக வேலை செய்வது இல்லை என்று சொல்லப் படுகிறது. இதற்கு காரணம் அவர்களுக்கு போதிய வசதி இல்லாததும் அவர்கள் செய்யும் வேலையை கண்காணிப்பதற்கு சரியான **Supervisor** இல்லாததும். அம்மாதிரி **Supervisor**-கள் இருந்தால் அவர்களுடைய வேலையை சலபமாகச் செய்வதற்கு சௌகரியமாகியிருக்கும். ஆதலால் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து **group**-க்கும் ஒரு **P.W.D. Supervisor**-ஐ நியமித்து அதனுடைய வேலைகளை கண்காணிக்கும்படி செய்தால் வேலைகள் நல்ல முறையிலே தப்பித்தமில்லாமல் நடக்க எதுவாகியிருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல பஞ்சாயத்து யூனியன் களுக்கு பதிலாக, ரீஜனல் கவுன்சிலுள் ஏற்படுத்தலாம். ஒவ்வொரு ஜில்லாவை யும் பல பாகங்களாகப் பிரித்து அவைகளை இவர்கள் கண்காணிப்பது என்ற முறையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு 'ரீஜன்'-க்கும் ஒரு ஜில்லா பஞ்சாயத்து ஆபீசர் கண்காணிப்பும் ஒவ்வொரு 'காம்பாக்ட்' எரியா -விற்கும் ஒரு உதவி பஞ்சாயத்து எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர் கண் காணிப்பும் வைத்து, பஞ்சாயத்து தலைவர்களின் கீழ் பஞ்சாயத்து எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர் வேலை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், பஞ்சாயத்துக்கள் நல்ல முறையில் நடக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திற்கும் எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர் அவசியம் என்று நான் உணர்கிறேன். அவ்வாறு இருந்தால்தான் முழு நேரமும் பஞ்சாயத்து வேலையை கவனிக்க முடியும். பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவரே பூரா வேலை யையும் கவனித்துவிடுவார் என்று சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திற்கும் ஒரு எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர் இருக்கத்தான் வேண்டும். பஞ்சாயத்திற்கும் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவருக்கும் பூரண அதிகாரம் இல்லாமல் எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசருக்குப் பூரண அதிகாரம் இருப்பதால் வேலைகள் சரியாக நடப்பதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே எக்ஸ்சியூடிவ் ஆபீசர் மீது பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பூரண அதிகாரம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இத்துடன் என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

4th November 1957]

Mr. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ மாரிமுத்து பேசலாம். கனம் அங்கத்தினர் தமது பேச்சை 1-30 மணிக்குள் முடித்துவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*** SRI A. R. MARIMUTHU :** கனம் தலைவர் அவர்களே, பஞ்சாயத்துக்களில் தேர்தல் ரகசிய முறையில்தான் நடக்க வேண்டும் என்பதை அனேகமாக எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். ரகசிய போட்டு முறை, தேர்தலுக்குப் பிறகு அதிக விவகாரம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு வேறுவாக இருக்கும். முன்பு பகிரங்கமான தேர்தல் முறை இருந்தபோது கிராமங்களில் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. பகிரங்கமான தேர்தல் முறை இருக்க வேண்டும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால், அதிகமாகச் சச்சரவுகள் ஏற்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் பகிரங்கத் தேர்தல் முறை முன்பு இருந்ததைவிட அதிக சச்சரவுகளை உண்டு பண்ணும் என்று நினைக்கிறேன். அதாவது, தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரிக்கு (பிரிஸ்டிஷ் ஆபீசர்) முன்னால் போய், தான் யாருக்கு போட்டுப் போட விரும்புகிறார் என்பதை வாக்காளர் பகிரங்கமாகக் கூற வேண்டும் என்று ஏற்பாடு முந்தைய பகிரங்கத் தேர்தல் முறையை விட அதிக சங்கடங்களையும் சச்சரவுகளையும் ஏற்படுத்தும். ஆகையால் எந்த வகையில் பார்த்தாலும், ரகசிய போட்டு முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதை இந்த சமயத்தில் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ரகசிய போட்டு முறைதான் ஏற்கெனவே இருக்கும் விவகாரத்தை அதிகப்படுத்தாது என்று தாழ்மையுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். பஞ்சாயத்துக்களில் வீட்டு வரி போன்ற வரிகளைக் கட்டாயமாக விதிக்க வேண்டும் என்று 1950-வது வருஷ பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அனேக கிராமங்களில் அந்த வரிகள் விதிக்கப்படாமல் இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே அந்த அந்த கிராமப் பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய வரியை, தங்கள் இஷ்டப்படி விதித்துக் கொள்வதற்கு பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். வண்டிகளுக்கு லைசென்ஸ்களுக்கான பணத்தை கிராம அதிகாரிகளே வசூலிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை வசூலிப்பதற்குப் போதுமான அதிகாரம் யாருக்கு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை. யாருக்கு எந்த முறையில் விதிக்க வேண்டும் என்பதற்கு பஞ்சாயத்து போர்டு கொடுக்கும் லிஸ்டை வைத்துக்கொண்டு கிராம அதிகாரிகள் இதை வசூலிக்கலாம் என்று தெளிவாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வெள்ளை அறிக்கையில் நீதி வழங்கும் அதிகாரமும் பஞ்சாயத்து போர்டும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியாக இருக்குமா என்று யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் நீதியை வழங்கும்போது, வேண்டியவர்—வேண்டாதவர் என்று பாடுபாடு காட்டக்கூடிய நிலைமை ஏற்படாதா? ஆகவே, இதைக் கருத்திற் கொண்டு பஞ்சாயத்து கோர்ட்டை பஞ்சாயத்து போர்டுக்கு அப்பாற்பட்டு தனியாக நடத்துவது நல்லது. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் இல்லாவிட்டாலும் 4—5 கிராமங்களுக்கு ஒரு கோர்ட்டு வீதம் கோர்ட்டுகளை அமைத்து நீதி நிர்வாகத்தை நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

மேலும் மாட்டுப் 'பவுண்டு' -களை வைப்பதன் மூலம் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு வருவாயை அதிகப்படுத்தலாம். இப்போது அரசாங்கமே மாட்டுப் பவுண்டுகளை நடத்தி பணத்தை கிராம அதிகாரிகளிடம் குத்தகைக்கு கொடுத்து விடுகிறார்கள். கிராமங்களிலேயே மாட்டுப் பவுண்டுகளை வைத்து அவைகளின் மூலம் வரும் பணத்தை கிராம பஞ்சாயத்துக்கள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[Sri A. R. Marimuthu] [4th November 1957]

இப்போது கிராமங்களில் சிறிய நீர்ப்பாசனத் தகராறுகள் அதிகமாக ஏற்படுகின்றன. இதன் காரணமாக பல நிலங்கள் தண்ணீர் கிடைக்காமல் பல ஆண்டுகள் தரிசு நிலங்களாகக் கிடக்கின்றன. அம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் ரெவின்யூ இலாகாவிடம் சென்று போராடி தண்ணீர் வேண்டும் என்று கேட்டாலும் நிலங்கள் 4—5 வருஷ காலம் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. ஆகவே சிறிய நீர்ப்பாசனத் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கு பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்துவிடலாம் என்று கருதுகிறேன்.

மேலும், கிராமங்களிலுள்ள சிறு விவசாயிகளுக்கு கிராம அதிகாரிக லிடமிருந்து ஏதாவது தகவல்கள் வேண்டுமென்றால் அப்போது அந்த விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தெளிவான தகவல்கள் கிடைப்பதில்லை. காரணம், அவர்கள் போதிய அளவு படிக்காதவர்கள். ஆகவே கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களின் மூலமாகவே விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய எல்லாத் தகவல்களையும் கொடுப்பதற்காக, பஞ்சாயத்துக்களுக்கு போதுமான அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மேலும், கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு உள்ள 'பண்ட்' -கள் பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைக்கப்படும் என்றும், அதனிடமிருந்து பஞ்சாயத்துக்கள் நிதியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது தேவையில்லாத அம்சம் என்று கருதுகிறேன். இது பஞ்சாயத்துக்களின் சுயேச்சை நிலையை பாதிக்கும். கிராமப் பஞ்சாயத்தே அதனுடைய நிதியை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று விதிக்க வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், பஞ்சாயத்து யூனியன் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் செய்ய முடியாத வேலைகள் ஜில்லா போர்டிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டதுபோல, கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வேலைகள் பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்வி போன்ற விஷயங்கள் எல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. உபாத்தியாயர்களை மாற்றுவதும் நியமிப்பதும் தான் ஜில்லா போர்டுகளின் அதிகமான வேலை என்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதை பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைத்தால் சிறிய பஞ்சாயத்துக்களில் உபாத்தியாயர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும். ஆகவே உபாத்தியாயர்களை மாற்றுவது போன்ற அதிகாரங்களை ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அந்த அதிகாரங்களை பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஒப்படைப்பது நல்லதல்ல என்பது என் கருத்து. மேலும், பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் யூனியன் ஹைஸ்கூல்களை ஒப்படைக்காமல் அவைகளை ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலிடம் ஒப்படைக்கலாம், அல்லது சர்க்காரே எடுத்துக் கொள்ளலாம்; அந்த ஏற்பாடுதான் நன்றாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

கொண்டுவரப்படும் சட்டங்கள் இவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு நல்ல முறையில் அமைக்கப்படும் என்று கருதுகிறேன். மேலும் ப்ளாக் டெவலப்மெண்ட் ஆபீசர் முனிசிபல் கமிஷனர் மாதிரி செயலாற்றுவார் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதிரியான ஏற்பாடு பஞ்சாயத்துக்களின் சுயேச்சையை மிகவும் பாதிக்கும். கனம் நண்பர் ஸ்ரீ முத்தையா அவர்கள் கூறியதுபோல் அவர் காரியதரிசியாக செயலாற்ற வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : இந்த சபை நாளை காலை 9 மணி வரையில் ஒத்திவைக்கப்படும்.

The House then adjourned.